

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EROL MANİSALI

ULUSAL CEPHEDE

VURUŞANLAR

ULUSAL CEPHEDE

VURUŞANLAR

DERİN
YAYINLARI

İSTANBUL - 2004

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DERİN YAYINEVİ

Molla Fenari Sokak,
Der Han 40-42,
34410 Cağaloğlu - İSTANBUL.

Tel: (0212) 527 01 65 - 511 51 90

Belgegeçer: (0212) 511 47 76

www.deryayinevi.com

e-posta: Info@derkitabevi.com

Derin Yayınları Der Yayınevi'nin tescilli bir markasıdır.

YAYIN NO: 49

Basım:
Eren Ofset
Topkapı-İSTANBUL.

e-posta: erolmanisa@yahoo.com

Kapak: Yurdağül TUNCA

ISBN 975-6463-34-1

© DERİN YAYINLARI - 2004

Copyright © Bu kitabın, Türkiye'de yayın hakları Derin Yayınları'na aittir. Her hakkı saklıdır. Yayınevimizden yazılı izni alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz. Hiçbir şekilde kopva edilemez; fotokopi, faksimile veya başka bir şekilde çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Çoklu Kullanım Kayıtları Arşivi - <https://rantey.org>

EROL MANİSALI, iktisatçı ve uluslararası ilişkiler alanında uzmanlığı yanında deneme ve anı niteliğinde kitapları da bulunan bir düşünürümüzdür. Cumhuriyet gazetesinde de köşe yazarlığı yapmaktadır.

Erol Manisalı'nın yayınlanmış eserlerinden bazıları şunlardır:

- 1- Dinamik Entegrasyon Teorileri, İ.Ü.İ.F. Yay., 1971.
- 2- Gelişme Ekonomisi, İ.Ü.İ.F. Yay., 1975.
- 3- İktisada Giriş, 1976.
- 4- Survey of Turkish Tourism Industry, Middle East Business and Banking, 1988.
- 5- Foreign Economic Relations of Turkey, I.U. Faculty of Economics, 1989.
- 6- Gümrük Birliğinde Bekleyen Sorunlar, Bağlam Yay., 1994.
- 7- Gümrük Birliğinin Siyasal ve Ekonomik Bedeli, Bağlam Yay., 1995.
- 8- Türkiye-Avrupa İlişkileri, Güryay Yay., 1997.
- 9- Turkey in Eurasia, Türk Trade, 1997.
- 10- Bıçak Sırtındaki Dünya ve Türkiye, Güryay Yay., 1998.
- 11- Kırk Çizgiler, Bağlam Yay., 1998.
- 12- Dünya ve Türkiye, Cumhuriyet Yay., 1999.
- 13- İnsanlar İnsanlar, Cumhuriyet Yay., 1999.
- 14- Cyprus, Der Yay., 2000.
- 15- Avrupa Çıkmazı, Otopsi, 2001.
- 16- Küresel Kıskaç, Otopsi, 2001.
- 17- Atilla İlhan'la 1000 Saat, Bilgi Yay., 2001.
- 18- Türkiye ve Küreselleşme, Derin Yay., 2002.
- 19- Düşünceler, Gündoğan Yay., 2002.
- 20- Zaman Tünelinde Bir Adam, Bağlam Yay., 2002.
- 21- Kıbrıs, Dün, Bugün, Yarın, Gündoğan Yay., 2002.
- 22- Türkiye-Avrupa İlişkilerinde "Sessiz Darbe", Derin Yay., 2002.
- 23- Dünya'da ve Türkiye'de "Büyük Sermaye", Derin Yay., 2002.
- 24- Soğuk Savaş Sonrasında "Türkiye'nin Seçenekleri", Derin Yay., 2002.
- 25- Ahtapot "Kollarındaki Dünya ve Türkiye, Derin Yay., 2003.
- 26- Avrupa Kıskaçında Kıbrıs, Derin Yay., 2003.
- 27- Yeni Dünya Düzeninde "BATI ve TÜRKİYE", Derin Yay., 2003.
- 28- Kapitalizmin Temel İlgüdü, Derin Yay., 2003.
- 29- Bıçak Sırtındaki Cumhuriyet, Derin Yay., 2004.

Ayrıca Uluslararası Gıme Konferansları'nın, 10 adet İngilizce kitabı Erol Manisalı tarafından hazırlanıp yayınlanmıştır.

Japonya, Çin, Mısır, ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Hollanda, Belçika, İsveç, İspanya ve Norveç'te çok sayıda konferanslar vermiştir. Birçok ülkenin yayın organlarında yazılan yayınlanmıştır.

Erol Manisalı, İ.Ü. İktisat Fakültesi öğretim üyesidir.

www.istanbul.edu.tr/iktisat/emanisali - e-posta: erolmanisa@yahoo.com

SUNUŞ

İki kutuplu dünya düzeninde Batı, Türkiye'yi karşısına almamıştı. Doğu Bloku'nun varlığı Batı'nın Türkiye politikasını etkiliyordu. ABD ve Avrupa bölgeye (ve Türkiye'ye) yönelik politikalarında "açık hesaplar" yapamıyorlardı.

İçimizdeki "Batı ögelerle" birlikte Türkiye'yi kısmen de olsa yönlendirmelerine rağmen,

- Türkiye'nin bölünmesi,
- Kürdistan projesinin uygulanması,
- Ermenistan ve Gürcistan'a güç kullanarak destek çıkılması,
- İsrail'in genişleme hedeflerinin uygulanması,
- Yunanistan'ın genişlemesi.

gibi konularda "daha ihtiyatlı" davranmak zorunda kalıyordu.

Türkiye'nin "daha fazla üzerine gidildiğinde" ülke içi siyasi dengeler, Sovyetler Birliği'nin vereceği destek ile hızla değişebilirdi.

Bu nedenle baskı ve yönlendirmeler, "daha ılımlı bir çizgide" seyredebiliyordu. Ancak 1990 sonrasında Sovyetler Birliği dağılıncaya ABD ve AB, bölge (ve Türkiye) üzerindeki niyetlerini daha açık ve saldırgan yöntemlerle ortaya koymaya başladılar.

Türkiye artık ABD ve AB'nin "doğrudan doğruya karşısına aldıkları" bir ülke konumuna gelmişti.

AB, Türkiye'yi karşısına aldığını şu şekilde gösteriyordu:

1) Kıbrıs ve Ege'den Türkiye'yi uzaklaştırmak istiyordu.

2) Güneydoğu'da, Kuzey Kürdistan projesine kapıları aralayacak taleplerde bulunmuyordu.

3) Ermenistan'ın toprak ve para tazminatı taleplerine yol açabilecek dayatmalarda bulunuyordu.

4) Fener Patrikhanesi'ni özelleştirerek Türkiye'den koparmaya çalışıyordu.

5) Türkiye'yi AB'ye tek yanlı bağlayıp özel bir statüye doğru sürüklemek istiyordu.

ABD de Yunanistan ve Ermenistan'ın genişlemesine destek veriyordu. Temsilciler Meclisi ve Senato'dan bir kısım kararlar geçmiş, diğer bir kısmı ise sıraya konmuştu. Kürdistan ve Fener Patrikhanesi konularında açık niyetlerini ortaya koymuştu.

- Soğuk Savaş sonrası Batı'nın Türkiye'ye karşı almış olduğu bu açık tutum karşısında Türkiye içinde "bazı bölünmeler" ortaya çıktı.

1) Soğuk Savaş öncesinde Batı'nın Türkiye'deki uzantıları işlevini yavaş yavaş görmeye başlayan bazı büyük sermaye çevreleri, ABD ve AB'nin Türkiye'ye yönelik dayatmalarına karşı çıkmıyorlardı. Hatta onların yanında yer alabiliyorlardı.

2) Türkiye içindeki "bölücü çevreler", zaten Batı ile işbirliği içindeydiler. 1990 sonrasında gizli işbirliği, "açık işbirliği" haline geldi.

3) Köktendinci çevreler için de yeni bir fırsat doğmuştu. Batı kapitalizmi ile açık işbirliğine girdiler.

- Türkiye içinde, "Batı emperyalizminin yanında yer alan" bu çevrelere karşılık ulusal cephe oluşmaya başladı. Karşı taraf arkalarına Brüksel ve Washington'u aldıkları için olduklarından daha güçlü bir görüntü veriyorlar. Ancak gerçekte, azınlıktaydılar.

Halkın büyük çoğunluğu ulusal cephenin doğal üyeleri idi. Gerçek Türk aydınları, dış çevrelerle özel ilişkileri bulunmayan sivil toplum örgütleri ulusal cephe dediler. İşçi sendikalarının ve iş dünyasının çok büyük bir bölümü de ulusal cepheye yer alıyorlar.

Ordu'nun, bu cephenin en önde gelen ögesidir. Soğuk Savaş sonrasında Batı'nın Türkiye politikası Türkiye'yi de böldü. Bu kitapla,

- ulusal cephede meydana gelen gelişmeler;
- gayri milli cephenin kimliği ve güdüler;
- iç dengelerin dış dengelerle bağlantıları

kısa kısa yazılar halinde ortaya konmuştur.

Yazıların önemli bir bölümü Cumhuriyet gazetesinde yayınlandı. Bu kısa yazılar yanında uzun makalelerin bulunduğu yazılar da kitapta yer alıyor.

Erol MANİSALI

İÇİNDEKİLER

I

ULUSAL CEPHE VE KARŞITLARI

İçimizdeki Danimarka'nın Sessiz Darbesi	3
Avrupa ile Yalan Rüzgârlarına Devam.....	7
AB Üzerinden Oynanan Oyun	11
İç ve Dış Dinamikler Nasıl Örtüşür?	14
Halkçı Yönetimlere Nasıl Gidilecek?	23
Papadopoulos Neden Evet Desin ki?.....	26
Örülen Görünmez Duvarlar.....	29
Batı'daki Değişmeler ve Yeni Denge Arayışları	32

II

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE ULUSAL CEPHE

Yeni Dünya Düzeni ve Yeni Terör	43
Kapitalizm ve Oligarşik Düzen.....	50
Seçim, Oligarşi ile Toplumsal Demokrasi Arasındadır	58
Şimdi de "Kapitalist Enternasyonal" mi?	61
Şirketler, Devletler ve Kapitalizm	64
Terörist Devletler ve Teröristler	77
Ortadoğu Projelerinin Tarafları	80

III

BATI'NIN İSTEMEDİKLERİ

Kıbrıs'ta Olmak ya da Olmamak	87
Koşul Kıbrıs mı? Yoksa Türkiye mi?	90
Avrupa Kapılarını Kapamaz, Çünkü.....	93
Kıbrıs'taki Seçim "Türkiye'nin Seçimidir"	97
Bekleme Odasında Çökertilen Türkiye.....	100
Bireyin Küreselleşmesi... Toplumun Küreselleşmesi	103
Ortada Bırakılan Türkiye	106
Zembereği Boşalan Kapitalizm	109
Haksız Rekabet ve Bir Hilkat Garibesi	112
Şirketler ve Toplumlar	115
AB'nin 2004 Programı ve Türkiye.....	118
Batı'da Bütünleşme Türkiye'de Çözülme	122
Büyük Ortadoğu Projesi ve Türkiye Modeli.....	126
Piyasa ve Demokrasi	129
Avrupa'ya Yaklaşırken Yok Olmak	132
Kendi Halkına Karşı Olmak.....	135
İsviçre'deki Oyun Şike mi?.....	138

IV

İÇERİDE VE DIŞARIDA OLANLAR

Danimarka'da Aydın Olmak!.....	143
Hedef Türkiye mi? Yoksa	146
Saatın Yelkovanına Asılı Kalmak	149
Güney Amerika'daki Değişim ve Türkiye.....	152
Türkiye'yi Kimler Sürükliyor?	155

Bireyin Hakkı... Toplumun Hakkı	158
Kıbrıs Buzdağının Sadece Görünen Ucu	161
Oligarşi, Kapitalizm ve Uygarlık	164
Ülkenin Üzerine Atılan Ağ	167
New York'ta Kilise Duvarını Kirletenler	171
New York'ta Kazananlar ve Kaybedenler	175
Türkiye'de Solun Anlamı	179
Verilmiş Kıbrıs'ın Davası	183
Batı'nın Hesapları Karşısında Türkiye	186
Genel Dizin	189

I

ULUSAL CEPHE VE KARŞITLARI

İçimizdeki Danimarka'nın Sessiz Darbesi...

2000'li yıllarda Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu en büyük sorun "içindeki Danimarka ile Türkiye arasındaki zıtlama ve çıkar çatışmasıdır".

İçimizdeki Danimarka'nın istedikleri şunlardır;

1) Batı, Türkiye'yi içine almıyorsa, ancak "himayesi altına sokarak tek yanlı bağlayarak kabulleniyorsa, buna evet demek gerekir". Çünkü bu seçenek içimizdeki Danimarka'nın yaşayabilmesini, ayakta kalabilmesini sağlayan tek yoldur.

Türkiye'de oligarşinin yerini toplumsal demokrasi alırsa, Danimarka'nın Türkiye'yi yönetme durumu ortadan kalkar. Gayri millî sermaye ve onlarla işbirliği yapan çevrelerin yerini halkın kendisi alır. İşçi sendikaları, köylü, memur örgütlenmiş olarak siyasetteki yerine yerleşmiş olur. Bu da Türkiye'nin Batı kapitalizmine tek yanlı bağlanmasını engeller.

İçimizdeki Danimarka işte bu nedenle Batı mandası altına sokulmuş bir Türkiye istiyor. Kendisi ancak bu yolla varlığını, "Batı'nın himayesi altında ve onun Türkiye'deki uzantısı olarak sürdürecektir".

2) İçimizdeki Danimarka gerçek bir Cumhuriyet, gerçek bir demokrasi istemiyor. Halkçı, toplumcu bir düzen istemiyor. Sosyal bir devlet istemiyor. İşçi sendikalarının "toplumcu yönde gelişmelerini, köylünün örgütlenmesini, memurun grev hakkı elde etmesini istemiyor". AB de olaya böyle bakıyor.

Bunların gerçekleşmesi demek, "İçimizdeki Danimarka'nın Batı'nın uzantısı işlevini kaybetmesi demektir". Türkiye'yi içerdeki azınlık olan Danimarka'nın artık yönetememesi demektir. Oligarşinin, örtülü faşizmin ortadan kalkması demektir. Hatta, köktendinci yapılanmaların da engellenmesi demektir.

3) İçimizdeki Danimarka bütün bunların yerine Batı kapitalizminin talepleri olan,

- ayrışma ve çözümleri istiyor;
- etnik ve dinsel ayrımcılığın, "halkçılığın ve sosyal devletin yerini almasını" istiyor,
- Türkiye'nin ulusal ve toplumcu politikalardan uzaklaşması için "yerel ve bölgesel ayrışmaları", emperyalizm talepleri doğrultusunda özendiriyor.

4) İçimizdeki Danimarka, Batı kapitalizminin çok uluslu şirketlerinin Türkiye'ye egemen olmalarını istiyor. Ulusal sanayinin ve kamu kuruluşlarının yerinde kapitalizmin tekellerinin olmasını istiyor.

Çünkü Batı'nın çok uluslu şirketleri ile "kader birliği" içine girmişlerdir. Sigaradan otomobile, yoğurttan bankacılığa kadar uzanan geniş bir alanda "kapitalizmin tekellerinin Türkiye'deki şube ve uzantıları" konumuna gelmişlerdir. Zaten bu beraberlikleri içimizdeki Danimarka'yı meydana getirmiyor mu?

Ve kutsal ittifak...

Soğuk Savaş'ın bitimi ile Türkiye'deki gayri millî büyük sermaye çevreleri ve köktendinci siyasî çevreler stratejik bir ortaklık içine girdiler. Neydi bunları bu kutsal ittifak içine iten?

- Dışarıdaki ortakları aynı idi. Her ikisi de Batı kapitalizmi ve emperyalizmi ile beraber çalışıyorlardı.

- Türkiye içindeki “düşmanları” da ortaktı. Neydi Türkiye içindeki düşmanları, sıralayalım;

1) Sosyal devlete, güçlü devlete, Cumhuriyete, toplumsal ve toplumcu demokrasiye karşıydılar.

2) Ulusal politikalara, ulusal ve sınıfsal gelişmelere karşı duruyorlardı. İşçi sendikalarının halkın çıkarları doğrultusunda siyasallaşmasını istemiyorlar.

3) Ve Ordu'nun siyasetteki etik ve ağırlığından rahatsızlık duyuyorlar. Köktendinciler, “ordu kendi yollarını kestiği için rahatsızlık duyuyorlar”. Gayri millî sermaye çevreleri ise “Batı’ya tek yanlı bağlanma sürecinin, ancak ordu tarafından engellenebileceği” kaygısını taşıdıkları için köktendinciler ile ortak bir noktada birleşiyorlar.

Ve her ikisi de Brüksel’i ve Washington’u, “orduya karşı arkalarına almış durumdalar”. Kendi söyleyemediklerini ve yapamadıklarını onlara söyleyip yaptırıyorlar.

Köktendinci ve gayri millî sermaye çevrelerinin ellerindeki en büyük koz ise gazete ve televizyonlarıdır. Halkı bu yolla kandırarak, “Türkiye’nin tek yanlı bağlanma sürecini” sürdürüyorlar.

- Gayri millî sermaye çevreleri içindeki Danimarka’nın Türkiye’yi Batı adına yönetebilmesi için bu çabalarını yürütüyorlar.

- Köktendinci çevreler ise ulusal cepheyi, Cumhuriyeti ve orduyu ancak bu yolla geriletebileceklerine inandıkları için Danimarka’ya dahil oluyorlar.

1961 Anayasası Türkiye'yi toplumsal ve toplumcu demokrasiye götürüyordu. Batı kapitalizmi ve emperyalizmi 12 Mart'ı ve 12 Eylül'ü onun için yaptı. Sağ-sol çatışmasını onun için çıkardı. Gayri millî sermayeyi ve yeşil kuşağı bu nedenle örgütledi.

İçimizdeki Danimarka'yı meydana getirip Türkiye'yi yeniden himayesi (ve mandası) altına almak için... Artık bu gerçeği görelim, Türkiye yol ayrımına çoktan geldi... Hatta geçiyor bile...

Avrupa ile Yalan Rüzgârlarına Devam

- Türkiye 1995'te Gümrük Birliği'ni imzalarken, "Başbakan Tansu Çiller bir, en geç iki yıl içinde AB'ye giriyoruz" dedi, gazetelerde ve televizyonlarda gördük. Oysa Türkiye, Büyükanıt'ın dediği gibi "eşi benzeri görülmemiş" bir belge ile tek yanlı bağlanıyordu. Diğer adaylardan hiçbiri böyle bir anlaşma imzalamamışlardı.

- 1999 Helsinki Doruğu sonrasında Ecevit de 4-5 yıl sonra AB içindeyiz diyordu. Mesut Yılmaz'ın bakışı ise biraz geride kalıyordu; O, yedi yıla kadar çıkmıştı. Bunların hiçbirisinin gerçeklerle uzaktan yakından ilişkisi bulunmuyordu. Türkiye Brüksel'in gündemi dışında idi. Türkiye önce oyalanacak sonra da unutulacaktı.

- 1999'un Ekim ayında, Helsinki Doruğu'ndan birkaç ay önce AB komisyonu "yeni genişleme politikasını" belirliyordu. Yeni politikaya göre, "aday ülke ile üyelik görüşmelerine başlanması, artık AB'ye hiçbir yükümlülük getirmeyecekti". AB isterse görüşmeleri arada kesebilir hatta ilelebet uzatabilirdi. Daha da kötüsü, aday ülke istenenleri yerine getirirse bile, "adayın içeri alınması AB'de büyük sosyal ve iktisadî sorunlar yaratıyorsa" aday ülke yine dışarıda bırakılacaktı.

Ekim 1999'da "Yeni Genişleme Politikası" sanki, Türkiye'yi bekleme odasına hapsedmek için hazırlanmıştı. Ve bu hazırlıklar, o tarihten beri AB tarafından başarılı bir biçimde uygulandı. Tabii, içimizdeki Danimarka'nın işbirliği ile birlikte oldu. 12 yeni ülke daha AB'ye katılınca aradaki duvar daha da kalınlaşacaktır.

- Aslında 1999'un ilkbahar aylarında, Aralık'taki doruğun hazırlığı yapılmıştı. Nisan ayı sonunda kimi sermaye çevreleri Schröder başta olmak üzere kimi Avrupalı siyasileri

ziyaret edip önemli mesajlar verdiler: “Türkiye’yi göstermelik de olsa aday yapmak gerekiyor. Bürokrasi ve bazı iş çevreleri tek yanlı gümrük birliğinden rahatsızlık duyuyorlar. Sesbiz Darbe’nin devamı için bu gereklidir” mesajı iletilti.

Mesaj alınmıştı, Schröder, Ecevit’e beklenmedik bir mektup gönderdi. Adaylık kapısı göstermelik de olsa aralanıyordu. Ancak yine de işi sağlama almak gerekirdi. AB Ekim 1999’da, Aralık doruğuna hazırlık olmak üzere “Yeni Genişleme Politikasını” kaleme alıyordu. Aday ülkelerle görüşmelerde bütün ipler AB’nin eline veriliyordu. AB istediği gibi oynayabilecekti.

Diğer adaylara güvenceler zaten verilmişti. Onların alınacakları kesindi. Oyalanacak olan sadece Türkiye idi. Çünkü Türkiye hiçbir zaman içeri alınmayacaktı.

Bile bile kandırılmak...

Tam üyelik başvurusu 1989’da bu nedenle, hiçbir doğru dürüst gerekçe gösterilmeden reddedilmişti. 12 aday içeri alınırken, “Türkiye bekleme odasında işgal edilecek” ve ödünler teker teker koparılacaktı. 2002 Kopenhag doruğunda Almanya ve Danimarka dışişleri bakanlarının kayda geçen ve basında yayınlanan ifadelerinde olduğu gibi; “Önce oylar sonra unuturuz” dedikleri gibi. Avrupa basınında yayınlanan bu ifadeler içimizdeki Danimarka tarafından üstü örtülerek kapatıldı. 70 milyona karşı yürütülmekte olan Sessiz Darbe anlaşılmasın, halk uyanmasın diye...

- 2000 yılındaki Nice Doruğunda işler iyice ortaya çıkıyordu. Türkiye dışında diğer 12 adayın 2004 ve 2007 yıllarında AB’ye girecekleri kesinleşiyordu. Milletvekili sayılarından para yardımına kadar her şey belirleniyordu. 12 aday kesin alınıyor, bu arada onların ilerleme raporları da “kay-

dediliyordu". Öyle ya da böyle alınacaklardı, bu siyasî bir karardı. Karar daha 1994'te, Essen Doruğu'nda verilmişti. Ülkelerin isimleri bile sayılmıştı. 12'lerin eksikleri, içeri alındıktan sonra gideriliyordu.

Türkiye ise Katılım Ortaklığı Belgeleri (KOB), İlerleme Raporları, Görüşme Tarihi verilmesi meseleleri ile bekleme odasında iğfal ediliyordu. Kıbrıs, Ege, Kadek, Ermeni tasarıları, Patrikhane şimdilik masanın üzerine koyulan iğfal araçları idi. Kıbrıs'ı alırken görüşme tarihi verilecek, Türkiye'yi görüşmelerle oyalarken diğer ödünlerin alınması sağlanacaktı. Görüşme tarihinin verilmesi AB'ye hiçbir yükümlülük getirmiyordu. Ama, içimizdeki Danimarka'nın işini kolaylaştırıyordu.

Hatta görüşme tarihinin verilmesi bile 1995'te Gümrük Birliği'nin imzasında olduğu gibi 70 milyona, "AB bizi alıyor" diye yutturulacaktı. Yeni "Yerel Yönetim Tasarıları"nda olduğu gibi liste uzundu. Türkiye çözülme ve dağıtılma süreci içine sokulduktan sonra ortada, "içeri alınacak bir şey de kalmayacaktı". İçimizdeki Danimarka ise zaten AB'nin ve Batı kapitalizminin içimizdeki uzantısı durumundaydı. Mensuplarının bir ayağı AB'nin ve Batı kapitalizminin içinde bulunuyordu. Onların, ahtapotun Türkiye'deki kollarından hiçbir farkı yoktu ki.

Son günlerde gazetelerde Schröder'in yanında mâlum kişilerle "artık görüşme tarihi vermeliyiz" ifadelerinin aslında hiçbir anlam taşımadığı açıktır. Türkiye'nin tek yanlı bağlanma ve çözülme sürecini sağlamakta olan Sessiz Darbe'nin devamından başka...

Türkiye'deki oligarşi yani içimizdeki Danimarka bu süreci göz göre göre yürütmektedir.

İşçimize, köylümüze, memurumuza, esnafımıza, ulusal sanayimize ve bütünlüğümüze yönelik, sessiz ve sivil bir darbe ile karşı karşıya bulunuyoruz. Hem de göz göre göre yürütülen bir darbe...

Yalan rüzgârlarına devam... Nereye kadar?

AB Üzerinden Oynanan Oyun

Türkiye’de “AB üzerinden oynanan bir oyun” var. Oyunu oynayan taraflar ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar.

- İçimizdeki “Gayri millî sermaye çevreleri”, dışarıdaki ortakları ile Soğuk Savaş’ın bitiminden beri oynuyorlar.

- Türkiye’de Cumhuriyet’ten rahatsız olanlar, Mustafa Kemal Atatürk’ü bir öcü gibi görenler de AB üzerinden oyunlarını oynuyorlar. AB üzerinden ne demek, AB’yi ve ABD’yi arkalarına alarak bu oyunu birlikte yürütüyorlar.

- Bu ilginç “sarıklı-papyonlu koalisyonuna” Türkiye’nin bütünlüğüne karşı olan çevrelerin katılmasında yadırganacak hiçbir şey bulunmamalıdır.

- Oyunun en önemli aktörü ise AB’nin ve Batı’nın kendisi. Türkiye içinde uzun yıllardan beri oluşturamadığı koalisyonu ilk defa, Soğuk Savaş sonrasında elde etti. Askerî darbeler düzenleyerek, bürokrasiye sızarak sağlayamadığı olanakları ele geçirdiler. Gayri millî sermaye, köktendinci çevreler ve bölücüler AB ve ABD ile mutlak bir işbirliği sağladılar.

Türkiye’yi aslında bu koalisyon yönlendiriyor. 1990’lı yıllardaki, “gayri millî sermaye-bölücü koalisyonuna”, son 5-6 yıldır köktendinciler eklendi. AB ve ABD, şimdi üç joker ile oynuyorlar.

Aslında bu coğrafyada Avrupa ve ABD hep bu kartları kullandı. Dün Sovyetler Birliği’ne karşı kullanılan Yeşil Kuşak ve köktendinciler bugün Batı tarafından Cumhuriyet’e, Kemalizm’e ve Türkiye’nin bütünlüğüne karşı kullanılmaktadır. Din, siyaset, sermaye sarmalına sokulan Türkiye, bu koalisyon aracılığı ile Soğuk Savaş sonrasında, tam anlamı ile “güdülmektedir”Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Koalisyon'un bütünü görmek

Din, siyaset, sermaye koalisyonu bir bütün halinde görülmelidir. Fatih Camisi'nin avlusu ile gayri millî sermaye birleşik kapların parçalarıdır. Birleşme noktaları Brüksel-Washington hattıdır.

- Çok uluslu şirketlerin iç pazarı tekelleri altına alması ile Fatih Camisi'ndeki manzaranın Cumhuriyet'i ipoteği altına almaya çalışması bir bütünü parçalarıdır. Fatih Camisi'nin avlusunu "Doğu ve gericilik", gayri millî sermayeyi "Baticılık ve ilerilik" olarak gördüğümüz içindir ki yıllardır bocalıyoruz. Eskiden İngiliz Muhipleri de aynı durumda değil miydi? Hem tarikat - hem de sermayeyi kullanıyorlardı.

- İkisi de gayri millîdir.

- İkisi de Cumhuriyet'e ve Kemalizm'e karşıdır.

- İkisi de toplumsal (ve toplumcu) demokrasinin geliştirilmesine karşıdır.

- Ve ikisi de Batı emperyalizminin güdümündedir.

Mustafa Kemal Cumhuriyeti kurarken sadece tekelleri değil misyoner okullarını da kapattı. Çünkü misyoner okulları yalnız eğitim amacını gütmüyorlardı; Batı'nın iktisadî, siyasî ve dinî çıkarlarının Türkiye üzerinde egemen olmasına ortam hazırlıyorlardı.

Türkiye'de aynı ortaklık bugün de kurulmuştur. Papyonlu-sarıklı koalisyonu vardır. Biçimsel olarak birisi Doğu'ya diğeri Batı'yı temsil görüntüsü içindedir. Ancak her ikisi de Batı emperyalizminin denetimi altındadır.

Cumhuriyet, Kemalizm ve toplumsal demokrasi, karşılarına aldıkları ortak hedefleridir. Brüksel, Washington gayri millî sermaye çevreleri sarıkkılar Mustafa Kemal'i hiç sev-

mezler; Cumhuriyet sözcüğünden nefret ederler. Onlar için Türkiye'nin ulusal çıkarları yoktur; Tarikatların, etnik grupların, gayri millî sermayenin çıkarları esastır.

Papyon-sarık işbirliği

Cumhuriyet, Kemalizm, toplumsal demokrasi ne TBMM'deki bir resme, ne de yalnızca Fatih Camisi'nin avlusundaki görüntüye tepkidir. Bunlar kadar önemli olan, "koalisyonun diğer ortakları da" görülmelidir.

- Çünkü desteği ve cesareti verenler Brüksel'dir, Washington'dur.
- Onların uzantıları konumundaki gayri millî sermaye çevreleridir.
- Ve bunların hep birlikte destekledikleri siyasîlerdir.

Bunları görmek ve anlamak yerine sadece sonuçlara tepki göstermek hiçbir işe yaramaz. Sivrisinekleri besleyen koskoca bataklık ortada dururken sinekleri tek tek yakalamak gibi.

Türkiye ya güçlerini ulusal cephede birleştirerek bataklığı kurutacak veya yavaş yavaş çökertilecektir.

AB üzerinden oyun oynayanlar sermaye, siyaset, din koalisyonunu örtmeye çalışan iç ve dış çevrelerdir.

İç ve Dış Dinamikler Nasıl Örtüşür?

Bir televizyon kanalındaki oturumda AKP'nin başkanlık başkanışmanı Yalçın Akdoğan 14 Ocak 2004 gecesi şu ilginç değerlendirmeyi yapıyordu: "Son iki yüzyıl içinde ilk defa, iç dinamikler ile dış dinamikler örtüşmektedir. TBMM içinde büyük bir çoğunluğa sahip AKP hükümetinin talepleri ile Batı'nın talepleri birbirini tutmaktadır. AKP'yi iktidara getiren kitlenin talepleri ile (dinamikleri ile), ABD'nin ve AB'nin talepleri aynı çizgide birleşmişlerdir. 19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'nın ıslâhat talepleri, iç taleple (iç dinamiklerle) örtüşmüyordu. Şimdi ise bugüne kadar görülmeyen yeni bir yapılanma ortamı AKP hükümeti ile söz konusu oldu. Bu defa halkın istekleri ile Batı'nın istekleri birleşmiştir."

Ve sayın Akdoğan görüşlerini şu değerlendirme ile sürdürdü:

"Halkın gerçek istekleri ile Batı'nın Türkiye'den talepleri örtüşmüştür. Bu nedenle AKP yeni bir yol açmıştır ve Türkiye'nin değiştirilmesinde başarılı olacaktır." Bu, üzerinde önemle durulması gereken bir değerlendirmedir.

Bu tespit ve değerlendirmeler bir yönü ile tamamen doğrudur.

1) AKP aldığı 10 milyon dolayındaki oy ile TBMM'de büyük bir çoğunluğa ulaştı. (Ancak bu, sadece Meclis'e yansıyan çoğunluktur, Türkiye genelinde AKP azınlıktır.) AKP hükümetinin kendine özgü değişiklik talepleri bulunmaktadır. Eğitimden yerel ve bölgesel yönetime kadar uzayan "alışılmamış, 80 yıldır hükümetlerin ele almadığı nitelikte değişiklik talepleri görülüyor".

2) AKP hükümeti 80 yıllık Cumhuriyet döneminin, “Batı’ya en yakın hükümetidir”. Bunu, Washington ve Brüksel’in AKP hükümetine bugüne kadar verdiği destekten anlıyoruz.

Kurmayların “iç dinamikler ve talepler” olarak adlandırdıkları, AKP hükümetinin politikası ve icraatı ile Batı’nın Türkiye içindeki (ve üzerindeki) talepleri büyük ölçüde kesişmektedir.

AKP ne istiyor?

AKP hükümeti eğitimden yerel yönetimlere, ormanların özelleştirilmesinden devletin küçültülmesine kadar geniş bir paketi uygulamaya koymak istemektedir. Ayrıca Kopenhag kriterlerinin Katılım Ortaklığı Belgesi’nde belirtilen taahhütleri de AKP hükümeti tarafından tamamlandı.

Hükümet ayrıca, Irak’ın işgali sırasında ABD’nin bütün taleplerini yerine getirmek için canla başla çalıştı. AB’nin ve ABD’nin ortak projesi olan ve aslında, “Türkiye’yi ve Türk askerini Kıbrıs’tan tasfiye etme amacına yönelik olan” Annan Planı’na da hükümetin karşı çıkmadığını gördük. Hatta, destek gördüğü bile söylenebilir.

AKP hükümetinin Türkiye içinde yapmak istediği değişiklikler AB çevrelerinde büyük destek görmektedir. Tayyip Erdoğan’ın bazı büyük sermaye çevreleri ile yaptığı son Almanya gezisinde Schröder, AKP hükümeti için, “şimdiye kadar gelenler içinde en fazla anlaştığımız yönetim” ifadesini büyük bir içtenlikle kullanmıştır!

AB ve ABD’nin AKP hükümetine çok sıcak baktığını ve tam destek verdiğini görüyoruz.

Ya Batı'nın istedikleri...

Ancak başkanışmanın, "iki yüzyıldan beri ilk defa Batı'nın talepleri ile Türkiye'nin iç dinamikleri örtüşüyor" ifadesi, aşğıdaki hususlar değlendirilmeden anlaşılmaz.

Batı Türkiye'den ne istemektedir? İş sadece Kopenhag kriterleri ile bitmiyor.

- Kıbrıs ve Ege koşulları AB ile ilişkilerin "ön koşulları" olarak dayatılmaktadır.

- Avrupa Parlamentosu ise Kıbrıs ve Ege ile ilgili zehir zemberek kararları ve talepleri yanında şunları istemektedir; Ermeni sözde soykırım kararlarının Türkiye tarafından "kabul", Kadek'in muhatap kabul edilerek masaya oturulması, Güneydoğu Anadolu'ya kültürel ve idari ayrıcalıkların getirilmesi, Fener Patrikhanesi'nin evrensel olarak kabul edilerek Vatikanlaşmanın yolunun açılması ile devam eden geniş bir liste uzayıp gidiyor. Bu listeye yenilerinin ekleneceği sinyalleri şimdiden görölmeye başladı.

Batı'nın bu talepleri ve dinamikleri AKP'ninkilerle örtüşüyor mu, örtüşmüyor mu? Yalçın Akdoğan'ın, "uzun yıllardan beri Batı'nın dinamikleri (talepleri) ile Türkiye'nin iç dinamikleri (talepleri) ilk defa örtüşüyor" derken hangi dinamikleri (ve talepleri) kastedtiğini tek tek sıralaması gerekir.

AB ve ABD'nin duymak istemedikleri arasında Kemalizm, Cumhuriyet, ulusal politika gibi kavramlar da yer almaktadır. "Batı'nın talepleri ile iç talepler ilk defa örtüşüyor" ifadesi çok iddialı ve tehlikeli bir ifadedir; kesinlikle açıklık getirmek, teker teker sıralamak gerekir.

Aksi halde bu "örtüşmeler" yanlış anlaşılmaz mı!

AB'nin Truva Atları

Ortada Türkiye yok, Türkiye'nin ve AB'nin sırtından kendi oyunlarını oynayanlar var sadece. Hatırlamakta zorlananlar için sıkılarak da olsa tekrar söylemem gerek.

1) 1989'da Avrupa Birliği Türkiye'nin tam üyelik başvurusunu reddediyordu. Gerekçe bile yazılamamıştı. "Biz Türkiye'ye geleceğin Avrupa Birleşik Devletleri'nde yer vermek istemiyoruz" demeleri hoş olmazdı tabii! İçimizdeki bir iki siyasî, birkaç işadama şu formülü buldular; Türkiye AB'ye alınmıyorsa, tek taraflı bağlanacaktı.^(*)

2) 6 Mart 1995'te Türkiye, hiçbir zaman içine alınmayacağı, AB'ye tek yanlı bağlanmak için Gümrük Birliği'ne bir hilkat garibesi gibi sokuluyordu. Türkiye içindeki oligarşik düzenin Batı kapitalizmi ile kurumsal bağları böylece kuruluyordu.

3) Bugün karşı karşıya bulunduğumuz "sarıklı-papyonlu ittifakının" temelleri atılmıştı. Her ikisi de sırtını AB'ye ABD'ye dayayarak içerdeki Danimarka'nın temellerini attılar. Gayri millî sermaye ile gayri millî köktendinciler Batı kapitalizminin kucağına birlikte oturuyorlardı.

4) Bu koalisyon AB'ye, "Türkiye'yi, çok daha geri diğer adaylardan ayırarak, bekleme odasına hapsetme olanağı verdi". Sarıklı-papyonlu ittifakının istekleri ile AB'nin ve Batı kapitalizminin dayatmaları örtüşüyordu. Bazıları bu örtüşmeyi, "Türkiye'nin ve Batı'nın iç dinamikleri 200 yıldan beri ilk defa örtüşüyor" diyerek "gerçek niyetlerini itiraf ediyorlardı".

Anadolu'daki Kurtuluş Savaşına ve anti-emperyalist devrime karşı çıkan "iç ve dış dinamikler de" benzer görüş-

(*) "Türkiye Avrupa İlişkilerinde Sessiz Darbe" kitabında konu tüm ayrıntılan ile anlatılmıştır.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

leri savunmadılar mı? Ancak Atatürk Devrimleri iktidara geldiği için "iç dinamikler ile dış dinamikler" örtüşemiyordu.

Halkçı, ulusalcı, cumhuriyetçi iç dinamikler ile emperyalist dış dinamikler nasıl örtüşebilirdi? Örtüşmenin ortaya çıkabilmesi için Türkiye'de, sarıklı-papyonlu ittifakının etkili olabilmesi gerekirdi.

"Bekleme odası" sarıklı-papyonlu koalisyonun işine geliyor. Alman ve Danimarkalı dışişleri bakanlarının "önce unutalım, sonra unutamayalım" biçiminde kendi ağızlarından özetlenen politikaları, içerdeki koalisyonun da işine geliyor. Çünkü onlar da içerdeki 72 milyonu, "AB bizi ileride alacak ama şunları yapmamız gerekiyor" diye uyutuyorlar.

Görüşme tarihi mi !

Uyutma politikasının şimdiki oyuncağı "AB'den görüşme tarihi almak" olarak pazarlanıp halk yine uyutuluyor.

- 6 Mart 1995'te Gümrük Birliği imzalanıp Türkiye bir hilkat garibesi durumuna getirilirken "en geç iki yıl içinde AB içindeyiz" demediler mi? Sonra ne oldu? Türkiye'de sanayi çökmeye başladı, tarım geriledi, işsizlik arttı, ülke IMF'ye bağlandı. AB'nin çok uluslu şirketleri ülke ekonomisini ipotekleri altına almaya başladılar.

Ve Türkiye ekonomisi, AB'ye tek yanlı bağlılığın sonucu 2001'de, Cumhuriyet tarihinin en büyük krizini yaşadı.

- Ekonominin bağlanmasını siyasetin, bürokrasinin, eğitimin, medyanın bağlanması izledi.

- AB ve Batı kapitalizmi ile tek yanlı bağlar Türkiye'nin dış politikasını da yıktı. Kıbrıs'ta, Ege'de, Kuzey Irak'ta, Kafkasya'da tam bir felaket yaşanmaya başladı. Türkiye iktisadi

ve siyasî yapısıyla, dış politikası ile tam bir bunalımın içine itildi.

AB'nin görüşme tarihi vermemesinin "Tam üyelikle uzaktan yakından ilişkisi bulunmuyor". Tarih verilsin verilmesin AB tarafı Türkiye'nin oylanmasını istemektedir. Sebepleri şunlardır:

- Mevcut tek yanlı iktisadî yapılanma AB tarafını kazançlı kılarken, AB'nin her alanda Türkiye ekonomisini denetimi altına almasına yol açıyor. Hem de sıfır maliyetle.

- AB tek yanlı yapılanma sonucu Kıbrıs, Ege, Güneydoğu, Ermenistan, Patrikhane gibi konularda Türkiye'yi sömürme olanakları elde ediyor.

İçimizdeki Danimarka da, AB'nin Türkiye'deki uzantısı konumunda bulunduğu için Brüksel ile işbirliği yapmaktadır. Bu nedenle de "görüşme tarihi meselesini" önemli bir olaymış gibi kamuoyuna sunmaktadır.

72 milyonun uyutulması konusunda dış odaklar ile içimizdeki sarıklı-papyonlu ittifak "ortak bir kampanya" yürütüyorlar.

Sorun Çözmek mi? Sessiz Darbe mi?

- Kıbrıs uyuşmazlığı çözümlmelidir, çok doğru. Ama nasıl çözülecek? AB ve ABD Annan Planı ile Türkiye'yi (ve askeri-ni) adadan tasfiye etmek istiyorlar. Bu, onlara göre çözümdür. Çünkü Türkiye yarın da AB'ye alınmayacaktır. Yoksa, yıllardan beri yazdığım gibi, Türkiye'yi AB'ye alıp sorunları çözmek çok daha kolaydır. Onlar, "sorunlu Rum tarafını ada ile birlikte alıp" Türkiye'yi dışlamak istiyorlar. Çünkü onlara göre "sorun" Türkiye'dir.

- Türkiye'nin zor durumda kalması, "ortada birkaç Türkiye bulunmasının sonucudur".

Türkiye'de azınlıkta olan bir bölüm, "AB ve ABD istiyor ise bunu karşılamak gerekir, çözüm budur" diyorlar. İçimizdeki gayri millî sermaye ve köktendinci örgütler yani içimizdeki Danimarka böyle düşünüyor. Bunların esas niyetleri birbirleri ile tam örtüşmediği halde bir noktada anlaşıyorlar; her ikisi de Brüksel'i ve Washington'u arkalarına almışlar.

Zaten bu nedenle Bush, Blair, Schröder, Berlusconi gibileri, "biz Türkiye'nin arkasındayız" derken içimizdeki Danimarka'yı kastediyorlar. Bazı köşe yazarlarımız ve TV yorumcularımız, "ne güzel, bakın bunlar bizim arkamızda duruyorlar" derken aslında kendilerini kastediyorlar ve çok da haklılar. Yoksa Türk halkı, işçisi, köylüsü, memuru, esnafı bunların umurunda bile değil.

- Esas Türkiye yani büyük çoğunluk ise Kıbrıs'ta çözüm "karşılıklı çıkarlara göre yapılmalı" diyor. Diyor ve düşünüyor da, bunlar medyaya yansıyamıyor. Çünkü medyanın neredeyse tamamı, içimizdeki Danimarka'nın temelinde.

- Gayri millî sermaye çevreleri, Batı'nın içine almak istemediği Türkiye'yi onların sessiz sedasız, yavaş yavaş işgal etmesine çoktan razı. Çünkü Batı'nın ve büyük şirketlerinin Türkiye'deki bir uzantısı durumuna gelmişler. Burada, Batı kapitalizminin çıkarlarını temsil ediyorlar.

Adım adım, yavaş yavaş...

24 Şubat 1995'te AB'nin Başkanlık Bildirgesi ve, 10 gün sonra imzalanacak Gümrük Birliği ile birlikte Kıbrıs'a çengel atılıyordu. Hem "Kıbrıs Cumhuriyeti'nin AB'ye alınacağı şimdi" veriliyor, hem de 6 Mart'ta Türkiye tek yanlı bağlanıyordu.^(*)

(*) Erol Manisalı, *Avrupa Kışkırtıcılığı Kıbrıs, Demir Yolları*, 2003.

Bugün Kıbrıs adasının her tarafı Amerikan, İngiliz, Yunan ve Rum silahları ve kuvvetleri ile doludur. Annan Planı ile Türkler ve Türk askeri tasfiye ediliyor. Diğerlerine hiç tepki yok.

- Annan Planı esas alınarak bir “çözüm” varılırsa, Kıbrıs adası bir bütün olarak AB’ye girecektir. TSK ve 1974 sonrası adaya giden Türkler yavaş yavaş, “yeni Rum ve Yunan topraklarından, aynı zamanda da AB’den tasfiye edileceklerdir.

Kıbrıs adası ve Annan Planı’nın uygulamaları artık, AB’nin bir “iç meselesi” olacaktır. Türkiye de yavaş yavaş, Girit’i, Rodos’u veya Kuzey Irak’ı seyrederek gibi, ancak dürbünle ve uzay fotoğrafları ile adayı görebilecektir.

AB hukuku uzmanları, Annan planı uygulandığında “adanın nasıl tamamen AB’nin ev içi meselesi durumuna geleceğini” çok iyi bilmektedirler. AB dışındaki Türkiye’nin ise, “verilen güvencelerden nasıl uzaklaştırılacağını” örnekleri ile görmüyor muyuz?

- AB güvencelerinin ne anlama geldiğini 1995’te de yaşadık. AB Gümrük Birliği belgesi imzalanırken 3,2 milyar (ecu)luk yardım yükümlülüğü altına girdi. Ancak daha sonra, kusura bakmayın Atina itiraz etti, vermiyorum dedi.

AB dışındaki Türkiye için, “Annan Planı ile Türkiye’ye ve ada Türklerine verilecek güvenceler, sadece buz üzerine yazılan yazılar” olacaktır. Aynen Almanya ve Danimarka dışişleri bakanlarının kayda geçen konuşmalarında olduğu gibi; “Türkiye’yi önce uyutalım; sonra unuturuz”. Ve bugünlerde, içimizdeki Danimarka ile birlikte, “70 milyonu uyutma kampanyası” yürütülmektedir.

- Daha da ilginç, işin yarın nereye varacağını, Ankara’daki siyasiler ve bürokrasi de bilmektedirler. Ve aynen

1995'te Gümrük Birliği'nde olduğu gibi, halka yanlış bilgi verilmekte, insanımız kandırılmaktadır.

Çünkü süreç, sorunların çözülme süreci değildir; sorunları Brüksel'in ve Washington'un dayattığı biçimde çözme sürecidir.

Gayri millî çevreler ve köktendinciler arkalarına Brüksel ve Washington'u almışlardır. Bu nedenle onların dayatmalarını, 70 milyon insana çözüm adı altında pazarlamak zorundadırlar.

Sessiz ve sivil darbe sürecinin aksamadan yürümesi için Batı'nın taleplerinin karşılanması gerekiyor. Her şey o kadar açık ve ortada ki...

Halkçı Yönetimlere Nasıl Gidilecek?

İnsanlar çaresizlik içinde. Konferanslarımda, söyleşilerimde, sokakta, metroda, kahvede kısacası karşılaştığım her yerde aynı soru; “Erol hoca ne yapacağız?” Tam bir çaresizliğin ve boşluğun ifadesi bu.

Buna karşılık insanlarda sağduyu var: İnsanlarda bir şeyler yapma arzusu var; İnsanlarda “mutlaka bir şeyler yapılması gerektiğine” çok güçlü bir inanç var.

Herkes “bireysel olarak” sağduyu sahibi, inançlı, güçlü. Bireysel olarak bir şeyler yapma arzusu ve enerjisi var. Kimse bireysel olarak boş vermiyor. Bu bakımdan sorun yok.

Peki sorun nerede? Sorun, o herkesin sorduğu yapılması gereken şeylerin “hangi zeminde” ve nasıl yapılacağına. Böyle bir “sağlam zemin” yok.

- (A) partisi mi? İçi zaten karışık; bir şeyler yapılmasına inananlar yanında yapılmasını istemeyenler var. Artı ile eksi-nin toplamından sıfır çıktığı için sonuç alınamıyor.

- (B), (C), (D) partileri mi? Zeminleri ve örgütleri yok.

- (A), (B), (C), (D)'yi biraraya getirecek “sağduyu” partilerin hepsinde bulunmuyor. “Asgari müştereklerde” anlaşmakta zorlanıyorlar.

- İşçi sendikaları “en doğal ve örgütlü zemin” olması gerekiyor. Bir kısmı “bir şeyler yapılması gerektiğine inanırken”, diğer bir kısmı “statükodan yana”. Esen rüzgâr ile yelkenini doldurmaya çalışıyor. “Sağlam, bir şeyler yapılması gerektiğine inanan sendikaların” kenetlenmeleri kaçınılmaz hale geliyor.

- İşveren kesimi ikiye ayrıldı. Gayri millî olanlar tamamen dışarıya bağlanıyorlar. Dışarıya bağlanan “gayri millî

köktendinciler" ile işbirliği yapıyorlar. İşverenin "ulusal bakmaya çalışanı" ise kötü gidişin farkında. Gayri millilere karşı, ancak yetersiz kalıyor. Çünkü dış iktisadî ve siyasî dayatmalara bir bütün olarak engel olamıyorlar. Medya ve yönetimler diğerlerine yakın.

- Bürokrasi gayri millî çevrelerin güdümüne girmeye başladı.

- Üniversiteler bölündü. Eskiden bir bütün olarak Atatürkçü, Cumhuriyetçi ve halkçı çizgide direnen üniversiteler "gayri millî çevrelerin etkisi altına giriyorlar". Ancak bir kısmı hâlâ sağlam.

Bireysel enerji, toplumsal enerji

Evet, bireyler ayrı ayrı enerji dolu, bir şeyler yapmak istiyorlar. Ancak, bu enerjileri toplumsal enerjiye dönüştürmüyor. Aynen, 70 milyon karıncanın tek tek bir şeyler yapmaya çalışmaları, ancak çaresiz kalmaları gibi.

Peki nasıl biraraya gelip toplumsal enerjiyi, gücü oluşturacaklar? Örgütlü bir zemin bulmaları gerekiyor.

Örgütlü ve legal zeminin başında sağlam işçi sendikaları gelir. Dünyada bu işler hep böyle oldu. Karıncalar sağlam sendikalar çevresinde ve öncülüğünde toplandıkları zaman,

- dış tekellere de,
- iç tekellere de,
- her türlü "gayri millî" çevrelere de,

karşı koyma gücünü elde ederler.

Kendilerini "sağlam olarak gören" siyasal partiler işçi sendikaları ile işbirliği yaptıkları zaman ancak halkçı olabilir-

ler. Sağlam üniversiteler, meslek odaları, sivil toplum örgütlerinin ulusal olanları da işçi sendikaları ile işbirliği yapmak zorundadırlar.

Artık kimsenin, “kendi kabuğuna çekilme lüksü bulunmamaktadır.” Kendi kabuğuna çekilen her karınca yok olmaya mahkumdur.

1970’ler ve 1980’ler ‘61 Anayasası’nın açtığı halkçı ve ulusalcı yolun kapatılması çabaları ile geçti. 12 Mart ve 12 Eylül işçi ile ordunun, halk ile ordunun arasını açmak için yapıldı. “Dış güçlerin Türkiye’deki egemenliğinin altyapısına ortam hazırlamak” amacını güttü.

Bugün gayri millî sermaye ve köktendinci çevrelerin öne çıkmaya başlaması bu gelişmelerin sonucudur. Artık gerçeği görerek karıncaların yeniden birleşmeleri gerekiyor.

Sağlam işçi sendikalarının, kendini sağlam gören partilerin halkçı ve ulusal çizgideki bütün meslek kuruluşlarının, üniversitelerin ve sivil toplum örgütlerinin bu zeminde buluşması gerekiyor.

Ordu’nun bu ulusalcı ve halkçı cephenin doğal destekçisi olacağından kimse kuşku duymaz.

Başka bir seçenek bulunmadığını artık herkesin anlaması gerekmiyor mu?

Papadopoulos Neden Evet Desin ki?

Kıbrıs'ta Rum tarafı lideri Papadopoulos ve yandaşları Annan Planı'na neden karşı çıkıyorlar? Türkiye'de bazıları, "görüyorsunuz, Annan Planı'nda Türkler avantaj sağladı, Rumlar bunun için engellenmek istiyor" diyerek Annan Planı'na destek sağlayan bir ortam yaratmak istiyorlar.

Acaba gerçekten durum böyle mi? Yoksa işin arkasında daha başka öğeler mi var?

1) Annan Planı öylesine karmaşık bir plan ki "sanki işlememesi için" hazırlanmış. Türkler de şikayetçi, Rumlar da. İşin özünde, uzun vadede Rumlara avantaj sağlayacağı kesin;

Bir taraftan Türkiye AB'nin dışında, buna karşılık Yunanistan AB'nin üyesi, masada oturuyor.

2) Özel hükümler geçici; ayrıca AB kendi içinde bütünleşiyor, "birleşik devletler" olma yönünde ilerliyor. Bu durum da "Rum çoğunluğun adada egemen olmasını kolaylaştıracak", biraz zaman almış olsa bile.

Ancak buna rağmen Annan Planı'nın binlerce sayfası o kadar karmaşık ve uygulanması zor koşullar ve ayrıntılar koşmuş ki! Sanki Rumlarla Türklerin adada birbirlerine girmesi için hazırlanmış. Peki, adada Rumlar ve Türkler birbirlerine girer, Annan Planı işlemez hale gelirse, bundan kim yararlanır? En fazla Türkler ve Türkiye zarar görür; ondan sonra Rumlar ve Yunanistan, "işlemeyen düzeni kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için" zorlanmaya başlayacaklar. Onların da başı ağrıyacak.

Ve esas mesele: Büyük Ortadoğu Projesini (BOP) ortaya atanlar ABD ve İngiltere; Kıbrıs'ı BOP'nin tam ortasına oturtup stratejik önemini haritalarında yıldızlı olarak işaretleyenler ABD ve İngiltere. Kıbrıs adasının bir turizm cenneti

yerine “askerî üsler cehennemi” haline getirmek isteyenler kim: ABD, İngiltere ve AB içindeki destekçileri.

Bu amacın sağlanabilmesi için hiç işlemeyen ve Kıbrıs adasını iç çatışmaların içine iten Annan Planı ideal bir metindir. Binlerce sayfanın her köşesi Rumlar ve Türkler arasında sorun yaratacaktır. Üstelik Türk askeri tasfiye edilirken.

Temiz temiz halletmek varken...

Oysa Papadopoulos ve destekçileri daha farklı düşünmektedirler. Annan Planı olmasa da Rumlar, Kıbrıs Cumhuriyeti olarak AB'ye Adanın bütününe temsilen giriyorlar. Annan Planı olmasa da, zaman içinde KKTC'yi ve Türkleri, ABD'nin ve AB'nin baskıları sonucu adadan tasfiye edebileceklerine inanıyorlar.

Halbuki Annan Planı ile kilitlenmiş, sorunlar yumağı haline gelmiş, çalışmalar çıkmış bir ada Rumlar'ı rahatsız edecektir. Adanın üçte ikisi olarak AB içinde güllük gülistanlık bağımsız bir Rum cumhuriyeti olarak yaşamak ve işi zamana bırakmak onlar için daha uygundur.

Hele Annan Planı ile ABD ve İngiltere tarafından tuzağın içine itilmiş Kıbrıs adası BOP'nin merkezine ABD ve İngiltere tarafından oturtulduğunda ne olacaktır? Yalnız Türkler değil, Rumların önemli bir kısmı da adayı belki terk etmek zorunda kalacaktır. Rumlar Annan Planı'nı reddetmekle, adanın bir “üsler cehennemi” haline gelmesini engellemek istemiş olamazlar mı?

- Diğer bir olasılık da şudur; KKTC'de nasıl olsa evet çıkacak; Rumlar hayır dese bile Annan Planı, bir zorlama ile yürütülebilir; öyle ya, Tayyip Erdoğan istiyor, M. A. Talat ve destekçileri Brüksel ile Washington da istiyorsa kim önleyecek ki? Bu durumda Rumlar, “de facto” uygulanan Annan

Planı'nın "hayır dedikleri" yönlerini dikkate alarak işe soyunacaklardır.

- Neden olmasın ki: Annan Planı zaten uygulanmıyor mu? Türkiye'nin TC Anayasası'na rağmen uygulamaya koyulmuyor mu? Türkiye'nin uluslararası antlaşmalardan doğan bütün hakları dışişleri bakanının bir imzası ile ortadan kalkıyorsa, gerisi de gelir. Rumlar "hayır" dese bile bir AB yetkilisinin imzası ile o da halledilir! Bizim tutumumuz bir "karine" olmaz mı?

Bundan dolayı Rumlar hayır demekle hem ABD ve İngiliz planlarına karşı koyuyorlar, hem de Türklerin işini kısa yoldan halletme olanağını elde ediyorlar.

Öyle ya, hem Annan Planı'nı imzalamak hem de arkasından Türklere saldırmak kolay olmazdı. 3-5 yıl beklemek gerekirdi. Hayır demekle, buna ihtiyaç kalmayacak.

Az buz değil, Papadopoulos EOKA'nın azılı liderlerinden biri, büyük düşünmek zorunda.

Hele karşısında adayı teslim hazır birilerini yakalamışken bırakılır mı? Hem Türklere hem de BOP'ye hayır... Adadaki Türklerin işi çok zor; bir tarafta emperyalizmin üstleri, öte yanda EOKA'nın faşistleri, ölümlerden ölüm beğen...

Örülen Görünmez Duvarlar...

Küreselleşme bir yandan ayakta duran duvarları yıkar-ken yerine, görünmez yeni duvarlar örüyor. Berlin Duvarı 1989'da yıkıldı; herkes gözleri ile gördü, yıkılan parçaları elleri ile tuttu. Hatta bu parçaları ticarî bir mal gibi "hediye-lik eşya" olarak satıldı.

Görünen duvarlar yıkılıyor, küreselleşme bu olguyu maddi ve manevi sınırların kaldırılması olarak dünya kamu-oyuna sunuyor. Öyle ya, sınırlar kaldırıldıkça fikirler, özgür-lükler, hizmetler, mal'ar bu açılan yollardan geçecektir.

Batı'ya göre bu bir semboldü, yıkılan Demirperde idi. Bunun yerini özgürlükler ve refah alacaktı. 1980'lerin so-nunda ve 1990'lı yıllarda Amerika'nın ve Avrupa'nın liberal ve küreselci düşünürleri; bu fikirleri kitaplarında, makalele-rinde, konferanslarında pazarlıyorlardı.

Bu fikirler cazip şeylerdi. Refah ve özgürlük birlikte su-nuluyordu. Duvarlar yıkılacak, insanlar daha özgür ve mutlu olacaklardı. Bu rüzgâr estirildi, mazlum milletler bile buna inanmaya başladılar. Dünyada açlık kalkacak, azgelişmiş toplumlar gelişmeye başlayacak, milletler daha bağımsız ve özgürlükçü bir dünyada yaşayacaklardı.

Demokrasi adına gelen füzeler

Estirilen bu umut fazla sürmedi. Özgürlük yerine Ame-rika'nın, İngiltere'nin ve diğer uygar Avrupalıları tankları, top-ları, füzeleri geldi. Önde gösterilen özgürlük ve demokrasi bayrağının arkasında gizlenmiş silahlar yaşlıları, çocukları hiçbir ayırım yapmadan öldürmeye başladılar. Açlık arttı, gelir bölüşümü daha da bozuldu.

Artık duvarlar kalkmıştı. Ama gelen özgürlük ve refah değildi. Gelen ölümdü; öldürücü, yakıcı silahlar, gazlar geliyordu açılan kapılardan ve yıkılan duvarlardan.

Azrail geliyordu, yüzünde özgürlük ve demokrasi maskesi takmış olarak. Liberalizm masumiyeti arkasına saklanmış vahşî kapitalizm geliyordu füzelerin, tankların, bombaların açtığı yollardan. Vahşî kapitalizmin acımasız silahları olarak dev şirketler geliyordu ardından. Ulusal alanı yok edip pazarı ele geçiriyorlardı.

Sınırlar açılmıştı, duvarlar yıkılmıştı ama gelen ne özgürlük ne de refahtı. Gelen ölüm, açlık, vahşet ve kargaşaydı: Vahşî kapitalizmin sürüklediği, özgürlük, refah, küreselleşme diye aldatarak içeri soktuğu.

Yeni görünmeyen duvarlar...

Aslında açılan sınırların, yıkılan duvarların yerine görünmez, elektronik, dijital, manyetik ve küresel sınırlar yerleştiriliyordu. Bu sınırlar yalnız Batı kapitalizmi ve şirketleri biliyor ve yerleştiriyorlardı.

Bir tarafta Batı kapitalizmi yani ABD ve Avrupa öte yanda dünyanın en büyük çoğunluğu araya konan sınır eskisine hiç benzemiyordu. Küresel coğrafyanın her yeri bu engellerle doldurulmuştu.

- Bu sınırı yalnız Batı'ya ve onun şirketlerine hizmet edenler geçebiliyordu.

- Bu sınırı, kendi halklarının “yanında olmayanlar”, hainler aşabiliyorlardı.

- Emperyalizmle beraber olanlar için bu sınır ortadan kalkıyordu.

Afganistan'da yüzü soğuktan ve açlıktan çatlamış Afgan kızı Şerbet de bu sınırı geçemeyenlerden biriydi. Biri şöyle mırıldanmıştı ona...

Barut yanığı mı yüzündeki,
yoksa soğuktan mı kararmış yanakların?
Çektiğin acılar mı örselemiş yüzünü?
Hayatın acıları o hiç yaşamadığın
görmediğin, hissetmediğin, tatmadığın
şarapnel parçalarından arta kalan hayatın
kışın ayazında titreyen Afgan dağlarında
belki de Hayber geçidinin yamaçlarında
yüzünü yalayan dudağını çatlatan rüzgâra karşı
ayakta durmaya çalışan
bombalar altında ölmeden ve yaşamadan
yüzü kavrulmuş Afgan kızı Şerbet
artık morarmış o çocukluğunda parıldayan
sanki bir asır geçmiş gibi solan gözlerin
Afgan dağlarında kışın ayazında
ürkek dünyaya bakan

Afgan kızı Şerbet görünmez sınırın ötesinde bırakılan biri. Ancak ünlü bir Batılı gazeteci fotoğrafını tesadüfen çekince, ticarî bir mal haline geliyor ve sınırın ötesine kullanılmak üzere ithal edilen bir meta oluyordu.

Görünür sınırların yerinde görünmez elektronik, manyetik sınırlar koyuluyor. İnsanlar bu küresel hapisane içinde esir oluyorlar.

Kendilerini yönetmek isteyen vahşî kapitalizmin esirleri... Akvaryumdaki balık kadar hüsransız ve mutlu

Batı'daki Değişmeler ve Yeni Denge Arayışları

Dünya'daki yeni dengeler Türkiye'nin dış politikasında bazı değişiklikler yapmasını zorunlu kılmaktadır. Soğuk Savaş bitiminde ABD ve AB'nin küresel politikalarında önemli değişiklikler oldu ve bu süreç halen devam etmektedir.

Dünya'daki değişikliklerin temelinde ABD ve AB'nin kurmak istedikleri oligarşik düzen ve bu oligarşi içinde Türkiye'ye vermek istedikleri rol önem kazanmaktadır:

- ABD ve AB, Batı'nın (ve kapitalizmin) iki esas ögesi-
dir ve kendilerinin "küresel egemenlikleri için" iktisadî, siya-
sî, askerî, teknolojik ve kültürel öğeleri kapsamlı bir biçimde
kullanmaya başlamışlardır. Artık, Batı kapitalizmi (ABD ve
AB) ve "diğerleri" olarak keskin bir ayırım ortaya çıkmaya
başladı. 1990'lı yılların başında, "aralarındaki ilişkiler baki-
mından" tereddüt geçiren ABD 2000'li yıllarda daha belirli
bir yol çizmeye başladı. ABD ve AB kapitalizmin iki lokomo-
tifi olarak kuşkusuz aralarındaki rekabeti sürdüreceklerdir.
Ancak bu rekabet hiçbir zaman ABD ve AB arasında bir çatışmaya yol açmayacaktır. Esas çatışma (ve karşıtlık), "Batı kapitalizmi (ABD ve AB) ile dünyanın geri kalan %87 nüfusu arasında olacaktır.

Batı kapitalizmini birleştiren (bütünleştiren) öğeler nelerdir?

ABD ve AB'yi birleştiren (ve bütünleştiren) öğeler şu şekilde sıralanabilir:

- ABD ve AB ortak ve benzer sosyo-politik değerlere ve özelliklere sahip bulunmaktadır.

- ABD ve AB esas itibarıyla Hristiyan nüfusa ve değerle-
re dayanırlar.

- Avrupa (ve sonraki uzantısı ABD) denizaşırı sömürgele-
lerle son dört yüzyıl içinde dünyanın büyük bir bölümde
egemenlik kurmuşlardır.

- İktisadî ve teknolojik olarak Dünya'nın gelişmiş ülkele-
rini bünyelerinde barındırmaktadırlar.

- Kapitalist sistem ve düzen denizaşırı sömürgelerle bir-
likte Avrupa devletlerinin (ve sonra ABD'nin) ortak değerle-
rini oluşturmuştur. Ve bundan daha önemli olarak, "kapita-
lizmin kazanan tarafında" yer almışlardır.

- ABD ve Avrupa devletleri kendi iç yapılarında sağladık-
ları "refah düzeyini sürdürebilmek için", aralarında çatış-
mamak ve bölünmemek zorundadırlar. İkinci Dünya Savaşı
"son hataları" olacaktır. Artık çatışmalar, "dışarıdakiler ile
Batı arasında" söz konusu olacaktır.

Soğuk Savaş'ın bitimi ile ortaya çıkan bu duruma, "Batı
kapitalizminin (ABD ve AB'nin), oligarşik bir düzen içinde
küresel egemenliği sağlama amacı" neden olmaktadır. Benim
2000'den itibaren "Sürdürülebilir Üstünlükler Kuramı" olarak
geliştirmeye çalıştığım görüşler, Soğuk Savaş sonrasında, ö-
zellikle ABD tarafından uygulanmaya başlanmıştır. ABD - İn-
giltere ikilisinin bu politikalarına ve uygulamalarına Kıta
Avrupası'nın bazı ülkeleri de dahil olmaya başlamışlardır.

Çok uluslu şirketlerin misyonları ve Batı'nın politikaları

1980'li yıllardan itibaren Batı kapitalizminin çok uluslu
şirketleri aralarında birleşerek ve ölçeklerini büyüterek sa-
dece nicelik bakımından değil nitelik olarak da hızla değiş-
meye başlamışlardır.

ABD ve AB içindeki dev şirketler "artık" görünmez bir el
gibi Batı kapitalizminin büyük devletlerini ve sistemi aktif bir

biçimde yönlendirmeye ve yönetmeye başlamışlardır. Devlet-şirket bütünleşmeleri, şirket evliliklerinin doğal bir sonucu olmuştur.

ABD ve AB'de çok uluslu şirketler devlet politikaları ile bütünleştikçe, "dış dünyada, Batı kapitalizmi dışındaki dünyada" etkinliklerini artırmaya başladılar. Bu etkinlik artışı sadece iktisadî alanda değil;

- siyasî,
- askerî,
- bürokratik
- ve kültürel

alanlarda da yatay ve dikey olarak etkisini arttırdı. Örneğin, 1991 Körfez Krizi sonrasında Körfez bölgesine giren bazı ABD şirketleri Kuveyt üzerinde yalnız iktisadî değil, siyasî ve bürokratik olarak da denetim sağladılar.

Ayrıca, ABD ve AB'nin dev şirketleri Türkiye ve benzeri ülkelerde "yerli ortak şirketleri" aracılığı ile siyasî, iktisadî ve hukukî olarak yönlendirme yapma olanağını elde etmektedirler.

Buna benzer ilişkiler tarihin her döneminde görülmüştür. Ancak özellikle 1990 sonrasında yeni yapılanmalar, "çok daha örgütlü ve düzenli bir biçimde" sağlanmaya başlamıştır.

KKTC'de Aralık 2003 yılında yapılan seçimlerde bu durum açık olarak görüldü. Brüksel'in ve Washington'un politikaları ile İstanbul merkezli büyük sermaye çevrelerinin (şirketlerinin) politikaları mutlak bir bütünleşme içine sokuldu.

Holdinglerin politikaları ile ABD ve AB'nin politikaları "birlikte yürütülmeye başlandı"

Ne var ki, ABD ve AB ile bunların dışındakiler arasında, “şirket-toplum ilişkileri ve bütünleşmeleri bakımından” çok farklı bir durum söz konusudur. ABD ve AB’de şirket çıkarları ile toplumun çıkarları örtüşmektedir. Ulusal politikalar şemsiyesi altında bir ABD şirketi,

a) Devletin Ar-Ge faaliyetleri ile (örneğin NASA ile) bütünleşebilmektedir.

b) Devletin tarıma (Virginia tütün üreticisine) verdiği destek ile Philip Morris şirketi bütünleşmektedir. Buna karşılık bu şirketin Türkiye’deki veya Mısır’daki ortağı, “kendi ülkesi içinde aynı bütünleşmeyi yapamamaktadır”. Hatta bu bütünleşmeler, “özellikle engellenmektedir”.

Batı kapitalizmi içinde mikro ve makro birimler arasında maksimizasyonlar örtüşürken, Türkiye ve benzeri ülkelerde “örtüşme yerine çıkar çatışması” ortaya çıkmaktadır.

Bu temel olgu, ABD ve AB’nin (Batı kapitalizminin ve şirketlerinin) dış dünyada kazançlarını ve etkinliklerini artırmaktadır.

Şirket-devlet bütünleşmelerinin Batı’da doğurduğu sonuçlar

ABD ve AB’de şirket - devlet bütünleşmeleri büyük şirketlerin,

- Dünya politikalarını
- Yeni iktisadî düzeni
- Güvenlik politikalarını

- Hatta kültür ve din politikalarını etkilemelerine ve yönlendirmelerine yol açabilmektedir.

ABD ve AB basınında son dört yılda ortaya koyulan görüşlere göre,

a) ABD'deki büyük şirketler Bush yönetiminin iktidara gelmesini sağlamışlardır;

b) Afganistan'ın ve Irak'ın işgalini ABD'nin ve İngiltere'nin büyük şirketleri istemişlerdir. Bunların başında enerji, silah ve iletişim şirketleriilmektedir.

Batı kapitalizmi içinde şirketlerin, "devletlerin dış politikaları içinde yer almaya başlamaları" şu sonuçları doğurmaktadır:

a) ABD'nin ve AB büyük devletlerinin uluslararası ilişkilerinde (dış politikalarında) "şirketlerin amaçları dış politikanın amaçlarını belirlemektedir".

b) Şirketlerin, "kapitalist düzen içindeki belirleyici rolü" ile bütünleştirildiğinde;

Kapitalist güdüler - şirket hedefi - Batı'nın dış politikası bütünleşmekte, Batı'nın istediği yeni dünya düzenini ortaya çıkarmaktadır.

ABD ve AB'nin gerçekleştirmek istediği yeni dünya düzeninde kapitalizmin denetlenmeyen güdüler (sâikler) önce şirketleri, sonra da devletleri etkilemektedir.

Batı'nın küresel politikaları, bu iç dinamikler sonucu belirlenmiş olmaktadır.

Böyle bir "zincirleme oluşum" Bush yönetiminde görüldüğü gibi,

- uluslararası hukuku etkisiz hale getirmekte,
- "daha dengesiz" bir dünya düzenine sürüklemektedir.

Irak'ın işgali sırasında ABD ve İngiltere yönetimlerinin durumu bunu açık olarak ortaya koyar.

Batı'nın Türkiye'ye bakışındaki değişimler

Soğuk Savaş sonrasında Batı, Türkiye'ye karşı politikasını değiştirmeye başladı. Soğuk Savaş döneminde Türkiye'yi yanında (içinde), tutmak zorunda kalan Batı artık Türkiye'yi "karşısına almaya başladı". Küçük ve Büyük Ortadoğu projeleri içinde Türkiye'ye yapılan öneri şu oldu (ve olmakta);

- Türkiye AB içinde diğer Batı ülkeleri gibi yer almayacak.
- Türkiye bölgede ABD ve AB'nin taleplerine (dayatmalarına) uyacak.
- ABD'nin ve AB'nin bölgesel politikalarında onlara yardım edecek.
- İçeri alınmayacak olan Türkiye, "özel statü ve tek taraflı düzenlemelerle" Batı ile ilişkilerini sürdürecektir.

Türkiye bölgede Batı ile ilişkilerinde, kuşkusuz Arap ülkeleri ve İran'dan farklı bir durumdadır. 80 yıllık Cumhuriyet dönemi ve NATO üyeliği bu farklılığı doğuran en önemli faktörler olmakla birlikte daha başka bir husus da şudur; Türkiye iktisadî olarak Soğuk Savaş sonrasında Batı kapitalizmine zaten tek yanlı bağlanmaya başlamıştır.

- Şirketler arası ilişkiler bu yönde gelişmektedir.
- Kurumsal olarak da tek yanlı düzenlemeler yapılmıştır.

1995'te imzalanan Gümrük Birliği Belgesi bunlarında başında gelmektedir.

Türkiye içinde bazı büyük sermaye çevreleri Batı'nın Türkiye üzerindeki taleplerini (dayatmalarını), daha Soğuk Savaş biterken "kabul etmeye başladılar". Hatta, istenen ödünlere ABD'ye ve AB'ye verilmesi konusunda programlı bir biçimde çalışmaya başladılar.

- 1995'te Gümrük Birliği belgesi imzalanırken, tek yanlı belgenin "kamuoyuna pazarlanması konusunda" büyük çaba gösterdiler.

- 1990 sonrasında Türk-Yunan ilişkilerinde, Yunanistan'ın istediği ödünlere verilmesi için "psikolojik ve bürokratik" altyapının hazırlanması için faaliyet gösterdiler.

- Brüksel'in taleplerinin (ödün isteklerinin) sağlanması için işbirliği yaptılar.

- Kıbrıs'ta Batı'nın ve Yunanistan'ın isteklerinin karşılanması için büyük çaba gösterdiler.

- Irak'ın işgali sırasında "işgale katılımı desteklediler".

Batı'nın taleplerinin dengelenmesi

AB'nin ve ABD'nin aşağıdaki konularda izlediği politikalar göz önüne alındığında Türkiye'nin "denge arayışlarına niçin gereksinim duyduğu" daha iyi görülür;

1) Ermeni sözde soykırımı konusunda AB'nin ve ABD'nin izlediği politikalar; AB, 1993 yılından itibaren Avrupa Parlamentosundan kararlar çıkarmaya başlamıştır. Bunlar, yarın Kıbrıs ve Ege konularında bugün görüldüğü üzere, "dayatmalar ve baskı araçları haline getirilecektir".

2) Güneydoğu Anadolu konusunda "kültürel haklar ve azınlık" talepleri bulunmaktadır.

3) Ege ve Kıbrıs konularında Yunanistan'ın (ve Rumların) yanında yer almışlardır.

4) Fener Patrikhanesi konusunda ABD'nin planları bulunmaktadır ve bunlar, "otonom bir yapıya götürecektir kadar" tehlikeli gelişmeleri içermektedir.

5) Etnik ayrımcılığa her türlü desteği vermektedirler. Bu konuda terör örgütlerine bazen açık, bazen de gizli destek vermişlerdir.

6) ABD ve İngiltere'nin Irak'taki ve Kuzey Irak'taki operasyonları yapay bir Kürt Devletini hazırlama niyetlerini ortaya koymuştur.

7) İsrail'in Irak'taki faaliyetleri Türkiye'nin ulusal çıkarlarına zarar vermektedir.

8) Gürcistan'da düzenlenen operasyonlar Türkiye'ye zarar vermektedir.

Sonuç olarak ABD ve AB'nin de Ege'de, Kıbrıs'ta, Doğu Akdeniz'de, Irak'ta, Kafkasya'da fiilen yürüttükleri politika ve operasyonlar "büyük ölçüde, Türkiye'ye de karşı faaliyetlerdir". Türkiye bu nedenle ABD ve AB'nin bölgedeki ve Türkiye üzerindeki, politikaları dengeleyecek yeni politikaları düşünmek ve uygulamak zorundadır.

II

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE ULUSAL CEPHE

Yeni Dünya Düzeni ve Yeni Terör

Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) neyin projesidir? Bunu iyi anlamamız gerekiyor. Bu projenin hedefleri arasında Türkiye'nin de bulunduğunu kabul etmeliyiz.

Türkiye'nin içinde bulunduğu coğrafya dün olduğu gibi bugünde milletlerin, dinlerin, kültürlerin ve belki de en önemlisi, stratejik çıkarların çatıştığı bir alandır.

Burası Sümerler'den Endülüs'e Eski Mısır'dan Roma'ya kadar uygarlıkların yeşerip boy verdiği geniş bir bölgedir; uygarlıkların merkezi olmuştur. Dinler, kültürler, kavimler, milletler gelip geçmişler veya yerleşmişlerdir. Bugün dünya petrol ve doğalgaz rezervlerinin yarısından çok fazlası İç Asya ve Ortadoğu olarak adlandırılan bu bölgededir. Bu kaynakların üzerinde Araplar, İranlılar ve Türkler yani Müslümanlar oturmaktadırlar. Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar ve Doğu Akdeniz dörtgeni içinde kalan bölge aynı zamanda Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarının birleştiği bir alandır. Ulaşım yolları, ticaret yolları, su alanları bakımından enerji boyutu ile bütünleşen bir özellik gösterir.

Soğuk Savaş sonrası "Batı, kapitalist merkezli bir dünya düzeni" kurmak istiyor. Dünya nüfusunun %87'si bunu istemese bile, Batı bunu güç kullanarak gerçekleştirmek amacını güdüyor.

Bush yönetimi, "bizi kim engelleyebilir ki" sorusunu sorarak yanıtını da beraberinde getirmek istiyor. Yaşlı Avrupa ise, "tamam, ancak birlikte" diyerek Atlantik'in Doğu ayağı olmak amacında. Birlikte yönetime hiçbir itirazı yok, sorun aralarındaki paylaşım ile sınırlı kalıyor. Batı kapitalizminin aç-

sından işler tatlıya bağlanacaktır. Çünkü okkanın altına gidecek olan Batı değil, diğerleridir. Yani dünyanın %87'sidir.

2000'li yılların başında "Batı kapitalizmi ve diğerleri" arasında yeni bir çatışma ve kırılma meydana geldi. Artık iki kutuplu bir Dünya yok ve "güçlü Batı istediği düzeni güç kullanarak kurmak istiyor". Bush yönetimi Irak'ın işgalinden önce de politikasını şu şekilde ortaya koydu;

- ABD'nin talepleri esastır, gereken ne ise yapılacaktır. ABD'nin ve Batı'nın stratejik çıkarları güç kullanarak sağlanacaktır.

- Uluslararası hukuk kuralları göz önüne alınmayacaktır. Bizim gerekli gördüğümüz düzenin kuralları esas olacaktır. Yeni düzenin kurallarını ABD ve Batı belirleyecektir.

- ABD ve Batı kendisi için tehdit olarak gördüğü hususlarda, "önceden önlem alacak ve güç kullanarak bunu fiilen gerçekleştirecektir".

Bu hususlar 11 Eylül'ü izleyen dönemde başkan Bush dahil, en üst düzey ABD yetkilileri tarafından dünya kamuoyuna açıklandı. Ancak 1990'lı yılların başında baba Bush'a ve Clinton'a sunulan raporların yaklaşımı aynı çizgiyi taşıyordu. Politikalar, 11 Eylül'den önce belirlendi.

Irak'ın işgali öncesinde ABD yönetimi ve İngiliz hükümeti, işgale ortam hazırlamak için yalan haber yaydılar. Bu kadar kapsamlı, sistemli ve açık bir pazarlama hadisesi, "Dünya'da ilk defa oluyordu".

Vahşi kapitalizmin İstekleri...

Irak'ın ABD ve İngiltere tarafından işgalini destekleyen diğer "Batılı" yönetimleri bu kadar "sorumsuz ve umursamazlık" içine iten neydi?

- Tek boyutlu (Batı boyutlu) dünyada, ABD'nin ve Batı'nın önünde artık onları durduracak gücün bulunmaması mıydı?

- ABD'nin üstün güç (süper güç) konumunu koruyabilmek için her şeyi göze alması mı buna yol açmıştı? Yani, "sürdürülebilir üstünlükler kuramı" mı uygulanıyordu?(*).

- Yoksa Batı kapitalizmi tek başına kalınca "kendi kendini kontrol edemeyen ve daha da vahşileşen" bir kimliğe mi dönüşüyordu? Kapitalizmin iç dinamikleri, içgüdüleri yeni koşullarda çıtayı daha da yukarıya mı çekiyordu?

Bu faktörlerin hepsi de geçerli idi. Sonuçta, Soğuk Savaş'ın bitimi ile "Batı ve O'nun kapitalizmi, dünya üzerinde yeni bir oligarşik düzen kurmak istiyorlardı". Bush yönetimi bunu açık olarak ortaya koydu: ABD-İngiliz ortaklığı ile yürütülen ve AB'nin yarısının fiilen desteklediği Irak'ın işgali bunun ispatı oldu. İngiltere, İspanya, İtalya, Portekiz, Danimarka ve Belçika desteklediler.

Batı kapitalizmi ve diğerleri 1990 sonrasında aralarında daha keskin bir çatışma içine giriyorlardı. Şöyle ki;

1) ABD ve Batı, Batı denetiminde ve Batı'nın büyük şirketlerinin egemenliği altında yeni bir oligarşi düzeni kurma yoluna girdiler. Şirketlerin egemenliği Batı devletleri içinde artmaya başladı.

2) Batı'nın karşısına doğal olarak Müslüman Dünyası oturtuldu.

(*) Sürdürülebilir Üstünlükler Kuramı, "Kapitalizmin Temel İçgüdü" adlı kitapta geniş olarak yer aldı. (Erol Manisalı, Derin Yayınları, 2003, İstanbul).

- Kapitalizm doğasında, Hıristiyanlığı beraberinde taşıyan ve içinde bulunduran bir düzendir. Kapitalizmin kimliği içinde Hıristiyanlık var ise karşısında da Müslümanlar olacaktı. Çünkü dünyada Hıristiyanlıktan sonra en yaygın olan Müslümanlık idi. Bir milyarı aşan bir nüfusu kapsıyordu.

- Paylaşım kavgasının en zor cephesinde Müslüman ülkeler oturuyorlardı. Dünya petrol ve doğalgaz kaynaklarının çoğunluğuna Müslüman ülkeler sahipti. Bunların başında da Araplar, İranlılar ve Türkler geliyordu.

ABD ve Batı bizim de içinde bulunduğumuz bölgede Araplara, Türklere ve İran'a karşı İsrail-Kürdistan-Ermenistan (Gürcistan) hattını kurmaya başladılar.

Batı'nın ve kapitalizmin Soğuk Savaş sonrası Dünya'da ve bölgede almak istediği yeni rol, Batı ile Müslüman dünyasını karşı karşıya getiriyordu. Bu keskin karşılaşma ve Batı'nın duruşu, beraberinde terörü de küreselleştiriyordu.

İşte bu noktada Batı'dan daha önce,

- bazen Sovyetler Birliği'ne (ve komünizme) karşı,

- bazen de Müslüman ülkeler içinde birbirlerine karşı kullandığı radikal İslâmi örgütler ve kişiler, "artık Batı'nın düşmanı oluyordu". Çünkü Batı 1990'lı yıllardan itibaren, İslâm dünyasını (ve ülkelerini) karşısına almaya başlamıştı. Bu, yeni paylaşım kavgasının kaçınılmaz bir sonucu idi.

- Avrupa'da 1990 sonrasında yapılan seçimlerde Hıristiyan partiler ve muhafazakârlar daha fazla oy almaya başladılar. Yabancı (ve Müslüman) düşmanlığı giderek genişledi.

- ABD'de ise ılımlı Clinton dönemine karşı, büyük şirketlerin zorlaması ile daha radikal ve tutucu olan Bush yönetimi, adeta zorla iktidara getirildi.

ABD’de Bush yönetimi “Muhafazakârlar Komisyonu” adı altında, radikal sağın Dünya üzerinde bir kara gölge gibi düşmesine yol açtı.

ABD’de, Avrupa Birliği’nde 1990 sonrasındaki bütün bu gelişmeler, Batı’nın (ve kapitalizmin) dünyaya bakışını da sertleştiriyordu. Yugoslavya’nın bölünmesi ve katliamlar, Endonezya’daki olaylar ve bölünmeler, Afganistan ve Irak’ın işgali tek boyutlu kapitalist düzenin sonuçları oldu.

Batı kapitalizmi, “diğerlerine karşı” çıtayı yükseltiyordu. Küresel oligarşik düzenin bir tarafında Batı kapitalizmi, yani ABD ve Avrupa’nın bulunması isteniyor, bu durum güç kullanılarak zorla gerçekleştirilmeye çalışılıyordu. Oligarşinin (Batı’nın) siyasî, iktisadî, askerî ve kültürel olarak yönetmek istediği tarafta ise Dünya’nın çoğunluğu yer alıyordu. Bu bölgede Müslümanlar, “kapitalist güçlerin genişleme yolu üzerinde” kaldılar. Bunların başında Araplar, Türkler ve İranlılar geliyor.

Dengesiz düzen ve terör ilişkisi

Tek boyutlu düzende “kapitalizmin bu baskı ve sıkıştırıcıları” yer altından bir yanardağın kızgın lâvlarını dışarı boşaltması gibi terörün küreselleşmesine yol açıyor.

Terör her zaman vardı. Ama hiçbir zaman bu kadar küresel olmamıştır. Çünkü Dünyamız bugün, “küresel bir baskı ve sıkıştırma” ile karşı karşıya bulunuyor. Bir tarafta Batı kapitalizminin (ve dev şirketlerinin) denetlenemeyen güç ve paylaşım kavgaları sonucu artan baskıları; diğer tarafta ezilmekte (ve paylaşılmakta) olan azgelişmiş dünyanın insanları, yeni oligarşik düzenin iki cephesini meydana getiriyorlar.

Bu iki cephe arasındaki sıkışma ve kırılmalar, kaçınılmaz olarak “terörü üreten bir dehşet makinası” haline geli-

yor. Dünya üzerindeki “plakaların” hareket etmesi gibi, “kapitalizm” ve “diğerleri” arasındaki sıkışma da terörü bir l v gibi üretiyor.

Ve bugün ezilen ve sıkıştırılan cephenin  n saflarında Müslümanlar (ve Müslüman  lkeler) bulunduğu için terör ve Müslümanlık arasında bir ilişki fotoğrafı ortaya çıkıyor. Bu resim ve ilişki terörün sebebi değil, “sıkışma ve baskı sonucu oluşan sonucudur”.

- Bazen ABD’nin ve Batı’nın Sovyetler Birliği’ne karşı geçmiş yıllarda ekmi  olduğu tohumların meydana getirdiği ürünlerin (piyasanın) istihdam edilmesi biçiminde görülüyor.

- Bazen de Batı güçlerinin “yer altı faaliyetlerinin, kontrol edilemeyen ma alarının” normal faaliyetleri gibi ortaya çıkıyor.

- Hatta bazı durumlarda, “küresel oligarşi”nin ezdiği toplumların “yeg ne korunma vasıtası” biçiminde meşru gösterilmeye çalışılan bir terör görülür. Ancak bunların, “büyük saldırganlıkların yarattığı k  k saldırganlıklar olduğunu” hiçbir zaman gözardı etmemek durumundayız. Terör ya bir vasıta, veya ortaya çıkan sonuçtur.

- Terör sektörü oluştuktan sonra da terör, “kimin kullandığı tam olarak belli olmayan” ve Sait Faik’in romanındaki gibi “Med r-ı Ma  et Motoru” haline d n  r. Kayıt dışı ekonomi çok geni lemi  ise, “ ek-senet mafyasının” ortaya çıkması gibi, terör de için bir yan ürünü oluverir.

Eğer dünyada oligarşik bir düzen, bir cephenin diğeri üzerindeki askerî, siyasî ve iktisadî baskılarını giderek arttırıyor ise, terör de, “aradaki sıkıştırma ve kırılma hattında yaratılan” vazgeçilmez bir sektör haline gelecektir.

Tek boyutlu dünya düzenine geçmek isteyen Batı ve O'nun kapitalizminin önünde bugün Müslüman ülkeler ve Müslümanlık bulunduğu için terör ile Müslümanlık arasında ilişkiler kurulmaya çalışılıyor.

Ancak terörü doğuran esas neden "küresel oligarşi ve vahşî kapitalizmin denetlenmeyen saldırganlığıdır". Batı ve kapitalist boyutlu düzen küresel gelir ve refah üzerinde daha büyük uçurumlar yaratmaktadır. Bu uçurumlar, terörü besleyen kaynaklardır.

Kapitalizm ve Oligarşik Düzen

Dünya'nın iki kutuplu düzenden tek kutuplu ve Batı merkezli bir düzene doğru sürüklenmekte oluşu 6.5 milyar nüfuslu yerkürenin sorunlarını daha da arttırmıştır. 1990'lı yıllarda ABD ve Avrupa'nın (AB'nin), Batı olarak "tek başlarına kalmaları" ve ellerinde sahip bulundukları malî, ticarî, teknolojik ve askerî güç üstünlüğü yeni dengesizliklere yol açtı.

Neydi bu dengesizlikler?

1) Batı'nın elinde bulunan iktisadî, teknolojik ve askerî güç ile, Dünya'nın diğer tarafı %87'si arasındaki büyük güç farkı dengesizliğin başlı başına bir kaynağını meydana getiriyor.

- Zengin azınlık ile Batı, fakir çoğunluk arasındaki bu güç ve refah dengesizliği azalacağına artmaya başladı. 1989-2003 döneminde, yani tek kutuplu düzene geçilmeye başlandığında aradaki güç ve refah farkı da genişleme yoluna girdi.

Eğilimlerin ve istatistiklerin ortaya koyduğu bu sayısal sonuçların arkasında ise daha da kötümser bir durum ortaya çıktığı görüldü.

Gücün ve refahın Batı'nın tekeline girmesi, dünya üzerinde "oligarşik bir düzenin" kurumlaşmasına ve kemikleşmesine yol açmaya başladı.

2) Batı kapitalizminin içgüdüleri ve iç dinamikleri tek boyutlu düzende (oligarşik düzende), kapitalizmi kendini denetleyemez halde, sömürüyü daha da genişleten bir mekanizma haline sokuyordu.

- ABD'nin ve AB'nin büyük şirketleri aralarında birleşerek daha da büyüyorlar.

- Sadece iktisadî olarak değil siyasî ve sosyal olarak da maksimizasyon yapmaya başlıyorlar.

- ABD’de, Kanada’da, Avrupa’da devlet yönetimine daha fazla girerek (nüfuz ederek) devleti ele geçiriyorlar. ABD 1990 sonrasında bunun en net örneklerini verdi. Petrol ve silah şirketleri başta olmak üzere bazı büyük şirketler, ABD yönetimini ve dış politikalarını doğrudan doğruya belirleyen bir konuma geldiler. “Dünya’da ve Türkiye’de Büyük Sermaye” ve “Kapitalizmin Temel İçgüdüğü” kitaplarımda bu konuya geniş yer verdim. Kapitalizmin Batı ülkelerinde, demokratik düzeni bozacak biçimde, şirketleri vasıtasıyla, sistemin nasıl bir sömürü düzenine dönüştürdüğünü ayrıntıları ile açıkladım.

- Batı kapitalizminin şirketlerinin devleşmesi, onların tekelci konumlarını daha da güçlendiriyor. Batı ülkeleri “içeride” rekabetçi davranırken, “dışarıda” tekeli teşvik ediyorlar. İşin en önemli yanı, Batı içinde şirketlerin kâr ve maksimizasyonu ile ülkelerin makro maksimizasyonları örtüşüyor ve birbirini tamamlıyor.

Şirketler büyürken ve kazanırken Batı ülkeleri de işvereni ile, işçisi ile, teknik kadroları ile ve devlet gelirleri ile daha da kazançlı duruma geliyorlar. Buna karşılık Batı kapitalizminin dışındaki ülkeler için örtüşme yerine zıtlık ve çatışma oluyor. Türkiye’de büyük şirketler kazanırken köylü, işçi, memur, devlet kaybediyor. Çünkü yerli büyük şirketler, Batı kapitalizminin çok uluslu şirketlerine tek taraflı bağlanmış durumdadır; dışarıdakilerin çıkarı üstün oluyor.

- Hem azgelişmiş ülkelerde ulusal politika izlenemediği için şirketler tek yanlı bağlanıyor; hem de, şirketler tek yanlı bağlandıkları için ulusal politika izlenmesini engelliyorlar. Türkiye’deki gayri millî büyük sermaye çevreleri bunun en

güzel örneğini oluştururlar. Kıbrıs ve Ege'den ulusal sanayi politikasına kadar, eğitim politikasından tarım politikasına kadar hep Brüksel'in, Washington'un ve IMF gibi kurumların hep yanında olmuşlardır. Türkiye'nin "tarafında" yer almamışlardır.

Kapitalizm, demokrasi ve şirketler

Batı'da şirketler bir taraftan büyürken diğer taraftan da devlet içinde etkileri genişliyor. 2003 yılı sonu itibariyle, ABD en üst düzey yönetimindeki 7 siyaset adamı büyük şirketlerin sahibi ve yöneticisi konumunda bulunuyordu. ABD içinde, oligarşik yapının oluşması bakımından olumsuz sonuçlarına karşın, şirketlerin "dış kazançları ve sömürüleri" ABD içinde her kesime olumlu iktisadî etki yaptığı için gözardı edilebilmektedir.

Şirketlerin içerdeki demokrasiyi bozmaları, iktisadî alanda olumlu etkileri ile telâfi edilebilmektedir. Diğer bir deyişle, "Batı'da kapitalizmin iktisadî refah sayılabilmesi, içerde ve dışarıda antidemokratik bir düzen yaratması ile gerçekleşmektedir".

Bu nedenle, İngiltere'de halkın çoğunluğu Irak'ın işgaline karşı olduğu halde, hem de bir İşçi Partisi hükümeti, Irak'ı ABD ile birlikte işgal etti. Çünkü bu saldırgan ve sömürgeci yapı, demokratik olmasa bile İngiliz halkının iktisadî refahını arttırıyordu. Aynen ABD'de olduğu gibi.

Batı'da kapitalizm dev şirketleri ile kendi halkına iktisadî refah sağlarken, bunu ancak demokrasiyi rafa kaldırarak gerçekleştirebiliyor.

- Şirketler kapitalizmin itici gücü; devletler, şirketlere uymak zorunda kalıyorlar.

- Devlet yönetimini ve politikalarını şirketler belirliyor.
- Batı'nın çok uluslu şirketleri, az gelişmiş ülkelerdeki yerel büyük şirketleri, "tek taraflı olarak kendilerine bağlıyorlar".
- Batı'nın ve kapitalizminin uzantıları, bu yolla gerçekleşmiş oluyor.
- Kapitalizm küresel olarak, bu yolla "oligarşik bir düzen" kuruyor.
- Batı kapitalizminin kendi içindeki oligarşi Batı'ya refah getirdiği halde, "dışarıdakiler" fakirleşiyor. Çünkü az gelişmiş ülkelerdeki yerel büyük şirketler, kendi köylüsüne, işçisine ve ulusal iktisadî değerlerine karşı olmak zorunda. Batı kapitalizminin büyük şirketlerine tek taraflı bağlandıkları için gayri millî olmak zorunda bulunuyorlar. Türkiye bunun en tipik örneğini veriyor.

Batı kapitalizminin kendi iç güdülleri ve dinamikleri,

- bir taraftan ulusal boyutta,
- diğer yandan uluslararası boyutta,

oligarşik bir düzeni, kâr ve güç maksimizasyonları bakımından sağlamak durumundadır.

Özellikle iki kutuplu düzenden sonra Batı kapitalizmi, kendisini iç dinamiklerin yönettiği bir konuma geldi. Bu iç dinamikler ise dev şirketlerin iktisadî ve siyasî maksimizasyon hedefleri doğrultusunda gelişme gösterdi. Batı'da bir taraftan şirketler devletleşirken, devletler de dünya kaynaklarına ve pazarlarına, "tamamen kendi şirketinin gözü ile bakmaya başladılar".

- Çok uluslu şirketler, az gelişmiş ülkelerdeki yönetimler üzerinde etkilerini daha arttırdılar. Üçüncü ülkelerde medya

ve eğitim faaliyetlerini arttırmaları, şirketlerin siyasetteki etkilerini daha da arttırmıştır. Para desteği ile besledikleri sivil toplum örgütleri, “beşinci kol” durumuna geldi.

Türkiye’de içimizdeki Danimarka’nın oluşumu

Batı kapitalizminin Batı ülkelerinde ve üçüncü ülkelerde şirketleri vasıtasıyla faaliyetlerini genişletmesi Türkiye’yi de etkiledi. Hatta Türkiye bu konuda, “uluslararası ilişkiler literatürüne” geçebilecek örnek bir ülke konumuna getirildi.

- Bazı büyük sermaye çevreleri iktisadî faaliyetleri yanında, siyaset, eğitim, iletişim alanlarında geniş faaliyetlere başladılar.

- Batı’daki büyük sermaye çevreleri ile “çok özel” ilişkiler içine girdiler. Bu çok özel ilişkiler Türkiye’yi “Batı kapitalizmine tek yanlı bağlama” noktasına kadar uzanmıştır. Bu konuyu, “Türkiye Avrupa İlişkilerinde Sessiz Darbe” adlı kitabımda bütün ayrıntıları ile anlattım.

- Bazı büyük sermaye çevreleri, Batı kapitalizminin içindeki oligarşinin Türkiye taşeronluğunu fiilen üstlenmiş bulunmaktadırlar.

Küçük bir azınlık olmalarına karşın arkalarına Brüksel, Washington gibi çevreleri aldıkları için etkileri artmaktadır. Türkiye’nin siyasî hayatı üzerindeki etkileri, giderek genişlemektedir.

Sınırlı iktisadî güçlerine ve azınlıktaki konumlarına rağmen, “Batı kapitalizminin dışsalılıklarından yararlandıkları için” etkileri büyümektedir.

Batı kapitalizminin dünya üzerinde kurmaya çalıştığı “oligarşik ve totaliter düzenin” küçük bir örneğini Türkiye’de kurma gayreti içindeler.

Bu çevrelerin en belirgin özellikleri şunlardır;

1) Washington'un ve Brüksel'in Türkiye ve bölge üzerindeki taleplerine olumlu ve sıcak bir yaklaşım içindedirler. Irak'ta, Kıbrıs'ta, Ege'de, Patrikhane konusunda Türkiye'ye karşı, diğer tarafta yer aldılar. Geçmiş yıllarda el altından, korka korka yaptıkları bu işi son bir iki yıldır açık bir biçimde yürütmeye başlamışlardır.

2) Çok uluslu şirketlerin Türkiye'deki faaliyetlerini desteklemektedirler ve onlarla yakın işbirliği içindedirler.

3) Eğitimden tarıma, ulusal içerik taşıyan bütün politikalara ve planlara karşı durmaktadırlar.

4) Türkiye'nin Batı dışında geliştirmek istediği iktisadî ve siyasî ilişkilere karşı çıkmaktadırlar. Bunlar için, "denge politikası" yoktur. Batı kapitalizmine, Türkiye'nin tek taraflı bağlanması esastır. Çünkü kendileri, Batı kapitalizminin Türkiye'deki uzantısı ve temsilcisi durumundadırlar.

5) Toplumsal ve toplumcu politikalara şiddetle karşı çıkarlar. Bu tür politikaların gelişmemesi için "dış güçlerle" her alanda işbirliği içindedirler.

Batı Soğuk Savaş sonrasında Türkiye'yi içine alamayacağını gösterdi. İçimizdeki bu çevreler telaşlandılar ve 1990 sonrasında dış çevrelerle daha da yakınlaştılar. Şimdi, dışarıdakiler adına Türkiye'yi idare etmek, yönetmek istiyorlar. Türkiye Batı kapitalizmine tek yanlı bağlanırken, biçimsel demokrasi şemsiyesi altında, fiilen yönetmek çabası içindeler.

Bu aslında, "Türkiye'nin Batı kapitalizmi tarafından yönetimi" olmaktadır. İçimizdeki Danimarka, Batı kapitalizminin Türkiye'deki uzantısı olma amacını gütmektedir.

İşte bu nedenledir ki, içimizdeki “Kıbrıs, Ege, Kadek, Ermeni tasarıları, Patrikhane ve yerel yönetimler konusunda”, Brüksel'in ve Washington'un taleplerine sıcak bakmaktadır.

Kendi medya kuruluşlarında, eğitim kurumlarında, sivil toplum örgütlerinde Batı'nın Türkiye'ye ve bölgeye karşı olan taleplerini yanında yer alıyorlar.

Yeni kapitalizmin yansımaları

1990 sonrası yeni ve vahşî kapitalizmin Türkiye ve benzeri ülkeler üzerindeki etkileri çok olumsuz gelişti.

- Ulusal dış politika, ulusal sanayi ve tarım politikası izlenemez hale geldi.

- Dış borçlar arttı, büyük ekonomik krizler yaşandı.

- Dışarıya bağımlılık tek yanlı olarak arttı.

Türkiye, Arjantin, Brezilya, Şili, Uruguay, Endonezya gibi birçok ülke benzer sorunlarla karşı karşıya geldi. Batı kapitalizmi, Türkiye, Arjantin, Brezilya gibi ülkeleri şirketleri kanalı ile işgal ederken Yugoslavya, Balkanlar, Afganistan ve Irak orduları vasıtasıyla ele geçirildi.

1990'lardaki ve 2000'li yıllardaki bu gelişmelere Güney Amerika ülkelerinden olumlu karşı tepkiler geldi:

- Halkçı, ulusalcı, devletçi politikalarla işsizliğin, dış açıkların önü kesilmeye başlandı.

- Seçimlerde toplumcu çözümleri öneren siyasî partiler öne çıktı. 180 milyonluk Brezilya adeta bir öncü oldu.

- Ulusal kaynakların çok uluslu şirketlere kaptırılmaması için yeni politikalar geliştirildi.

Türkiye bu konuda toplumsal bir refleks gösterememiştir. Batı kapitalizminin bütün ulusal değerleri ortadan kaldıran saldırganlığına karşı, “Güney Amerika ülkelerinin gösterdiği ulusal tepki Türkiye’de ortaya çıkamadı”. İçimizdeki Danimarka, bu tepkiyi engelleyen en önemli güç oldu.

Türkiye’de halkın büyük çoğunluğu, Latin Amerika’da halkın verdiği tepkiler zemininde bulunmasına rağmen, “siyasal örgütlenme zaafı”, bu düşünce potansiyelinin uygulanmaya dönüşmesini engellemektedir.

Uluslararası oligarşik yapılanmanın Türkiye’ye yansıması çok olumsuz sonuçlar doğurdu. Gayri millî bazı sermaye çevreleri ile dış odakların Türkiye üzerindeki egemenlikleri arttı.

Karşı karşıya bulunduğumuz temel kavga, Türk halkının çıkarları ile içimizdeki Danimarka arasında yaşanmaktadır.

Seçim, Oligarşi ile Toplumsal Demokrasi Arasındadır

Bazıları Avrupa'nın ve ABD'nin Dünya karşısındaki yeni politikalarını görmek ve anlamak istemiyorlar. Çünkü bunu görüp anladıklarını itiraf ettikleri zaman işin nerelere kadar geleceğini kabul etmek zorunda olacaklardır.

Bu itirafın "Türkiye'ye yönelik olan kısımları" da kabul edilince "karşı önlem alma zorunluluğu" anlaşılır hale gelecektir. O zaman da Batı'nın Türkiye'den taleplerinin dengelenebilmesi için Türkiye'nin iç yapısında ve dış ilişkilerinde "yeni değerlendirmeler" zorunlu hale gelmiş olur.

Bu durumda da ulusal politikaların beraberinde toplumcu ve toplumsal politikaların vazgeçilmez olduğu gerçeği Türkiye'nin ve kamuoyunun gündemine gelir.

İşte bütün sorun buradan kaynaklanıyor: İçimizdeki Danimarka bunu istemiyor. Toplumsal sınıfların siyasete aktif katılımı engelleniyor.

- ABD ve AB'nin dayatmacı politikalarına, Türkiye'nin ulusal çıkarlarını yerle bir eden taleplerine "hayır demeyelim, diyemeyiz" diyor. Tabii bunu açık açık söylemiyor.

- Ya Batı'nın taleplerini ve dayatmalarını gizlemeye çalışıyor,

- Ya da bunların yavaş yavaş verilmesinin yollarını arıyor.

Bu yönde karar alacak biçimde, "yönetimler oluşturuluyor". Aynı zamanda denetimleri altındaki medya, "bu ödünleri olağan işler olarak gösterecek şekilde" otosansür uyguluyor ve yanlış bilgilendirme yapıyor.

İçimizdeki Danimarka bütün bunları yaparken şunu düşünmektedir;

1) Batı Türkiye'yi Soğuk Savaş bittikten sonra içine almıyor, almayacak da. O halde AB'nin ve ABD'nin Türkiye üzerindeki taleplerini karşılayarak "Batı ile iyi ilişkiler içinde olabiliriz".

2) Avrupa ve ABD'nin Türkiye üzerindeki iktisadî, siyasî, askerî ve kültürel taleplerine "hayır demek", Batı ile mücadele girmek anlamına gelir. Oysa biz, "içerideki Danimarka" olarak Batı ile mücadele etmek istemiyoruz. Türkiye içinde "azınlıktaki bir çevre olarak gücümüzü ve avantajımızı", ancak Batı'nın Türkiye'deki bir uzantısı olduğumuz sürece yürütebiliriz.

3) Batı'nın Türkiye üzerindeki taleplerine hayır diyen politikaların oluşturulması ve uygulanması, işçiyi, köylüyü, memuru, esnafı ve ulusal çevreleri uzun vadede tatmin etse bile bizim yani Danimarka'nın yavaş yavaş ortadan kalkmamız anlamını taşır. İşçinin, köylünün payının azalması, Türkiye'nin bölünmesi bizi ilgilendirmiyor. Biz ancak ABD ve AB taleplerini yerine getirerek varlığımızı sürdürebiliriz.

Stratejik hata!

Halbuki, Türkiye'de ulusal politikalar, halkçı ve toplumsal ve toplumcu çıkarlara yönelik politikalar izleyen ve uygulayan siyasî irade olduğu zaman "Batı, Türkiye'nin kararlılığını gördüğü için benzer taleplerine dayatmacı olmayacaktır".

Bundan daha da önemlisi bu tür politikaların izlenebilmesi demek, "Türkiye'nin Batı taleplerine karşı Avrasya'yı bir denge unsuru olarak yerli yerine oturtması demektir". Brezilya'da Lula da Silva halkı arkasına alarak, diğer Latin Amerika ülkeleri ile işbirliği yaparak emperyalizmin dayatmalarına dur demesini bilmiştir. Mustafa Kemal "halkının gücün-

den ve bölgedeki ülkelerin işbirliğinden yararlanarak" Batı emperyalizmine set çekebilmiştir.

İçimizdeki Danimarka Türkiye'nin Lula da Silva'nın önderliğindeki Brezilya gibi halkçı, ulusalcı, sosyal devlete ağırlık veren bir yönetim gelmesini istemiyor. Geniş halk kitlelerinin yararına sonuçlar verecek olan böyle bir durum içimizdeki Danimarka'nın aleyhine olacaktır.

Çünkü o zaman içimizdeki bu gayri millî odaklar dışarıdaki güç odaklarını Türkiye'deki uzantıları olma özelliğini kaybedeceklerdir. Türkiye, biçimsel demokrasiden gerçek demokrasiye geçtiği için;

- çok uluslu şirketlerin iç pazardaki tekelleri ve denetimleri engellenecek,

- medyanın, dışarıya hizmet veren uzantıları tasfiye olacak,

- bazı siyasî ve bürokratik çevrelerin Brüksel'e ve Washington'a olan aşırı bağları ve bağımlılıkları kalmayacak, ortadan kaybolacaktır.

Yani, içimizdeki Danimarka yıkılmış olacaktır. Daha doğru bir ifade ile, ahtapotun kolları kesilecektir.

Türkiye'nin Batı'nın talepleri karşısında yavaş yavaş çöktürülüp kaybolmaması için, içimizdeki gayri millî çevrelerin tasfiye edilmesi gerekiyor. Tercih, 72 milyonluk halk ile küçük Danimarka arasındadır.

Ve büyük çoğunluktaki halk, bu mücadeleyi kazanmak zorundadır. Oligarşi ve örtülü faşizmin yerine toplumsal demokrasiyi getirmek için...

Yeni yıla girdiğimiz şu günlerde Türkiye'nin önünde çözüm bekleyen esas sorun budur.

Şimdi de “Kapitalist Enternasyonal” mi?

Komünist Enternasyonal ve Sosyalist Enternasyonal'lerden sonra dünya bugün Kapitalist Enternasyonal ile yüz yüze gelmiş bulunuyor.

Batı kapitalizmi Doğu Bloku'nun dağılmasından sonra Batı merkezli bir kapitalist dünya kurmak istemektedir. Bu düşünce veya dayatmayı kimse, “Batı benzeri bir düzenin küreselleşmesi” olarak anlamamalıdır. Kurulmak istenen düzen Batı kapitalizminin devletlerini ve şirketlerinin dünyayı yönetmelerini öngören bir sistemdir. Batı kapitalizminin devletlerinin ve insanlarının çıkarlarına göre yürütülmek istenen bu sistem Dünya üzerindeki gelir paylaşımını tamamen Batı kapitalizminin tekeline bırakırken aradaki gelir uçurumunu daha da arttıracaktır.

- Batı kapitalizminin iktisadî olarak yönetimine girmiş bir Dünya,

- Batı kapitalizminin ve devletlerinin siyasî denetimi altına alınmış bir küresel düzen, aynı zamanda Kapitalist Enternasyonal,

- Yine Batı kapitalizminin askerî gücünün egemenliği altına sokulmuş bir yapılanma.

Amaçlananlar bunlardır. Batı, kapitalizmin tekeli ve yönetimi altına alınmış bir düzeni yani Kapitalist Enternasyonal'i ilan etmektedir. İlan etmekle yetinmemekte, zorla kabul ettirmek istemektedir, dayatmaktadır. Bush yönetiminin şemsiyesi altında oluşturulan Yeni Muhafazakârlar ittifakı, kabul etmezsen yalnız siyasî ve iktisadî gücünü değil askerî gücünü de kullanacağım diyerek “insanlık dışı bir dönemi” karanlık çağlarda olduğu gibi yeniden hayata geçirmek istiyor.

- "Batı kapitalizmi esas alınacaktır" derken, "siz de bizim yaptıklarımızı yapın" demiyorlar. Sadece, "söylediklerimizi yapın" diyorlar. Söyledikleri de, dev şirketlerinin yollarının açılarak onların diğer ekonomiler ve bölgeler üzerinde egemenlik kurmalarıdır.

Kapitalizm, oligarşi ve faşizm

- Batı'nın dev şirketlerinin tekeli altına girmiş bir küresel yapı,

- Batı'nın devletlerinin kısacası ABD ve AB'nin denetimleri altında siyasî bir düzen,

- Amerikan ve AB askeri güçlerinin egemenliği altına sokulmuş bir güvenlik sistemi.

Böyle bir düzen küresel kapitalizmin oligarşiye ve faşizme dönüştüğü bir düzenden başka bir şey olmayacaktır.

Dünya nüfusunun yüzde on dört ya da on beşini meydana getiren ABD ve AB'nin dünya üzerindeki iktisadî, siyasî, askerî ve kültürel egemenliğinin mutlak bir biçimde sağlandığı bir düzen aynı zamanda,

- mutlak anlamda faşist bir düzendir;

- mutlak anlamda sömürgeci bir yapılanmadır.

İlan edilen ve uygulanmak istenen "Kapitalist Enternasyonal" yeniden sömürgeci bir dünyaya, postmodern yöntemlerle sürükleyen bir düzendir.

- Ekonomiyi kim kullanıyor, kim yönetiyor?

- Sonuçta hangi insanlar zenginleşiyor, hangileri fakirleşiyor?

- Dünyadaki oligarşi ve faşizm kimler adına olarak sağlıyor?

Soğuk Savaş'ın bitiminden itibaren ortaya çıkan sonuçlara baktığımız zaman,

- Dünya üzerinde daha dengesiz ve daha anti-demokratik bir düzenin ortaya çıktığını görüyoruz.

- Zenginler ile fakirler arasında uçurumun daha da büyüdüğünü anlıyoruz.

- Batı kapitalizminin daha da vahşileşerek saldırganlığının artması gerçeği ile karşı karşıya geliyoruz.

O zaman, Batı'nın bir silah olarak kullandığı kapitalizmin, "Batı dışındaki büyük çoğunluğa yöneltildiğini" görüyoruz.

Bush yönetiminin ABD'de oluşturduğu ve İngiltere'nin de desteklediği Yeni Muhafazakârlar Koalisyonu aynı zamanda, Kapitalist Enternasyonal'in ilanıdır. Çünkü, bu "İttifak" Batı kapitalizminin dünya üzerindeki mutlak egemenliğini öngörmektedir. Perdelenmiş bir faşizmin Dünya üzerinde oluşturduğu oligarşik bir düzen esas alınmaktadır. Bu düzen "küreselleşme" fikri ile pazarlanmaktadır.

Dünya insanının büyük çoğunluğuna karşı ilan edilmiş Kapitalist Enternasyonal, insanlık adına bir utanç tablosudur.

Şirketler, Devletler ve Kapitalizm

Batı kapitalizminin yeni rolü

Doğu Bloku'nun dağılmasından sonra ABD ve Avrupa'nın, "küresel egemenlik" için yarışmaya başladıklarını görüyoruz. "İşin özüne" girdiğimiz zaman ise "Batı kapitalizminin dünya üzerindeki egemenlik yarışının" yapılmak istendiği gerçeği ile yüz yüze geliyoruz. ABD ve Avrupa (AB), Batı kapitalizminin iki temel ögesini oluştururlar. Hem kapitalizmin dünya üzerindeki egemenliği için,

- Kapitalist Batı ile "diğerleri" konumundaki çoğunluk arasındaki mücadele sürerken,

- Aynı zamanda da Batı kapitalizminin iki temel taşı olan ABD ve AB'nin kendi aralarında yarışmaları ve mücadele etmeleri şaşırtılmaması gereken bir durumdur.

Ayrıca, kapitalizmin doğasındaki iç dinamikler bunu gerektirir; "Batı kapitalizmi ile diğerleri arasındaki çatışma" bu sonucu beraberinde getirir. Batı kapitalizmi dünya çoğunluğuna karşı egemenlik kurup "oligarşik bir küresel düzen" kurmak isterken, oligarşinin temel taşlarını meydana getiren ABD ve AB de aralarında yarışacaktır.

Irak'ın işgali sırasında ve sonrasında Batı kapitalizmi içinde meydana gelen gelişmeler, bu değerlendirmeyi doğrulamaktadır.

- ABD'nin ve İngiltere'nin Irak'ı işgaline, Kıta Avrupası'nın büyük çoğunluğu direnmek istedi.

- İşgal gerçekleşince, AB'nin büyük çoğunluğunun "işgalin içinde yer almaya başladığını" gördük.

Çünkü işgal eylemi, kapitalizmin meselesi idi. İşin özünde, Batı kapitalizminin tamamının bundan çıkarı olacaktı.

Çünkü işgal eden sadece ABD ve İngiltere değildi; bu aynı zamanda, Batı kapitalizminin “diğerlerine karşı zaferi” oluyordu.

Soğuk Savaş sonrası Batı kapitalizminin, kapitalizmi küresel egemenliğe taşımak isterken dayandığı temel öğeler şunlardır;

1) Siyasî, iktisadî, askerî ve kültürel makro politikalarla dünya üzerine üzerinde egemenlik sağlamaya çalışmak.

2) Bu makro politikaların “içini ve zeminini”, çok uluslu şirketleri ile donatmak, şirketleri bir öncü ya da lokomotif olarak kullanmak.

Batı kapitalizminin küreselleştirilmesinde şirketler hem nicelik hem de nitelik olarak yapılarını değiştirmeye 1980'li yıllardan itibaren başlamışlardır. 80'li yıllar, özellikle de 80'li yılların sonu, “Batı kapitalizminin şirketleri için bir dönüm noktasıdır”.

Şirketlerin değişen kimliği ve Batı kapitalizmi

Şirketler 80'li yıllarda ölçeklerini büyütmeye başladılar. 90'lı yıllarda ise şirket evlilikleri bakımından bir dönüm noktası oldu.

Neydi Batı kapitalizminin şirketlerini büyümeye ve nitelik olarak da yapı değiştirmeye götüren faktörler?

1) Artık Doğu Bloku yoktu ve Batı kapitalizminin şirketleri önlerinde hiçbir engel tanımadan “küresel boyutta çalışacaklardı”.

2) Batı kapitalizmi “diğerlerini”, sınırlarını Batı'nın şirketleri için sonuna kadar açmaya götüren politikalar (ve da-

yatmalar) getiriyordu. Bu "sınırsız alanlarda" daha büyük şirketlere ihtiyaç vardı.

3) Batı kapitalizminin büyük devletleri için artık, "önlerinde hiçbir engel kalmamıştı". Kaynakların ve pazarların kontrolü için, ordular kadar güçlü şirketlere de ihtiyaç vardı.

Şirketler devleşmeli, "hatta Batı'nın devletleri ile özdeşleşmeli idi". Artık ordular ve şirketler küresel pazarları ve kaynakları birlikte denetimleri altına alacaklardı.

4) ABD ve AB içinde, "şirketlerin birbirlerini ezmesi ve haksız rekabet yaratmaları" devlet tarafından engellenecekti. Ancak dışarıda, yani "diğer ülkelerde" ve özellikle de Batı kapitalizminin dışındaki ülkelerde "tekelci ve saldırgan" olmaları gerekiyordu. Batı kapitalizminin yani AB ve ABD'nin "diğerleri" üzerindeki egemenliği buna bağlı idi.

- Bazen şirketler kendi büyük ölçekleri ve güçleri ile gidip yerleşeceklerdi.

- Şirketlerin önü kesiliyor ve içeri alınmıyorsa bu defa Batı'nın orduları, şirketlerini yolunu açmak için öncülük edeceklerdi.

Batı kapitalizmi kendi dışındaki dünyaya artık, "dev şirketleri ve orduları ile", birlikte saldıracak ve küresel boyutta egemenliği gerçekleştirecekti^(*).

İşte bu nedenle Batı kapitalizmi içindeki şirketler,

- hem nicelik olarak değişiyor ve büyüyorlar,

- hem de "niteliklerini" değiştiriyorlardı.

(*) Erol Manisalı, Kapitalizmin Temel İçgüdüğü, Derin Yayınları, İstanbul, 2003.

Daha önceleri yalnızca petrol alanında görülen ve önceleri "Seven Sisters = Yedi Kızkardeşler" olarak adlandırılan durum artık her alanı kapsıyordu. Her alanda dev şirketler adeta, "devlet içinde devlet" tanımlamasını da beraberinde getiriyordu. Hatta işler bazı yerlerde "şirket içinde devlet" tanımlamasını çağrıştıracak uygulamalara yol açtı. Örneğin 1990-91 Körfez Krizinden sonra Körfez bölgesinde yaşananlarda olduğu gibi.

Şirket ve devlet politikalarının yakınlaşması ve bütünleşmesi

İktisat öğretisinde "firma teorisi" adı altında okutulan hususlar şirketi (firmayı) bir üretim birimi olarak ele alarak belirli bir iktisadî, hukukî ve sosyal yapı içinde faaliyet gösteren ve "sadece kâr maksimizasyonu peşinde koşarak rekabet eden" bir birim olarak görür.

Adeta, küresel veya anonim olarak siyasî kimlikten soyutlanmış bir öge olarak algılanır. Varsayılan altyapı koşullarında "piyasa mekanizmasının oyun kuralları geçerlidir" sadece. İçinde faaliyet gösterdiği altyapı olarak küresel bir piyasa ön görülür. Fiyatlar sistemi esastır. Her şeyi fiyatlar yönlendirir; hangi pazara girip girmeyecekleri, hangi malları üretip üretmeyecekleri "piyasa tarafından belirleniyormuş gibi" bir öğreti ortaya konur. Ve bu düzen öyle mükemmeldir ki, piyasa koşulları içinde, "en etkin çalışan, iktisadî rekabet koşullarını en iyi ayarlayan" şirket öne çıkarak başarı sağlanır.

Bu aslında, "Alis Harikalar Diyarında" masalında olduğu gibi "hayali olaylar dizisinden meydana gelen" bir öğretiler. Gerçek dünya ile bir ilgisi yoktur.

Gerçek dünyada "şirket kuramı" başka türlü çalışır. Özellikle de şirketlerin giderek devleştiği Batı kapitalizminde şirketlerin işleri iktisat öğretisindeki koşullardan çok farklıdır.

- Avrupa'da ve ABD'de şirketler, Batı kapitalizminin sürükleyici öğretisidirler.

- Şirketler ile devletler özdeşleşmeye ve bütünleşmeye başlamışlardır. Geçmiş yıllarda petrole özgü devlet-şirket ilişkisi günümüzde, "şirketler-devletler bütünleşmesini" getirmişti.

Şirket-devlet ilişkisinin mantığı

Batı kapitalizminde şirket-devlet ilişkilerinin gelişmesinin temelinde şu faktörler yatmaktadır.

1) Ülkelerin kendi şirketlerine piyasa dışı ve iktisat dışı üstünlükler sağlamak istemeleri birinci etkindir.

2) Diğer bir faktör de "şirketlerin büyümesi sonucu, devleşen şirketlerin devlet yapısı ile olan bütünleşmesidir". Şirketler o kadar büyümüşlerdir ki bu şirketler Batı kapitalizmi içinde, "devlet yönetimine fiilen katılan bir konuma ister istemez gelmişlerdir".

Dev şirketler, Batı kapitalizminin sosyal, siyasal, iktisadi ve kültürel örgütlenmelerine daha etkili bir biçimde katılmaya başladılar. Katılmanın yanında, devlet politikalarını (ve diğer politikaları) yönlendirme yolunda geliştiler.

3) Batı kapitalizminin Dünya karşısındaki egemen konumu, Batı'nın devletleri ile Batı'nın büyük şirketlerini daha yakın işbirliğine ilti. ABD ve Avrupa şirketleri özellikle dünya üzerinde,

- pazarların denetimi ve

- kaynakların denetimi,

konularında "kendi devletleri ile", tam bir işbirliği ve bütünleşme içine girdiler.

Yukarıda sayılan üç öge, Batı kapitalizmi içinde şirketlerle devletler arasındaki işbirliği ve bütünleşmeyi tam olarak açıklayamaz. Bu bütünleşmenin açıklanabilmesi için Batı kapitalizmindeki mikro maksimizasyon ile makro maksimizasyon arasındaki örtüşmenin değerlendirilmesi gerekir.

Şirket çıkarı (mikro maksimizasyon) ile devlet çıkarı ve toplumsal yarar örtüşür hale gelmiştir. Çünkü Batı kapitalizminin dev şirketlerinin dış dünyadaki sömürü ve kazançları yalnız şirketlere değil Batı ülkelerinin halklarına da büyük yarar getirmektedir.

Şirket yararı (çıkarı) ile toplumsal yararın Batı kapitalizminde dış sömürü sonucu örtüşür hale gelmesi şu sonuçları doğurmaktadır.

1) Batı kapitalizmi içinde işçi-işveren çatışması yerini, "ortak dış sömürü", "ortak dış yarar" örtüşmesine bırakıyor. 1980-2000 yılları arasında Batı Avrupa'da ve Kuzey Amerika'da işçilerin reel ücretlerindeki artış çok büyüktür.

2) Batı içindeki "şirketler oligarşisinin" yarattığı anti-demokratik ortam, "sosyal devlet uygulamaları ile" karşılanıyor. Kapitalizmin (ve şirketlerinin) dışarıdan sağladığı kazançlar bu sonucu doğurmaktadır.

3) Batı kapitalizmi kaçınılmaz olarak, oligarşik ve faşist bir düzeni küresel boyuta taşıyarak, "kendi içinde sosyal denge" sağlayabiliyor.

Avrupa ve ABD'de şirket ile devlet arasındaki çıkar örtüşmesi Batı içindeki sosyal ve iktisadî dengesizliklerin, dış sömürü sonucu azalmasına yol açıyor.

Somut örnekler;

- Bush yönetimi ABD'nin büyük şirketlerinin desteği ile iktidara getirildi. Bush yönetiminin dünya üzerindeki işgalleri, ABD şirketlerinin dış pazar paylarını genişletti ve enerji üzerindeki denetimlerini arttırdı.

- İngiltere'de İşçi Partisi hükümeti (Tony Blair hükümeti), Batı kapitalizminin yeni küresel işgalleri için, Bush yönetimi ile işbirliği yaptı. Hem de, İngiliz halkının çoğunluğunun, "Irak'ın işgaline karşı" olmasına rağmen. Ancak, burada "klasik demokrasi" işlemedi. Şirketlerin (ve siyasetin) oligarşisi egemen oldu. Aynı zamanda, devletin çıkarları ile şirketlerin çıkarları örtüşüyorlardı. Ve esas olan da buydu!

- Bazı Avrupa ülkeleri, başta işgale karşı olmalarına rağmen sonra teker teker yanında yer aldılar. Ne de olsa, kazanan Batı kapitalizmi idi.

Özellikle 1990 sonrasında, Batı kapitalizmi içinde şirket-devlet bütünleşmesi tam bir eşgüdüm içinde yürümeye başladı.

ABD ve AB dışındaki "küresel çıkarlar",

- şirketler ile siyasîler,
- şirketleri ile bürokrasi,
- şirketler ile ordular

arasındaki işbirliği ve eşgüdümü daha da yaygınlaştırdı. Hatta, "işverenler ve iş sendikaları bile, aralarındaki sorunları asgarîye indirip" el ele verdiler.

Birleşmiş Milletler'in istatistikleri ve diğer uluslararası değerlendirmeler şu gerçekleri ortaya koyuyor:

1) Batı kapitalizminin dev şirketleri büyümelerini yani tekelleşmelerini sürdüreceklerdir.

2) Batı'da, şirketleri ile devletler arasındaki etkileşim ve bütünleşme artacaktır.

Şirketlerin çıkarları ile devletin kamusal yararları arasındaki örtüşmeler Batı'da geçerli iken, "Batı kapitalizminin dışındaki dünyada aksi geçerlidir". Sömürülen tarafta büyük şirketlerin çıkarları ile devletin çıkarları karşı karşıyadır. Çünkü yerel büyük şirketlerin büyük bir kısmı, "Batı'daki büyük şirketlere tek yanlı bağımlıdır". Bu bağımlılık, az gelişmiş ülkelerdeki yerel şirketleri, Batı'daki devletlerin güdümüne doğru itmektedir.

Türkiye'de şirket yararı ve kamusal yarar

Batı kapitalizmi içinde şirket çıkarları ile makro maksimizasyon yani "ülke yararı" arasındaki örtüşme yukarıda anlatıldı. Bu örtüşmenin gerisindeki esas sebebin "dış sömürü (ve kazançlarından) kaynaklandığını" biliyoruz.

Batı kapitalizminin "dışındaki dünyada" ise çapraz bir simetri söz konusudur. Batı kapitalizminin dışındaki "özel şirketler" kendi ülkelerinin çıkarları ile bütünleşmekte zorlanırlar.

- Bu ülkelerde özel sektör genellikle, Batı kapitalizmine ve onun şirketlerine bağlanmıştır.

- Bu ülkelerde büyük özel şirketlerin (holdinglerin) hemen hemen tamamı, Batı kapitalizminin dev şirketlerine tek yanlı bağlanmış durumdadırlar.

- Yerli (ulusal) özel şirket (yani holding) dışarıdaki dev şirkete bağımlıdır; dışarıdaki dev şirket "kendi ülkesi ile çıkar bütünleşmesi içindedir". O halde bu dev şirket az gelişmiş ülkedeki yerli şirketi (holding) kendisine bağlayarak,

“Batı kapitalizminin çıkarları doğrultusunda” faaliyet göstermesini sağlar.

- Yerli holdingler bu nedenle, “gayri millî” olurlar ve kendi ülkeleri ile iktisadî, siyasî ve sosyal alanlarda örtüşmezler. Çünkü dışarıdaki büyük şirkete bağılıdır; büyük şirket de ABD'nin, İngiltere'nin, Almanya'nın veya Fransa'nın ulusal çıkarları ile bütünleşmiştir.

Türkiye bu konuda ilginç bir örnek oluşturmaktadır. “İş çevresi” ulusal ve gayri millî olarak ikiye bölündü. Bu bölünme, Soğuk Savaş sonrasında daha da keskinleşti. Batı kapitalizminin çok uluslu şirketleri Türkiye pazarını denetimleri altına almaya başlayınca Türkiye'deki iş çevreleri ikiye ayrıldı;

1) Bir kısmı ABD'nin ve Avrupa'nın dev şirketlerine tek yanlı bağlanarak o şirketlerin “Türkiye'deki uzantıları konumuna geldiler”. Teknolojik, idarî, ticarî ve malî olarak Batı kapitalizminin tekellerinin bir parçası oldular. Ancak, “o dev şirketler kendi ülkelerinin çıkarları ile bütünleştikleri için” çelişkili bir konuma düştüler. Türkiye'de ayakta kalabilmele-ri, bu “bağılılıklarını” sürdürmelerine dayanıyordu. Bu da kaçınılmaz olarak bu “yerli şirketleri”, “gayri millî bir misyonun içine itiyordu”.

- Bu nedenle, 6 Mart 1995'te tek yanlı ve “eşi benzeri görülmemiş Gümrük Birliği bölgesini”, halkı kandırarak imzalattırıyorlardı.

- Bu nedenle, Kıbrıs'ta, Ege'de, Patrikhane vs. konularında, “Brüksel'in ve Washington'un yanında” yer alıyorlardı.

2) İş çevresinin bir kısmı ise, “çok uluslu şirketlerin piyasayı işgalleri karşısında” kendi pazarlarını kaybediyorlardı. Ayrıca, destekli (sübvansiyonlu) yabancı mallar ve hizmetler haksız rekabet sonucu ulusal sanayicileri bir bir yıkmaya

başlamıştı. Gıda, deri, tekstil, mobilya, ilaç, inşaat malzemeleri başta olmak üzere ulusal şirketler ve tesisler ortadan kalkmaya başladılar.

İşte bu çevreler “ulusal kimliklerini korumak için”, gayri millîler ile ayrı düştüler. Bu iş çevreleri kendilerini “ulusal cephede” görüyorlardı.

Türkiye’de şirketlerin bir kısmı “çok uluslu şirketlerin bir uzantısı konumuna geldikleri için”, Türkiye’nin çıkarları ile bu şirketlerin çıkarları doğal olarak örtüşmüyordu. Sebebi ise çok basitti. Bu şirketler çok uluslu şirketlere bağlı oldukları için, kapitalizmin büyük şirketleri ile birlikte Batı’nın kapitalist devletlerinin doğal ortakları konumuna geliyorlardı.

Bu nedenle de bu şirketlerin çıkarları ile Türkiye’nin makro çıkarları (kamusal yararları) örtüşmüyordu.

- Bu gayri millî çevreler çok uluslu şirketlerin Türkiye pazarında ve ekonomisinde denetimleri arttırmalarından rahatsız olmuyorlardı.

- Buna karşılık “diğer iş çevreleri”, çok uluslu şirketlerle “çıkarcı çatışması” içindeydiler. İç pazarda ulusal şirketlerin yerini çok uluslu şirketler aldıkça yerlilerin karları azalıyordu. Hatta zamanla, ortadan kalkmaya başladılar.

İş kesiminde Batı kapitalizminin (ve şirketlerinin) sömürgeci faaliyetleri karşısında siyah ile beyaz gibi bir ayrım ortaya çıktı. Bu karşıt cephe “ulusal cephede” ve “gayri millî cephede” yer almaya başladılar.

Somut örnekler;

- İmalat sanayinde dış girdi oranı 1990-1992 döneminde %31 idi. Bu oran 2001 yılında %50’nin çok üzerine çıktı.

- İlaç, gıda, deri, mobilya, metal işleme, inşaat malzemeleri, elektronik, elektromekanik gibi imalat sanayi dallarında çok uluslu şirketler ulusal şirketlerin yerini almaya başladılar.

- Tarım ürünlerinde yabancı ürünlerin ithalatı çok hızlı arttı ve ulusal tarım geriledi.

- Bankacılık, iletişim, sağlık gibi hizmet alanlarında çok uluslu şirketler yerli şirketlerin yerini almaya başladılar.

Bütün bunlar, gayri millî sermayenin ve şirketlerinin dış bağımlılığının giderek artmasına yol açtı.

Şirketlerin “iktisat dışı” faaliyetleri

Türkiye'deki “gayri millî sermaye çevreleri ve onların şirketleri”, çok uluslu şirketlere tek taraflı bağlandılar. Bu bağlar yerli şirketlerin, “iktisadî faaliyetler dışında, dış odakların Türkiye üzerindeki çıkarlarının da yürütülmesi işini üstlendiler”.

Bazı somut örnekler şunlardır;

- Kıbrıs uyuşmazlığı konusunda Brüksel'in ve Washington'un taleplerinin karşılanması için Ankara'daki siyasetler ve bürokratlar üzerinde baskı yaptılar. Türkiye'nin ulusal devlet politikalarına karşı, Batı'nın çıkarlarını savundular.

- Ege'de ve Fener Patrikhanesi konusunda da aynı şeyler yaşandı ve yaşanmaktadır.

- Hatta, Türkiye'nin bölünmesine yönelik dayatmalarda da, “dış odakların yanında” yer almaktadırlar. KKTC'deki seçimlerin Rumlar'ın, Atina'nın, Brüksel'in ve Washington'un çizgisinde durdular.

İktisadî, siyasî, askerî ve kültürel alanlarda dış odakların Türkiye içindeki doğal ortakları olarak faaliyet göstermektedirler.

Batı kapitalizmi içindeki şirketler ile devletler bütünleşmektedirler. ABD'de, Kanada'da, Avrupa'da şirketler büyürken devlet yapısı içindeki etkinlikleri artmaktadır. Makro-mikro örtüşmesinin gerisinde, Batı kapitalizminin (ve şirketlerinin) dış sömürüsü yatmaktadır.

Türkiye'de ise toplumsal ve toplumcu demokrasinin çalışmamasının arkasında gayri millî sermaye çevrelerinin "dış bağlantıları" bulunmaktadır. Şirketlerin ve sermayenin Batı kapitalizmine tek yanlı bağlanmakta oluşu, dışarıdaki oligarşik düzenin, Türkiye içinde de yerleşmesine ortam hazırlamaktadır.

Türkiye sadece iktisadî yapısı ve şirketleri ile bölünmemiştir; ulusal ve gayri millî ayrışması iktisat, siyaset, kültür, eğitim ve dinde de ortaya çıkmaktadır.

- Gayri millî olarak tanımladıklarım, Batı kapitalizminin Türkiye'deki uzantıları durumuna gelmiş çevrelerdir. Bazı büyük sermaye çevreleri, bazı eğitim kurumları iletişim çevreleri ve bazı sivil toplum örgütleri "azınlıkta bulunmalarına karşın", Batı'nın desteğini arkalarına almışlardır.

- Türk halkının çok büyük çoğunluğu ise ulusal kimliğin koruduğu ve ona sahip çıktığı için, "doğal olarak ulusal cephenin içindedir". İşçiler, köylüler, memurlar, esnaf KOBİ'ler, ulusal iş çevreleri ve sivil toplum örgütleri ile ulusal eğitim kurumları bu cephenin içindedirler.

- Siyasal partiler de ulusal ve gayri millî çevreler içinde yer alırken, "geniş bir alanın da", yine siyasal partiler tarafından doldurulduğunu görüyoruz.

Bu yazıda şirketler ve devletler arasındaki ilişkileri ana hatları ile ortaya koymam şu nedenlerden doğdu:

- Batı kapitalizminde şirket-devlet bütünleşmesinin dünya üzerinde yaratmakta olduğu olumsuz sonuçların görülmesi,

- Bunlara karşı yeni önlemler geliştirme zorunluluğunun tartışılmasına ortam hazırlanması;

Ana hatları ile ortaya koyulan gelişmeler “Dünya’da ve Türkiye’de Büyük Sermaye” ve “Kapitalizmin Temel İlgüdü-sü” kitaplarımda daha ayrıntılı olarak incelenmiştir.

Terörist Devletler ve Teröristler

ABD Soğuk Savaş boyunca, sistemli bir biçimde, “küresel egemenlik” kavgasını yürüttü ve terörü bir araç olarak kullandı. Soğuk Savaş bitince de, terörist devlet konumuna geldi, bir savaş makinesini işletmeye başladı.

- Ortadoğu ve İç Asya'yı işgale başladı. Birinci Körfez Krizi ile başlayan süreç Afganistan ve Irak'ın zorbalıkla işgali ile devam etti.

- Arada Yugoslavya silah zoru ile bölündü; Kafkasya, Endonezya operasyonları yürütüldü.

- Ortadoğu'da Arap ülkelerini, İran'ı ve Türkiye'yi hedef alan bir hat oluşturuldu.

- ABD ve İngiltere ikilisi Dünya'yı ve Birleşmiş Milletler'i hiçe sayarak savaş ve işgallerini yürüttü. Avrupa Birliği'nin yarısı İspanya dahil, bu suça doğrudan doğruya katıldılar.

Soğuk Savaş sonrasında Batı'nın yeni sistemi, kapitalizmi ve silahlı güçleri, kullanarak nasıl işlettiğini Kapitalizmin Temel İşgüdüsü kitabında ayrıntıları ile anlatmışım^(*). “Sürdürülebilir Üstünlükler Kuramı” olarak son dört yıldır açıklamaya çalıştığım yeni politikalar ABD'nin devlet terörü ile “âdi terör” arasındaki ayrılmaz bağları net olarak ortaya koyuyor.

Bataklığı yaratanlar kim?

- “Güçlü olan istediğini zorla alır” anlayışını meşrûlaştırmaya çalışan ABD ve Batı kapitalizmi terörü yaratan bataklığı hızla büyötmektedir.

(*) Teori dergisinin Şubat 2004 ve Mart 2004 sayılarında kapitalizmin yeni yüzü ayrıntıları ile tartışılmıştır.

- ABD süper güç olarak kalmak için, “benim yanımda olmayan benim karşımdadır” demek zorunda olduğuna inanmaktadır.

- Ayrıca Batı kapitalizminin dev şirketleri sisteme (ve devlete) hakim olmaya başladıkça, Sürdürülebilir Üstünlükler Kuramı, vahşî kapitalizmin vazgeçilmez öncüsü oluyor.

Madrid'de büyüyen terör, yeni düzenin bir sonucudur. Bu yeni düzeni, Soğuk Savaş sonrasında iyice vahşileştiren Batı kapitalizmi yaratmaktadır. Kuzey Irak'ta hâlâ PKK'yı (Kadek'i) kullanmakta olan ABD ve İngiltere, Madrid'de teröristlerin yaptıklarından başka bir şey yapmıyorlar. Teröre destek veriyorlar.

Terörü Türkiye'ye, İran'a, Suriye'ye karşı “devlet politikası olarak” yürütüyorlar. Bu bir devlet terörüdür. AB'nin Avrupa Parlamentosu'ndan Güneydoğu'ya ilişkin çıkardıkları kararlar, AB'nin de terörün arkasında yer aldığını gösterir. Buna İspanya da oy vermedi mi?

ABD ve Avrupa devletleri, Yugoslavya'nın dağıtılması ve bölünmesinde teröristleri kullanmışlardır. Son Gürcistan olaylarında da yine teröristler ABD tarafından kullanıldılar.

Esas meseleye gelince...

- ABD ve Avrupa 1990 sonrasında dengeler bozulduğu için dünyayı “iktisadî olarak işgale başladılar”. Bu işgali silahlı kuvvetlerini kullanarak destekliyorlar.

- 1990 sonrasında dünyada gelir bölüşümü hızla bozuluyor. ABD ve Avrupa zenginleşirken dünyanın %87'si fakirleşiyor ve borçlanıyor.

- Açlık ve sefalet artıyor.

- ABD ve AB'nin dev şirketleri devletlerini kullanarak dış pazarları işgal ediyorlar.

- Batı kapitalizmi kendi içine kapanırken dışarıdakileri açmak ve bağlamak için güç kullanıyorlar.

ABD ve Avrupa İslâm Dünyasını düşman ilan etmişler ve yani bir Haçlı Seferi başlatmışlardır. Mevcut sıkıştırma ve dengesizliğin esas sebebi Batı kapitalizminin ve devletlerinin daha da saldırganlaşmalarıdır.

Batı kapitalizmi, bu dengesizliği bazen Irak'ta olduğu gibi silahlarla, bazen de Türkiye'de olduğu gibi sivil ve sessiz darbelerle yürütmektedir.

Dünyadaki keskin dengesizlikler ve terörist devletlerin varlığı sürdükçe terörü engellemek imkânsızdır.

ABD ve AB bu gerçeği özellikle görmek ve anlamak istemiyor, çünkü işlerine gelmiyor.

Ortadoğu Projelerinin Tarafları

Büyük Ortadoğu Projesinin bir tarafında ABD ve İngiltere bulunmaktadır. Buna kademeli olarak bazı Avrupa Birliği ülkeleri de kesinlikle dahil olacaklardır.

Bu açıdan projenin patronu ABD olmakla birlikte, esasında cephe Batı kapitalizmidir. Batı kapitalizminin büyük Ortadoğu'yu denetim altına alma, yani örtülü işgal projesidir. Kuzey Afrika'dan Pakistan'a kadar uzanan İslâm ülkelerinin postmodern bir Haçlı Seferi ile arka bahçe haline getirilmesi istenmektedir.

Z. Brezinski son zamanlardaki değerlendirmelerinde, "ABD, Avrupa'yı da yanına almak zorundadır" tezini ısrarla savunuyor. Yani, Batı kapitalizmi bir bütün olmalıdır diyor.

- Küçük Ortadoğu'da önce bir cephe açıldı. Bu cephe aslında 11 Eylül 2001'den çok önce açılmış bulunuyor. 1991'de Körfez Krizi ile, Soğuk Savaş'ın bitmesinin ardından başladı. ABD ve İngiliz kuvvetleri "Öncü birlikler" olarak işgale başladılar ve ikinci hareket için altyapıyı hazırladılar.

- Bağdat'ı (ve Saddam'ı) tecrit ederek kadayıfın altını pişirdiler. Altyapının 10 yılda hazırlanabilmesi için Saddam'ın sağ kalması gerekiyordu. Aksi halde Irak'ın işgaline yol açacak "gerekçeler" nasıl yaratılabilecekti.

Karşı cephe kim var?

Birinci Körfez Krizi'nde hedef Araplardı: Arap ülkelerinde bazıları hedef seçildi. İkinci harekette ise daha geniş bir coğrafya söz konusu oldu. Küçük Ortadoğu'daki Arap ülkeleri, İran ve Türkiye de bu defa hedefler arasına alınmıştı.

Bir kısmına füzelerle, roketlerle ve tanklarla girilecekti. Şimdilik Irak'la başlandı. Türkiye, Ürdün, Mısır, Suudi Ara-

bistan ise içeriden yavaş yavaş, “sessiz ve sivil darbelerle” işgal edilecekti. İran ve Suriye’de iç kargaşa yaratılırken silahlı müdahale söz konusu edilebilir.

Aslında plan, gazete ve dergilerde çoktan yayınlanmıştı bile. 1989’da Zagreb’de çıkan Politika dergisinde Times Antlaşması,

- Yugoslavya’nın dağıtılmasını ve devletlere ayrılmasını,
- Mezopotamya’nın (Türkiye, İran, Irak, Suriye, Suudi Arabistan) sınırları ile birlikte tamamen değiştirilmesini öngörüyordu. Antlaşmanın tarafları ABD ve İngiltere idi.

Yeni Ortadoğu Projesinin hedefleri Türkler, Araplar ve İranlılardı.

Türkiye modelinin cazibesi

Türkiye’de, saldıran cephenin yandaşları vardı. İçeride Truva Atları yerleştirilmişti. Gayri millî cephe medyada, siyasette ve bürokraside 10 yıl boyunca etkili hale getirilmişlerdi. Türkiye’de dayatılan şuydu:

- ya benim bölgeyi denetim altına almama yardım edersen,
- ya da seni “karşıma alırım”.

Aslında bir seçenek sunulmuyordu; öyle ya da böyle karşımdasın; ya baştan teslim olursun, ya da zorla teslim alırım deniyordu. Aslında bu kadar açık söylenmiyordu tabii. ABD’nin ve Batı’nın içimizdeki uzantıları olan,

- gayri millî sermaye çevreleri,
- gayri millî medya,
- ve gayri millî siyasîler,

bu ortamı hazırlıyorlardı.

1992'den beri yavaş yavaş yetiştirilmişlerdi. Türkiye içe-ride iş kesimi ile, bürokrasisi ile, siyaseti ve medyası ile bölünmüştü.

- Bir taraf Irak'ın işgalinde ABD'nin yanında olalım, komutasına girelim diyenlerdi.

- Bunlar KKTC seçimlerinde Brüksel'in, ABD'nin yanında duran Türkiye karşıtları idi.

- Bunlar Türkiye'de son günlerde gelişen ulusalcı toplumsal hareketi görmemek ve duymamak için direnen çevrelerdi.

Kısacası bunlar, Türkiye ve bölge üzerinde hesap yapan dış güçlerin içimizdeki uzantılarıydı, ahtapotun kollarıydı.

Küçük ve büyük Ortadoğu Projesinin sahipleri Türkiye'deki bu kuvvetlere güveniyorlardı.

Bu işgal tanklarla yapılmıyordu;

- Dev şirketlerinin Türkiye'de iç pazarı işgalinin yolları açılıyordu.

- Çiftçiyi ve Türk tarımını tekelleri altına alan çok uluslu şirketlere yeni olanaklar tanınıyordu.

- Vakıf arazileri, kamusal alanlar yeni kanunlarla onlara sunuluyordu.

İşgal gürültüsüz, patırtısız gerçekleşiyordu. New York'ta Kıbrıs, Annan eli ile Rumlar'a ve Yunanistan'a verilirken bile, bunu 70 milyon insana hakaret edencesine başarı diye sunarak halkın haber alma özgürlüğünü yıkıyorlardı.

Kıbrıs'ın verilmesi, Ortadoğu Projesinin "küçük bir parçası" idi. Ama orada büyük üsler vardı: Yarın Büyük Ortadoğu Projesi için kullanılacaktı.

Büyük Ortadoğu Projesinden önce “küçüğü” başlatılmıştı. Ve Türkiye odak noktasındaydı. Bu, hedefler açısından da böyleydi. İşte bu nedenle Kıbrıs, Ege, Güneydoğu, Patrikhane, Ermeni Tasarıları, Kamu Yönetimi kanunları art arda önümüze sunuluyordu.

Bunlar hayal değil, gerçeklerdi. Gayri millî sermaye ve medya bu yüzden sıkı bir “karartma” uyguluyorlar, otosansür yapıyorlar.

Türkiye'nin hedef alındığı anlaşılmasın, ulusalcı cephe uyanmasın diye. Ama yine de güçleri yetmiyor ve yetmeyecek.

Halk yavaş yavaş uyanıyor, bunu engelleyemiyorlar, güçleri yetmiyor...

III

BATTININ İSTEMEDİKLERİ

Kıbrıs'ta Olmak ya da Olmamak...

AKP hükümetinin ısrarla desteklediği Annan Planı hangi sonuçları doğuruyor?

1) Türkiye'nin Kıbrıs adası ile "ilişkisi kesiliyor". Ada artık AB'nin, askerî üslerin ve Yunanistan'ın bir uzantısı oluyor.

2) İstisnalar (derogasyon) bulunuyor. Kıbrıs Türkleri zamanla, adadaki bir Türk azınlık haline gelecektir.

3) Türkiye artık garantör değil, ada üzerinde hiçbir etkisi yok. Aksine, ada üzerindeki diğer askeri üslerin, Türkiye üzerindeki etkileri başlayacak. Bu iş Suriye'yi ve Lübnan'ı da fazlasıyla ilgilendiriyor.

Türk askeri kademeli olarak adadan "tasfiye ediliyor". Tasfiye edilinceye kadar da ada içindeki hareketi "yasaklanıyor", kısıtlama var.

4) Türkiye artık garantör ülke değil, ada üzerinde hiçbir etkisi kalmıyor. Ada, AB'nin (ve Yunanistan'ın) bir iç meselesi oluyor. Türkiye'nin, uluslararası antlaşmalardan doğan bütün hakları siliniyor.

5) Adada iki bölgeliliğin delinmesi için bütün kapılar açık tutulmuş. İstisnaî hükümler yok. Olsaydı bile yarın girişilebilecekti. Çünkü Türkiye'nin eli kolu bağlı; O dışarıda, beklemede odasına kilitlemiş bir ülke. Üstelik, AB'ye tek yanlı bağlanmış, sesini bile çıkaramaz.

6) Kıbrıs'ta "varılmadığı halde", bizim hükümet tarafından varıldığı söylenen antlaşmanın taraflarına baktığımız

zaman Türkiye'nin ve Kıbrıs Türklerinin "daha baştan kaybettikleri" açık olarak görülür, tabii görmek isteyenler için.

- Bir tarafta Türkiye ve Kıbrıs Türkleri var; Türkiye AB'nin dışında, eli kolu bağlı, AB'nin ada ile ilgili uygulamalarının hiçbir yaptırım gücü yok. Kıbrıs Türkleri AB içinde, egemenlik hakkına sahip olmadıkları ve kuramsal bir yetkileri bulunmadığı için AB'nin uygulamalarına karşı etkileri yok.

Sadece Kıbrıs Cumhuriyeti içinde; o da "şimdilik" etkileri var. AB esas hukukî ilkeleri doğrultusunda bu etkinin zamanla silineceğini bugün herkes biliyor.

- Diğer tarafta AB, Yunanistan ve Rumlar var. AB zaten adayı Türkiye'den koparıp almış oluyor. Yunanistan, AB'nin sırtından ada ile bütünleşme (ilhak) olanağına sahip; Rumlar zamanla adayı, "Rum çoğunluğun egemen olduğu" bir Hellen Cumhuriyeti haline getirecekler. Daha şimdiden bütün kapılar aralanmış. İki bölgelilik delinecek, bu kesin. Zaten AB'nin bütünleşmesi bu ortamı hazırlıyor.

Tarihteki ilk ilhak...

Rumlarla Türkler arasında sorun çıkınca, karşı tarafta AB ve Yunanistan Rumlarla beraber olurken Türkiye dışarıdan seyredecek. Aynen Kuzey Irak'ta Türkmenleri seyrettiğimiz gibi.

Ve Yunanistan (ve Rumlar) tarihte ilk defa, Annan Planı sayesinde adayı ilhak etmiş olacaklar. Çünkü Kıbrıs adası tarihin hiçbir döneminde, bütünü ile bir Yunan ve Hellen adası olmamıştır.

- Osmanlı öncesi eski Mısırlılar, Asurlar, Araplar, Venedikliler, Cenevizler, Fransızlar ve Ortodokslar (Rumlar) karışık olarak yaşıyorlardı. Rum çoğunluğu ve egemenliği hiçbir zaman olmadı.

- Sonra uzun bir dönem Osmanlı Devleti (Türkler) adadaki ve tarihteki tek egemen devlet oldular.

- 1878'den itibaren İngiltere'nin sömürgesi oldu.

- 1960'ta ise Türkiye ve Yunanistan arasında denge sağlayan ve 1963'te Rumlar'ın bozduğu antlaşma yapıldı.

- Rumlar, 1963-1974 arasında bile Kıbrıs'ta mutlak bir egemenlik sağlayamadılar.

- 1974'te ise ilhak için saldırı girişimleri Türkiye tarafından, "uluslararası antlaşmalara uygun olarak" engellendi ve Türk-Yunan dengesi yeniden kuruldu.

Annan Planı ve Türkiye'nin tasfiyesi...

Rumlar ve Yunanistan tarihte ilk defa olarak, Annan Planı sayesinde, Kıbrıs adası üzerinde mutlak egemenliklerini sağlayacakları bütün kapıları aralamaktadırlar.

Aynen Simitis'in ve Karamanlis'in ifade ettikleri gibi; "Kıbrıs adası bir Helen adası olacaktır". İşin ilginç yanı, bu olursa tarihte ilk defa gerçekleşmiş olacaktır^(*).

Annan Planı kabul edilip uygulamaya koyulduğunda bu Yunanistan'ın ve AB'nin siyasî bir işgali ve zaferi olacaktır. Irak'ta silahla yapılmak istenen işgal Kıbrıs'ta, Annan Planı marifeti ile gerçekleşmiş oluyor.

Sky Türk'teki programda Özge ile konuşurken Özge'nin önünde, Cumhuriyet'te çıkan yeni yazım duruyordu. Yazı; "Verilmiş Kıbrıs'ın Davası" başlığını taşıyordu. Ve biz acı acı gülüyorduk, içimiz sızlaya sızlaya...

(*) Erol Manisalı, Avrupa Kışkacında Kıbrıs. Derin Yay., İstanbul, 2003.

Koşul Kıbrıs mı? Yoksa Türkiye mi?

Kıbrıs'ta "Kıbrıs uyuşmazlığı" değil Türkiye tartışılıyor. Brüksel'in, Washington'un Kıbrıs politikaları yok, Türkiye politikaları var. "Kıbrıs'ta şunları istiyoruz" derken onlar Kıbrıs uyuşmazlığını konuşmuyorlar. Türkiye politikalarının sonuçlarını ortaya koyuyorlar.

- ABD Türkiye'yi Kuzey Irak'tan uzaklaştırdığı gibi Kıbrıs'tan da uzaklaştırmak istiyor.

- AB, Türkiye'yi yarın da içine almayacağı için "Türkiye'nin Kıbrıs'ta ne işi var, asker ne arıyor" diye olaya yaklaşıyor.

Bugün Kıbrıs'ta seçimler tartışılıyor; Türkiye'nin ve Türklerin Kıbrıs adasındaki varlıkları tartışılıyor. Kıbrıs adası bir Girit mi olacak yoksa KKTC ve Türkiye adada varlığını sürdürecektir mi tartışması yapılıyor.

- Rum tarafındaki ABD büyükelçisinin KKTC'de köy köy dolaşıp Türkiye'ye ve Denктаş'a karşı cephe alıp karşı tarafı savunması,

- Dikelya üs komutanı İngiliz'in KKTC'ye bir İngiliz sömürgesine dalar gibi girip Türklere siyasî baskı yapması,

- AB'nin ve ABD'nin yıllardır Kıbrıs'ta karşı tarafa döktüğü para gözümüzü açmadıysa daha ne olsun? İstanbul'a ya da Ankara'ya hidrojen bombası atacak halleri yok ya!

Kıbrıs'ta tartışılan Türkiye'dir; hem Batı açısından, hem de Kıbrıslı Türkler açısından. Bu tartışmaya "içimizdeki Danimarka" daha en baştan dahil oldu. İş Batı emperyalizmi ile birlikte 1989'dan beri planlayan bunlardı.

Kimler geldi, kimler geçti...

- Gayri millî bazı sermaye çevreleri “kimleri adadan getirip” daha yıllar öncesinden görüşmeye başladılar? Brüksel, aynı kişilerin önüne kırmızı halı serip destek vermedi mi? Halen de kendilerini paraya boğmuyor mu?

- İçimizdeki Danimarka, “Brüksel ile kafa kafaya” verip ortak Kıbrıs ve AB politikasını hazırlamadı mı?

- 6 Mart 1995 öncesinde Atina ve Brüksel, aldatmaca veto tezgahını hazırlarken içimizdeki Danimarka ile işbirliği yapmadılar mı?

- AB'nin 1999 Aralık Doruğunda “Ecevit'i sindirterek” Kıbrıs koşullu göstermelik adaylığı kabul ettirenler aynı gayri millîler değil miydi? Hem de, Ecevit'in en yakınındaki “Sirtakicilerle” işbirliği yaparak bunu tezgahlamadılar mı?

- 2000 yılında Brüksel'in “Kıbrıs Koşullu Katılım Ortaklığı Belgesini” Brüksel'de ve Ankara'da kamp kurarak “hallettirenler” aynı şahıslar değil miydi?

- Aralık 2002'de Kopenhag'da, Türkiye 12'lerden tamamen koparılıp bekleme odasına hapsedilirken “bir şey yok, sadece Kıbrıs ve Ege ile iş halledilecek” diye yalan söyleyenler yine aynı çevrelerdir.

Şimdi bugün de, Kıbrıs koşul mu değil mi diye halkı kandırmaya, “Türkiye'yi bekleme odasında biraz iğfal etmeye, kandırmaya çalışıyorlar”. Meğerse Kıbrıs tam koşul değilmiş de yarım koşulmuş...

Kıbrıs işin başlangıcı...

Aslında esas koşul Türkiye'dir. Kıbrıs sadece fermuarın ucu; Kıbrıs'ı Ege, Patrikhane'nin Vatikanlaşması, Ermeni tasarılarının kabulü, Kadek'le masaya oturma gibi diğer talepler izliyor. Bu taleplerin hepsi de Avrupa Parlamentosu'nda kapı

gibi geçildi. Hatta iki yıl önce bir Fransız mahkemesi Parlamento'nun siyasî kararını esas alarak hukuki bir sonuç çıkarttı ve Prof. Bernard Lewis'i tarafsız kaldığı için mahkum etti.

Bugün Türkiye Avrupa Birliği (ve Batı) ilişkisinde tartıştığımız konu Kıbrıs değil, "Kıbrıs üzerinden Türkiye'dir". Buzdağının Kıbrıs adı ile görülen su üstündeki küçücük bir parçasıdır. Türkiye'yi tek yanlı olarak Batı kapitalizmine bağlamaya çalışan gayri milli sermaye ile Brüksel ve Washington'u arkalarına alan bazı köktendinci çevreler buzdağının gövdesini göstermiyorlar. Kıbrıs'ı verelim iş hallolur diyorlar, arkada uzun bir liste bulunduğunu saklıyorlar.

Bugün tartıştığımız Türkiye-Batı ilişkilerinin bütünüdür. Soğuk Savaş sonrası Batı Türkiye'yi, "yanına almamış, karşısına oturtmuşlar". İçimizdeki Danimarka bu gerçeği 70 milyondan gizlemek için Batı'nın taleplerinin karşılanmasını istemektedir. Talepler karşılanırsa "Batı'nın bizi yanına alacağı" yalanını yaymaktadır. Bu işlem 1989 yılından beri sistemli bir biçimde yürütülmektedir. "Türkiye Avrupa İlişkilerinde Sessiz Darbe" kitabımda tek tek anlattığım gibi.

- Ancak bu sayede içimizdeki Danimarka ayakta durabilecektir.

- Ancak bu yolla, "oligarşi, dış güçlerle birlikte Türkiye'de egemen olabilecektir".

Bugün Kıbrıs uyuşmazlığı adı altında tartışılan şey Batı'nın Türkiye ile uyuşmazlığı ve yeni talepleridir. Kıbrıs, 780 bin km²'nin sadece 3-5 bin kilometresini kapsayan minnacık bir parçadır... Tartıştığımız konu Batı-Danimarka-Türkiye şeytan üçgeninde Türkiye'nin iç ve dış güçler tarafından sıkıştırılmasıdır.

Türkiye'nin yeni emperyalizm karşısında ulusal bir politika belirleyip yürütmemesi, karşı karşıya bulunduğu büyük sorundur.

Avrupa Kapılarını Kapamaz, Çünkü...

- Soğuk Savaş döneminde ABD "Batı adına", Türkiye'yi himayesi altında tutarak idare ediyordu. Amaç Türkiye'yi "içeri almak" değil, yanında tutmak ve yararlanmaktı.

Türkiye Batı'nın o kadar yanında idi ki, Kore savaşına bile gönüllü katıldı. Hem de hükümetin tek başına aldığı karar ile. Ankara öylesine Batı yanlısıydı ki, Cezayir bağımsızlık savaşı verirken Mustafa Kemal'i örnek alan Cezayir halkına karşı BM'de, Batı emperyalizminin yanında yer aldı..

Soğuk Savaş döneminde Batı'nın Türkiye politikası Kıbrıs konusunda "sırıtmıştı". 1963'te Rumların Türklere saldırılarına sessiz kalmaları ve 1963-1974 döneminde Anayasaya rağmen Rumları meşru yönetim olarak benimsemeleri Türkiye'yi uyandırıyor ama, Batı ile ilişkileri, "karşılıklı çıkarlara yönelik" bir yapıya götürmüyordu. Çünkü hükümetler Batı ile karşı karşıya gelmek istemiyorlardı.

- ABD Türkiye'yi Nato içinde çok iyi kullandı ve Amerikan çıkarlarının korunmasında Ankara adeta bir maşa görevi aldı. 1961 Anayasası'nın Türkiye'de toplumsal (ve toplumcu) bir demokrasi getirmesinden korkan ABD 12 Mart ve 12 Eylül'ü desteklemekle kalmıyor, 1970-1980 dönemi içinde, Türkiye'yi bir sağ-sol çatışmasının içine oturtuyordu.

- 1970'li yıllarda başlayan ve 1974'te Türkiye'nin Kıbrıs'ta ulusal çıkarlarını koruma girişiminden sonra artan Ermeni terörü ABD ve Avrupa Temsilciler Meclisi'nde ve AB Parlamentosu'nda Türkiye'ye karşı kullanılacak bir silah olarak bugünkü yerini alıyordu. Hatta Fransa'da mahkemeler, bu konuda komik kararlar da aldılar.

- 1984'te Asala'nın yerini alan PKK, ABD ve Avrupa'nın Türkiye ve bölge üzerindeki hesaplarında, Batı çıkarlarının yeni kozu oldu.

Soğuk Savaş bitti, kel göründü

Soğuk Savaş'ın bitimi ile Batı'nın Türkiye ve bölge politikası artık tamamen açığa çıkıyordu. Batı'nın Türkiye politikası netleşmişti; Batı Türkiye'yi içine almadan himayesi altına alıp istediği biçimde kullanacaktı. Buna, Türkiye'nin çözülmesi de dahildi.

- Türkiye içinde buna çoktan razı bir "kesim" vardı. Benim, "içimizdeki Danimarka" adını taktığım bu kesim Türkiye'nin ABD ve AB ortak mandası altına alınmasına razı idi.

- 1980 sonrasında, "bazı sermaye çevrelerinin dış odaklarla birlikte Türkiye'yi yönetme koşulları hazırlanmaya başlamıştı".

- 1989 yılında Brüksel Türkiye'nin tam üyelik başvurusunu, 1963'ten beri kerhen sürdüren ilişkiye rağmen reddetmişti. Türkiye, bu geleceğin Avrupa Birleşik Devletleri içine alınmayacaktı.

İçimizdeki Danimarka ile Avrupa'nın yeni bulduğu formül Türkiye'nin Avrupa'nın yedeğine alınması biçiminde idi. Türkiye içeri alınmadan, Avrupa'nın mandası (himayesi) altına sokulacaktı.

İşte bu nedenle Başbakan Turgut Özal, Türkiye AB'ye alınmasa da Gümrük Birliği'ne sokulacak diyordu. Türkiye'den başka böyle bir düzenleme yapan ülke yoktu. 6 Mart 1995 Gümrük Birliği belgesi, Türkiye'yi AB'ye almadan, tek taraflı bağlamak için bulunan formüldü.

- Türkiye 1992'de EFTA ile imzaladığı antlaşma sonucu, Avrupa Ekonomik Bölgesi'ne Norveç gibi dahil olmuştu. Ancak bu antlaşma çalıştırılmıyordu. Bunun yerine içeri alınmayacak olan Türkiye'nin AB'ye (Batı kapitalizmine) tek yanlı bağlanmasına olanak sağlayacak Gümrük Birliği imzalanıyor ve Türkiye AB ipoteği altına özellikle sokuluyordu. Türkiye adına dar bir çevre, içimizdeki Danimarka bunu yapmıştı.

Kapı aralığında işgal mi?

Alman Dışişleri bakanının söylediği gibi Türkiye'ye tabii ki AB kapıları kapanmayacaktır.

Yüzüne karşı kapılar kapanır ise içimizdeki Danimarka'nın marifetleri ortaya çıkardı. 2002 Aralık ayında Danimarka ve Almanya dışişleri bakanlarının kayda geçen ve yayımlanan ifadelerinde olduğu gibi, "Türkiye önce uyutulacak sonra unutulacaktır".

İçimizdeki Danimarka'nın 72 milyonu uyutabilmesi için, ninni seslerinin gelmesi gerekiyordu. Bunun için de kapının aralık kalması gerekiyordu.

Sadece Türkiye'yi uyutmak ve tek yanlı bağların kemikleştirilmesi için değil Türkiye üzerindeki çıkar hesaplarının yürütülmesi ve ödünlerin alınabilmesi için de kapının aralık tutulması gerekir. Kıbrıs'tan Ege'ye, Ermeni tasarılarından Kadek'e, Fener Patrikhanesi'nden yerel yönetim düzenlemeleri ile Türkiye'nin dağıtılmasına kadar uzayan hesaplar, ancak aralık duran bir kapı sayesinde elde edilebilir.

Kısacası, Türkiye kapı aralığında işgal edilmeye, kandırılmaya çalışılıyor. Kim tarafından? İçimizdeki Danimarka ve Türkiye'ye kapıyı aralık tutmalıyız diyen Batılı işbirlikçileri tarafından.

1997 Lüksemburg doruğunda bir hata yaptılar, Türkiye'ye kapıyı kapadık dediler. Uyuyan devi uyandırdılar, Aralık 1999'da göstermelik adaylığı vererek oyalamayı sürdürmek zorunda kaldılar.

Artık aynı hatayı yapmazlar; hem de içeride iyi ortaklar bulmuş iken.

Ha Kıbrıs mı? Bu daha işin başlangıcı... Büyük parti arkadan geliyor, bekleyin görün... Eğer katlanabiliyorsanız...

Kıbrıs'taki Seçim "Türkiye'nin Seçimidir"

Kıbrıs'ta yapılacak seçim sadece KKTC'nin bir iç meselesi değildir. Doğuracağı sonuçlar itibariyle,

- Kıbrıs adasının Yunanistan'a ilhakına yol açabilecek yeni bir süreci başlatıp başlatmayacağı;

- Adanın bir süre sonra, Rum egemenliğine girip girmeyeceği;

- Türkiye'nin ada ile ilişkisinin zamanla, tamamen kopup kopmayacağı seçimlerin sonuçlarına göre belirlenecektir.

Sözlerine değil, ancak son birkaç yıl içindeki tutum ve davranışlarına bakıldığı zaman taraflardan birinin sahip olduğu görüşler şunlardır:

- 1) Rumlarla yan yana, hatta onların egemenliği altında yaşayabiliriz.

- 2) KKTC'nin devamına hiç gerek kalmayacaktır.

- 3) Önemli olan Brüksel'in ve Washington'un isteklerini yerine getirmektir. Türkiye bizi hiç ilgilendirmez.

- 4) TSK adadan zamanla çekilmelidir, diğerleri kalabilir. Çünkü onlar, ABD'nin ve AB'nin ada üzerindeki uzantılarıdır ve güvenceleridir.

- 5) Azınlık durumuna düşsek bile, AB vatandaşı olacağız; en azından 1974 sonrası gelenler geri gönderilebilir. Rumlar da böyle istiyorlar.

Diğer tarafta yer alanların düşünceleri ise şöyle:

- 1) İyi-kötü kendi devletimiz var, tepemizde Rum polisi, Yunan askeri yok. Türkiye'nin ve TSK'nın güvencesi altındayız. Rumlar, Yunanlılar saldıramaz.

2) Rum'a ve Yunan'a güven olmaz; ipler onların eline geçerse malımızı da, canımızı da alırlar. Bosna-Hersek'te 250 bin masum insan Avrupa'nın göbeğinde ortadan kaldırıldı. Avrupa kılını bile kıpırdatmadı.

3) İyi-kötü bir düzenimiz var. Türkiye arkamızda. KKTC olarak bu işi Türkiye ile birlikte götürürüz. Diğer yol, sonu belirsiz dipsiz bir kuyu. Bir defa içine girdik mi çıkışı yok. Dimyat'a pirince giderken eldeki bulgurdan olmayalım.

Bazı göstergeler... bazı sorunlar...

1) AB, neden Kıbrıs uyuşmazlığını Türkiye'yi içeri aldıktan sonra çözümüyor da, şimdi baskı yaparak Türkiye'yi sıkıştırıyor? Amaç soru çözmek mi? yoksa Türkiye'den art arda ödünleri koparmak mı?

2) Birkaç yıl sonra AB parlamentosu başta olmak üzere, üst kurumların yetkileri artıyor. Kıbrıs'ta, Annan Planı çerçevesinde Türkiye'ye ve Türklere verilen güvenceler, "AB'nin iç meselesi olacak. Hem de, Türkiye AB dışında bekleme odasına hapsedilmiş iken. AB'nin "uluslarüstü yetkili kurumları" bütün koşulları istediği gibi değiştirebilecek. Verilen güvenceler kağıt üzerinde kalacak.

- AB bugün, 1959-1960 uluslararası antlaşmalarını tanımıyor. Yarın da aynı şeyi yapmaz mı...

- Antlaşmalara aykırı olarak Rumları içeri alıyor...

- Kendi koyduğu kriterleri Türkiye'ye fazlasıyla uygularken Rumlara hiç uygulamıyor...

- 1992'de, "Rumlara kapıyı 1994'te aralarım" derken, Türkiye'ye şantaj yapacağını itiraf ediyor.

- 1994'te KKTC'ye tek yanlı ticarî ambargo uyguluyor.

- KKTC'ye akıttığı para ile, Karen Fogg dosyaları ile, Verheugen'in saldırıları ile şunu söylüyor; "AB, Rumların ve yanlılarının yanındadır". Şimdi birileri kalkıp da, "Annan Belgesindeki güvencelere biz inanıyoruz" diyorlarsa yalan söylüyorlar demektir. Bugüne kadar Türk tarafına yalan söyleyen AB'nin yerel uzantıları olarak..

Seçim, ya başlangıç ya son...

Kıbrıs'taki seçim Türkiye'nin de seçimidir. "Türkiye Cumhuriyeti'nin, Batı'nın dayatmaları karşısında, geri çekilip çekilmeme seçimidir".

Kıbrıs'ta Batı'nın emperyalist dayatmalarına "evet" diyen bir Türkiye, Ege'de, Patrikhane'de, Ermeni tasarılarında, Kadek'te, yerel yönetimlerde art arda geri çekilmek zorunda kaldılar. Bu liste, Avrupa Parlamentosu'nda 1993 yılından beri çıkan kararların listesidir.

Ya bu liste en baştan yırtıp atılacak veya Türkiye yavaş yavaş çözülecektir. Sevr'e doğru itilecektir.

İçimizdeki Danimarka Kıbrıs'a da uzanmıştır. Bunlar, hortlayan İngiliz muhipleri değildir. İçimizde hep yaşamışlardır. Bünyemizin zayıfladığı dönemlerde hemen ortaya çıkarlar. Aynen, kendilerini vücutta gizleyen mikroplar gibi.

İşte bu nedenle Kıbrıs'taki seçimler, Türkiye'nin de seçimidir. Ya emperyalizmin dayatmaları karşısında boyun eğip ric'at edeceğiz veya dimdik ayakta olduğumuzu onlara göstereceğiz.

Her şey bize bağlı...

Bekleme Odasında Çökertilen Türkiye

Türkiye ile Avrupa Birliği arasındaki ilişkilerde ilginç bir süreç yaşanıyor. Bu süreçte keskin dönüşün başladığı tarih 1989 yılıdır. 1987'de, Brüksel'in daha tam üyelik başvurusu yapılırken Akdeniz ülkelerinden sorumlu yetkilisi Dr. Eberhard Rhein Ankara'ya gönderilmişti. Başvurunun, "Türkiye reddedildiğinde sorun yaratacağı" başbakan Özal'a iletili. Başvuru, buna rağmen yapıldı. Bu başvurunun olumsuz sonucunu, Brüksel en baştan biliyordu.

1989'da Brüksel'in "hayır" yanıtı gelince bu defa, "içeri alınmasak bile tek yanlı bağlanırsız" görüşü, "en üst siyasetler ile çok yakınlarındaki birkaç işadamı" tarafından, yeni AB stratejisi olarak belirlendi.

Bu aslında Türkiye'nin Avrupa politikası olamazdı. "Bazı büyük sermaye çevrelerinin", Batı kapitalizmi adına Türkiye'yi yönetmelerinin formülü ortaya konuyordu. AB Türkiye'yi içine almayacak, ancak ülke ilk etapta, 6 Mart 1995 Gümrük Birliği ile AB'ye kurumsal olarak tek taraflı bağlanacaktı.

Aynı sermaye çevreleri ve işadamları, 6 Mart belgesini "Türkiye AB'ye alınıyor" yalanı ile Türk halkına pazarlıyorlardı. Hiçbir aday ülke ile imzalanmayan böyle bir belge sadece Türkiye ile imzalanıyordu.

- Türkiye tek kutuplu, Batı kutuplu küresel düzende, "Batı kapitalizmine tek yanlı bağlanıyordu". Ticarete, mali işlerde Batı'nın çok uluslu şirketleri, IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü gibi kurumları ve tabii Brüksel ve Washington merkezleri, "Türkiye'yi içlerine almadan denetimleri altına alacaklardı". Bu yapılmazsa Türkiye, Cumhuriyet'in kuruluş yıllarındaki ulusal politikaya dönebilirdi, bu risk göze alınamazdı!

1.1.1996'dan itibaren şu süreç fiilen başladı. Batı kapitalizminin çok uluslu şirketleri Türkiye'nin iç pazarını işgale kalktılar. İlaçtan gıdaya, otomobilden tekstile kadar her alanda denetimleri ve payları hızla artmaya başladı. İthalat dev adımlarla büyüdü. Dış ticaret açığı dev dış borçların altına girilmesine yol açtı. Ve ekonomi 2001 yılında Cumhuriyet tarihinin en büyük krizini yaşadı. İç ve dış borç toplamı milli gelirin üzerine çıktı. Ekonomi IMF'nin, AB'nin ve ABD'nin denetimine idari ve siyasî olarak da sokuldu.

İstenen olmuştu. İçimizdeki Danimarka için işsizliğin artması, pazarın yabancıların eline geçmesi, dış borcun büyümesi, ulusal sanayinin ve tarımın çökmesi "zaten hedeflenen sonuçlardı". Türkiye ekonomisi ve siyaseti Batı kapitalizminin denetimi altına sokuluyordu. Batı'nın "eşit ortak" olarak içine almadığı Türkiye, resmen sömürgeleştiriliyordu.

Sömürgeleştirmenin boyutları...

Soğuk Savaş sonrasında Batı kapitalizmi Türkiye'yi şu yollarla kendisine tek taraflı bağlıyor ve yavaş yavaş sömürgeleştiriyordu:

1) AB'ye "tam üye yapmak için değil aksine yapmamak için Gümrük Birliği imzalanıyordu". Turgut Özal 1989'da basında da çıkan açıklamalarında, "AB'ye alınmasak da Gümrük Birliği'ne gireceğiz" ifadesi ile bunu daha 1989'da anlatmış oluyordu.

2) 1990'lı yıllar Latin Amerika ve bazı Asya ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de "yeni liberalizmin" en yoğun bir biçimde uygulamaya konduğu bir dönem oldu. Ve bütün bu ülkeler 9-10 yıl içinde büyük iktisadî ve sosyal sorunlarla karşılaştılar. Bazıları "yeni liberalizm" tuzağına karşı Brezil-

ya'da, Venezuela'da, Arjantin ve Uruguay'da olduğu gibi "toplumsal tepki ve dönüşüm" gösterdiler.

Türkiye ise, AB'ye tek yanlı bağımlılık tuzağına kurumsal olarak da sokulmuştu. Daha önemlisi, içeride toplumsal ve toplumcu demokrasinin yolları son 30 yıl içinde, 12 Mart'tan başlayarak kapatılmıştı. "Toplumsal siyasi örgütlenmesi" yerine, "bazı büyük sermaye çevrelerinin dış odaklarla birlikte örgütlenmesi" tasarlanmış ve uygulanmıştı.

Batı kapitalizminin dayattığı yeni liberalizm, Türkiye ve benzeri ülkelerde oligarşiyi ve örtülü faşizmi getiriyordu. Bu sonuç, biçimsel demokrasi örtüsü altına saklandı.

Yeni liberalizm kendi doğal koşulları içinde sömürüyü, oligarşiyi ve dolayısıyla örtülü faşizmi, Türkiye ve benzeri ülkelere taşıyordu. Bu durum Türkiye için "kurumsal tek yanlılığa eklenen", "doğal tek yanlılık" oldu.

12-13 Aralık 2003'te AB doruğundan çıkan son kararlar, Türkiye'nin AB (ve Batı) ile tek yanlı ilişkilerinde hem kurumsal sömürünün, hem de bunun üzerine eklenen "yeni liberalizm" sömürsünün nasıl birlikte çalıştığını göstermektedir.

- Türkiye bir yandan tarımda, sanayide, bankacılıkta çok uluslu şirketlerin tekeline sokulurken,

- Öte yandan Güneydoğu Anadolu'da, Kıbrıs'ta, Ege'de, Gürcistan'da, Fener Patrikhanesi'nde devreye giren Batı emperyalizmi, Türkiye'yi AB'nin bekleme odasında yavaş yavaş çökertmektedir.

Bireyin Küreselleşmesi...

Toplumun Küreselleşmesi...

Elinde cep telefonu olan bir Senegalli, bir Afgan Dünya ile konuşabiliyor. İletişim “küreselleşmiş”, bunun anlamı ne? İletişimin teknik ve teknolojik olarak küreselleşmesi insanları ve toplumları da acaba küreselleştiriyor mu? Bireysel olarak doğru, parası olan azınlıktaki Senegalliler yerkürenin diğer yörelerindeki insanlarla iletişim kurabiliyor ise bu bir “küreselleşme”. Ancak sadece imtiyazlı birkaç Senegalli veya Afgan için geçerli olan bir küreselleşme anlamını taşır. Senegal’in veya Afganistan’ın küreselleştiği anlamına gelmez.

- “Bireyci” açıdan bakanlar, “bize ne, bir Senegalli bile olsa önemli olan o kişinin Dünya ile olan beraberliğidir, bu da bize yeter” diyebilirler. İnsanları, insanlığı dışlayıp “ayrıcalıklı kişinin”, küreselleşme tanımlaması için yeterli olabileceğini düşünebilir.

- Bu biraz insafsızlık olur; insafsızlıktan öte faşistçe (veya kapitalistçe) bir yaklaşım kimliğini de içinde barındırır. Hatta, ruhsal bir dengesizliğin sonucu ortaya çıkan bir değerlendirme bozukluğu olarak bile eleştirilebilir.

Fransa’da Senegalli futbolcular birinci lig takımlarında oynuyorlar. Hatta Fransız vatandaşlığına geçen bazıları Fransız millî takımında yer alıyorlar. Bu örnekler, “sömürgelerdeki yetenekli gençler arasından küreselleşmenin işlendiğini gösterebilir”. Ancak sadece çok ama çok küçük bir azınlık için. Ya geri kalan büyük çoğunluk? Onlar hiçbir zaman küreselleşemezler. Daha da çok, “yerleşik Dünya’nın” geri kalmış büyük çoğunluğunun içindeki değişmez az gelişmiş yerlerini korurlar.

Hatta en iyiler, “seçilerek Batı kapitalizmi tarafından götürülerek devşirildikleri için”, Senegal’in gelişmesine artık

hiç mi hiç katkıları olmaz. Derilerinin renklerini değiştirmeseler bile kafalarının içini tamamen değiştirmek zorunda bırakılırlar. Hatta boyunlarına bir istavroz geçirerek futbol sahasına girerken elleriyle göğüslerinde "haç bile çıkarırlar".

Küreselleşme tuzağı...

Küreselleşme, "azınlıktaki imtiyazların" Batı kapitalizmi tarafından seçilerek, alıp götürülmeleri değildir. Yazılım uzmanı bir Hintli'nin, evinden bilgisayarı ile Teksas'taki bir hastaneye yazılım hizmetini bireysel olarak sunması da olamaz.

Küreselleşme, ancak toplum ve ülke bir bütün olarak küreselleşiyorsa bir anlam taşır.

- Örneğin Senegal'in kişi başına ortalama milli geliri 10 bin dolara çıkıyor, eğitim, sağlık, ulaşım "sosyalleşiyorsa", gelir bölüşümü düzeliyorsa, dış ticaret açığı kapanıyorsa "küreselleşmeden söz edebiliriz".

Küreselleşme bireysel değil, toplumsal bir olgudur. Az gelişmiş ülkelerde bir azınlığın yerkürenin gelişmiş iktisadi ve sosyal olanaklarına sahip olmaları bu ülkenin küreselleşmesi anlamına gelmez. Üstelik bu azınlıklar, "içerideki çoğunluğun aleyhine yerküredeki sömürgeci çevreler ile işbirliği içine girmişlerse" işler daha da kötü demektir. Emperyalizmin, yerel uzantıları işlevini görmeye başlarlar. Türkiye bunun, en açık örneklerinden birisidir.

- Küreselleşme olgusu, Dünya üzerindeki paylaşım kavgasında (veya gelir bölüşümünde) uçurumların azalması, sömürgeciliğin önlenmesi, vahşî kapitalizmin ortadan kaldırılması ile gerçekleşebilir.

Küreselleşmeyi sadece küçük bir azınlığın kullanabileceği küresel teknik araçlara ve değerlere bağlamak bu ola-

naklardan yoksun büyük çoğunluğu (veya insanlığı) reddetmek anlamına gelir. Bugün dünya üzerinde iletişim teknolojisi olanca hızı ile gelişirken, yerküremizde 3,5 milyar insan normal telefon ile henüz tanışmamış, ona elini bile sürmemiştir.

Gelir paylaşımını ve bölüşümünü ele almayan “küreselleşme anlayışı”, Batı kapitalizminin faşist gelişiminin üzerini örten bir tuzaktır.

Batı kapitalizminin ve dev şirketlerinin yerküremiz üzerindeki işgallerini, küreselleşme adı ile saklayan bir aldatmacıdır. İnsanların mutluluk ve refahının küreselleşmesi yerine, kapitalizmin, şirketlerin ve beraberinde faşizmin küreselleşmesinden başka bir şey değildir.

Kanıtlar mı? 1989'dan sonra Dünya üzerindeki gelir bölüşümüne, işsizliğe, dış ticaret açıklarına, dış borçlara bakmak yeter de artar bile...

Bu küreselleşmenin gerçekte, “vahşî kapitalizmin ve örtülü faşizmin küreselleşmesi” olduğu çok net olarak görülür.

Ortada Bırakılan Türkiye

Soğuk Savaş bitince Türkiye hâlâ Soğuk Savaş sırasında ABD'nin ve Batı'nın "Türkiye üzerindeki politikasını" sürdürmektedir. Batı'nın Türkiye'yi içine almaması karşısında "yeni dengeler kurması gerekirken" bunu yapamamaktadır. Daha doğrusu ABD ve AB ile onların uzantısı olan "işimizdeki Danimarka", Türkiye'nin yeni bölgesel ve küresel dengeler içinde yer almasını engellemektedirler.

Oysa Türkiye,

- Batı'nın kendisini içine almaması ve

- Türkiye ve bölge üzerinde köklü değişiklik politikaları ve uygulamaları karşısında "yeni denge arayışlarına girmek zorundadır".

Yeni denge arayışlarının somut gerçekleri şunlardır:

1) Batı, Türkiye'nin ulusal çıkarlarına karşı talepler ve zorlamalarda bulunmaktadır.

2) ABD ve AB, Türkiye'nin çevresindeki yakın coğrafyada yapmaya başladığı değişikliklerle Türkiye'ye büyük zarar vermektedir.

3) Türkiye, ABD ve AB'nin zorlamalarına "yalnız başına karşı koyamamaktadır".

4) Batı'nın bölgemizdeki ve dünyadaki zorlamalarından "zarar gören ve desteklemeyen" ülkeler ile Türkiye arasında ortak çıkarlar meydana getirmektedir.

5) Türkiye, Batı'nın zorlamalarına karşı bu ülkelerle işbirliği yaparak bir denge kurmak zorundadır. Çünkü bu denge kurulamaz ise Türkiye ABD ve AB tarafından çökertilcek ve bölünecektir.

Rusya, Çin, Hindistan, İran ve Arap ülkeleri ABD ve AB'nin Soğuk Savaş sonrası kurmak istedikleri "Batı boyutlu küresel düzenden" büyük rahatsızlık duymaktadırlar. Avrasya hareketi buna karşı geliştirilmek istenmektedir. "Şimdilik", Almanya ve Fransa'da Avrasya hareketini "kerhen" de olsa destekliyorlar. En azından karşı çıkmıyorlar.

Güney Amerika'da 180 milyon nüfuslu Brezilya Batı'nın baskılarına karşı, bazı Latin Amerika ülkeleri ile karşı çıkma-ya başlamış bulunuyor.

Tek çıkar yol denge

Avrasya hareketi içinde Türkiye yer almak zorundadır. Putin'li Rusya, bu harekete büyük destek veriyor. Rusya, Çin, Hindistan ve İran ile Avrasya konusunda anlaştı. Şimdi Ankara'dan yanıt beklenmektedir.

Ancak, Türkiye'de bu denge politikasına dahil olmak için siyasî irade oluşturulamamaktadır. İçimizdeki Danimarka, böyle bir denge politikası yerine, "Türkiye'nin Batı kapitalizmine tek taraflı bağlanarak onun tarafından çökertilip dağıtılmasını" tercih etmektedir. "Türkiye'nin denge politikası kurarak ulusal çıkarlarını korumasını istememektedir". Çünkü, Batı bunu istemiyor. Onlar da içimizdeki uzantıları olarak Batı'nın taleplerine uygun çözümler uygulamak zorundadırlar.

Denge politikaları kurmak için siyasal irade oluşturamayan Türkiye yavaş yavaş ABD ve AB'nin sömürgeci talep ve dayatmaları karşısında çözümlü gerilemektedir.

- Kıbrıs, Mayıs 2004'e kadar bastırılıp AB içine sokulmak isteniyor. Annan Planı, adadan Türkiye'nin ve Türk askerinin tasfiyesi planıdır.

- Kıbrıs'ı hemen Ege izliyor. Ege de zaten "AB koşulları" içine dahil edildi, belgelere geçti.

- Avrupa Parlamentosu Ermeni tasarılarını çoktan kabul etti; Güneydoğu Anadolu'ya, "Kuzey Kürdistan projesi" için kararları çoktan almaya başladı. Sonuncusu 11-12 Aralık'ta alındı. Fener Patrikhanesi için de kararlar tek tek çıkarıldı. Bunların hepsi, aynen Kıbrıs ve Ege gibi, Türkiye'nin önüne AB'nin koyduğu (dayattığı) kararlardır.

- ABD ve İngiltere, Kuzey Irak'ta Kürt Devleti'nin (Güney Kürdistan'ın) oluşumuna daha 1992'de karar verdiler ve bunu gözümüzün içine baka baka uyguluyorlar. Bugün işi son noktasına getirdiler. Ankara'da görmek istemeyenlerin, adeta gözlerine sokuyorlar.

- Kafkasya'da çoktan planladıkları Ermenistan-Gürcistan projesinin "kampanyası" başladı bile.

- Ekonomik olarak da AB ile tek yanlı düzenin yarattığı bağlanma süreci yürüyor.

Türkiye için bütün bu dayatmalar karşısında "denge politikasına" dönmekten başka yol kalmadı. Ya Batı'nın dayatmaları Avrasya ile dengelenecek veya Türkiye AB ve ABD tarafından yavaş yavaş çökertilecektir.

Bu gerçeğin görülmesi için ille de felaketlerin yaşanması mı gerekiyor? Her şey apaçık ortada değil mi?

Zembereği Boşalan Kapitalizm

İnsanın insanı ezmesi, bir toplumun diğerini sömürmesi dün de vardı, bugün de ortadan kalkmadı.

Kapitalizmin temel içgüdüleri etrafında dolaşırken, aynı adlı kitabı kaleme alırken, üzerinde çok düşünmüştüm.

- İnsanın ihtirasının ve bencilliğinin bu sömürdeki etkisi neydi?

- Hadise nasıl oluyor da “yerleşik bir düzen” haline geliyordu?

- Batı kapitalizminin, “sömürgeciliğinin yerleşik bir düzen haline gelmesindeki rolü neydi”?

“Avrupa devletlerinin denizasıırı sömürgeleri ile başlayan macerası”, Batı kapitalizminin yerleşip gelişmesinin lokomotifı oldu. Ve bu lokomotif bugünkü “Batı uygarlığını” ortaya çıkaran “son safha” idi.

- Avrupa Hristiyan devletlerinin sömürgelerle birlikte meydana gelen iktisadî, siyasî ve askerî üstünlükleri ortaya çıkıyordu.

- Bu “üstünlükler öğelerinin” sağladığı “düşünce ve teknoloji” üstünlükleri hep birlikte on yedinci yüzyıldan itibaren Dünyanın ve Batı'nın son “uygarlık perdesini” meydana getiriyordu.

- Ve bunlar, Batı Hristiyan kültürünün hamurunda yoğrularak Batı kapitalizminin kimlik ve aidiyetini oluşturunuyordu.

Tarihsel süreç içinde şu veya bu nedenlerle meydana gelen “farklılaşmaların yarattığı nisbî üstünlükler” yığımlı bir biçimde Avrupa devletlerini (ve kültürünü) diğerleri üzerin-

de egemen hale getirdi. Yirminci yüzyılda Avrupa devletlerine ABD de katıldı ve “Batıyı birlikte oluşturdular”.

Bu süreçte sömürünün (ve sömürgeciliğin) rolü neydi? Tarihsel süreç içinde “kilitlenme kuramının” çalıştığı bilinir ve bunu da şu veya bu nedenlerle meydana gelen “nisbî üstünlükler” sağlar.

Nisbî üstünlüğün önemi...

İktisadî, teknolojik, askerî, dinî ve kültürel faktörlerden biri veya birkaçı yan yana gelip etkili olmaya başlarlar. İşte sömürünün etkisi veya sürükleyici gücü burada devreye giriyor.

- Bir yanda iktisadî, askerî veya dinî üstünlükler sömürgeciliği de beraberinde getirirken,

- Diğer yanda “sömürgecilik iktisadî, askerî, teknolojik veya dinî üstünlüklerin pekiştirilmesinde” vazgeçilmez bir araç oluyor.

- Ve bu oligarşik düzen, “azınlığın, çoğunluğun üzerinde egemenlik sağladığı düzen” kapitalizm ile özdeşleşiyor, bütünleşiyor.

Üstünlük yaratan faktörler ile sömürü arasındaki işlevsel bağlar, “yumurta mı tavuktan, tavuk mu yumurtadan” sorusuna yanıtı, “kapitalizm” olarak veriyor. Kapitalizm nisbî üstünlüğün kendisidir, kapitalizm ile aralarında bütünleşiyorlar.

İşgaller, kapitalizm ve sömürü

- ABD ve İngiltere 1991’de, “kapitalizmin denetlenemeyen itici gücü yüzünden” Ortadoğu’ya askerî olarak girip petrole egemen olmak istediler.

- 2003'te Irak'ın işgali adeta "On Emir gibi kapitalizmin emiri olarak" yerine getirildi.

- Doğu Bloku'nun vahşî kapitalizmi dengeleyici gücü ortadan kalkınca "Batı kapitalizminin zembereği boşalıyor" ve vahşî kapitalizm eski günlerdeki gibi ortaya çıkıyordu.

- Batı kapitalizmi Yugoslavya'yı, sosyalist olduğu için bombalarla dağıttı, Kafkasya'yı istediği gibi değiştirmek için darbeler düzenliyor.

- Türkiye, "Batı'nın ve kapitalizmin içinde değil, dışında kabul edildiği için", Kıbrıs ve Ege'den Güneydoğu'ya kadar çökertilip dağıtılmak isteniyor. Bu yüzden Annan Planı ile Kıbrıs'tan tasfiye edilme planları yapılıyor.

Batı kapitalizmi bugün sömürgeleştirmeyi "vahşî kapitalizmin kimliği içinde" elde etmeye çalışmaktadır. Avrasya Projesi, vahşî kapitalizmin dayatmalarına karşı bir denge unsuru olarak Asya ülkeleri tarafından hayata geçirilmek isteniyor.

Türkiye'ye, "İçimizdeki Danimarka ile nüfuz eden vahşî kapitalizm" tek seçenek sunuyor; "Batı kapitalizminin bir sömürgesi olarak dağıtılmış, parçalanmış bir Türkiye coğrafyası", yani Sevr'i yeniden sunuyorlar.

Haksız Rekabet ve Bir Hilkat Garibesi

Haksız rekabet iktisatta, piyasa koşulları ile ilgili olarak kullanılır. Bir şirket veya bir devletin, piyasada “oyunun kurallarını bozması” anlamına gelir. Aynen futboldaki gibi; futbolun kuralları vardır ve oyuncular bu kuralın dışına çıkarak kendilerine üstünlük sağlayamazlar.

Piyasada bir şirketin “tekel oluşturması”, diğer şirketlere karşı haksız bir üstünlük sağlaması haksız rekabet olarak tanımlanır. Bir ülkenin vergi ve destek (sübvansiyon) yolu ile sağladığı katkılar da haksız rekabete girer.

Haksız rekabet, sanki dünyada “haklı rekabet” varmış da birileri bunun dışına çıkıyormuş gibi, yanlış ifade edilen ve uygulanan bir kavramdır.

İşin esasında şirketlerin faaliyetlerinin “eşit koşullar içinde sürdürülmesinin yani rekabetin, ülke ekonomisine sağlayacağı yararlar esas alınmıştır”. Ancak bu kural hiçbir zaman uygulanamaz. Kuralları hem şirketler hem de devletler bozar. Bozanların başında da Batı kapitalizminin şirketleri ve devletleri gelir. Rekabeti bozmak ve haksız rekabet ortamı yaratmak için bazen malî destek bazen ticarî ve teknolojik destekler, bazen de siyasî ve askerî müdahaleler kullanılır. Ancak en az bunlar kadar tehlikeli olanı ise “düzen ve rekabet adına tekelci kuralların konularak” rekabetin bozulmasıdır.

AB ve ABD, uluslararası kurallar adı altında öyle piyasa düzenlemeleri yaparlar ki bu düzenlemelerden sadece Batı kapitalizminin ekonomileri ve şirketleri yararlanabilir. Patent haklarından teknik standartlara kadar Batı büyüklerinin kendi şirketleri ile birlikte belirledikleri piyasa kuralları Batı kapitalizmi dışındakilerin, “rekabet adına haksızlıklarla” karşı karşıya kalmalarına yol açar.

Zaten ticaret kurallarını da Batı kapitalizminin önde gelen devletleri ve yine onların denetiminde bulunan Dünya Ticaret Örgütü (WTO) gibi kurumları belirler. Batı kapitalizmi hem hakim hem de savcı konumundadır.

Kurumsallaşan haksız rekabet

Bir de Türkiye örneği var ki, yukarıda sayılanların üzerine adeta tüy diker.

AB ile imzalanan Gümrük Birliği Türk ekonomisini ve şirketlerini tek yanlı ipotek altına sokarak, “haksız rekabetin kurumsallaştırılmasına” yol açmıştır.

- AB ülkeleri içeride rekabeti çalıştırırken kendi firmalarına dışarıya karşı destek verirler. Bu destek, Türk pazarına girmelerini kolaylaştırır. Zaten gümrükler uygun hale sokulmuştur. Türkiye ekonomisi ve şirketleri Gümrük Birliği içinde olmalarına rağmen AB dışında bulunan bir hilkat garibesi durumunda kaldığı için “AB'nin ekonomiyi işgali daha da kolaylaşır”. AB içindekiler karşılıklı olarak, eşit koşullar altında iken Türkiye “eşit koşulların dışına itilmiştir”. Haksız rekabet Türkiye'ye karşı kurumsallaştırılmıştır.

- Türkiye'nin AB dışındaki dünya ile oranı ekonomik ve ticarî ilişkileri de Gümrük Birliği yüzünden ipotek altına alınmıştır. Örneğin, AB Amerika veya Kuzey Afrika ülkeleri ile “imtiyazlı ticaret antlaşmaları” yapar. Türkiye bundan yararlanamaz, haksız rekabet burada da Türkiye'yi vurur. Türkiye “ben Gümrük Birliği içindeyim, ben de yararlanmak istiyorum” diye kapı çaldığında ABD veya Tunus, “sen de kimsin, ben antlaşmamı AB ile yaptım, sen AB üyesi değilsin ki” diye kapıyı suratımıza kapatır.

Çok haklıdır da; çünkü Türkiye 6 Mart belgesi ile kendisini ticarî ve iktisadî olarak bir hilkat garibesi durumuna

sokmuştur. AB'nin hiçbir olanağından yararlanamadığı gibi AB dışındaki dünya ile "karşılıklı rekabete dayalı" bir düzen kuramamaktadır. Gümrük Birliği bunu yasaklar.

6 Mart 1995 belgesi aynı zamanda "haksız rekabetin Türkiye aleyhine kurumsallaştırıldığı" bir yapı oluşturmuştur. İşte bu ipotek yüzünden Karen Fogg'lar, Verheugen'ler Türkiye ile ilgili sözlerinde sömürü valisi edası içinde görünmektedirler.

Bu nedenle içimizdeki Danimarka'nın "ihracat patladı" yalanlarının arkasında, 2003'ün ilk 11 ayında 17 milyar dolara ulaşan rekor dış ticaret açığı bir tokat gibi suratlarına inmektedir. Bu rekor açıklar, Türkiye'nin içine sokulduğu kurumsal haksız rekabet koşullarının sonucudur.

Haksız rekabeti Batı kapitalizmi kendi çok uluslu şirketleri ve orduları ile dünya üzerinde uygularken, Türkiye gibi bazı ülkeler de,

- ya komşu ülkeler ile işbirliği yapamadıkları için,

- veya "içerideki uzantıların ve işbirlikçilerin" eylemleri sonucu ipotek altına sokuldukları için kriz giderek büyür.

Tabii hepsinin kökeninde toplumsal ve toplumcu demokrasinin bir türlü işletilememesi yatmaktadır. Haksız rekabet orada da geçerlidir. Rekabetin yerini siyasette de oligarşi ve örtülü faşizm almıştır.

Şirketler ve Toplular

Yedi Kızkardeşler (Seven Sisters) 20. yüzyıla damgalarını vurmuşlardı. Bu dev petrol şirketleri, tam anlamıyla karanlık güçleri temsil ettiler.

- Ülkelerde iç savaşlar yaratan ve aralarında savaştırıp birbirlerine kardıran onlardı.

- Rejimleri veya iktidarı değiştirip kendi adamlarını getirenler yine bu dev şirketlerdi.

İktisadî güçlerin yanında siyasî, sosyal, kültürel ve askerî yetenekleri atbaşı gidiyordu. Onlar yaşarken belli olmayan, kendilerini gizleyen ancak vurdukları zaman varlıkları anlaşılabilen canavarlara benziyorlardı. 80'li ve 90'lı yıllarda petrolün Yedi Kızkardeşler'ine her alanda yenileri eklenmeye başladı.

Soğuk Savaş'ın bitimi ile Batı kapitalizmi, dev şirketleri ile dünyayı fethetmeye adeta yeniden başlıyordu. ABD ve AB'de "dev şirketler ve şirketler kapitalizm ile bütünleşiyorlardı".

Kapitalizm ve şirketler, devletleri sürükleyen konuma geldiler. Dev şirketler artık Batı kapitalizminin "kimliğini ve kimyasını" yeniden oluşturuyorlardı. Bu şirketler Batı kapitalizminin özünü ve esas gücünü meydana getirmeye başladılar. Artış "vurucu güçler" dev şirketlerdi.

ABD, Kanada, Almanya, Fransa, İngiltere gibi ülkelerde dev şirketler siyaseti, ekonomiyi, bürokrasiyi, savunmayı devletin içinde "asli elemanlar" olarak yönetmeye başladılar. "Organik bir oligarşi düzeni" tanımlaması uygun düşebilir.

Seçilmemiş yöneticiler...

İşin ilginç yanı devletin ve hükümetin içinde ye alan bu asli yöneticiler "seçilmemiş iktidarlardı". Dev oluşları, büyük iktisadî, malî, teknolojik gücü ellerinde tutmaları iktidar olmalarını nedeni oldu.

Yedi Kızkardeşler'de olduğu gibi onlar yönetimlerini şirket adı altında gerçekleştiriyorlar; kendi adamlarını ve partilerini iktidara getiriyorlar.

Halkın değil de belirli sayıdaki dev şirketlerin ve tekellerin, iktidarı kendine göre ayarlamasının demokrasi ile uzaktan yakından ilişkisi kuşkusuz bulunmuyor.

Ancak Batı kapitalizminin bu dev şirketleri Dünya üzerindeki diğer ülkeleri sömürdükleri için kendi halklarının refahını, "ancak şirketler oligarşisi içinde" sağlayabiliyorlar.

AB kendi çiftçisine her yıl 45 milyar Euro desteği ancak Türk çiftçisini veya Türkiye'deki ulusal sanayi sömürerek verebiliyordu. ABD yönetimi 75 milyar dolar yıllık sübvansiyonu tarımcısına vermek için TBMM'den pancar, tütün, çay ve pamuk ile ilgili "kanunları geçirip" sömürü koşullarını hazırlıyordu.

ABD'de ve AB'nin dev şirketleri dünya üzerinde kazanırken kendi de zenginleşiyordu. Kapitalizm içinde şirketlerin çıkarı ile ülkelerin yararı, dış sömürü sonucu örtüşüyordu. Bu nedenle ne şirketlerin devletleşmesi, ne de şirketler oligarşisinin bu ülkeleri yönetmeleri "iktisadî ve sosyal sorunlar yaratmıyordu". Aksine bu yapı, Batı kapitalizminin küresel sömürüsü için tek çıkar yol haline geliyordu.

2000'li yıllardaki eğilim devam ederse küresel şirket sayısının 20.000'nin altına yakın bir gelecekte ineceğini ortaya koyan ciddi araştırmalar bulunmaktadır. 20.000 çok uluslu

şirket kaldığında bile bunun içinden 400-500'ünün daha da devleşerek "şirketler oligarşinin tepesine yöneticiler grubu olarak oturacağını" tahmin etmek zor olmasa gerek.

İnanabiliyor musunuz, yarın 10 milyar insanı barındıran bir dünyada seçilmemiş 400 yönetici yerkürenin tepesine oturacak ve idare edecek! Batı kapitalizmi yerküreyi yavaş yavaş bu noktaya götürmeye çalışıyor.

- Ya Türkiye modelinde olduğu gibi, önce dev şirketleri gelip yavaş yavaş ülkenin ekonomisini, siyasetini, bürokrasisini, eğitimini, dış politikasını denetim altına alıyorlar;

- Veya Irak modelinde olduğu gibi, önce topraklar ve tanklarla girip sonra şirketlerini işgal için seferber ediyorlar. Sonuçta her ikisi de aynı kapıya çıkıyor; Batı kapitalizmi ve emperyalizmi ülkeyi açık veya örtülü işgal etmiş oluyor.

Şirketlerin öne çıkması

Dev şirketlerin öne çıkması Batı'da, "şirketlerin küreselleşmesini" sağlıyor. Türkiye'deki uzantıları yani gayri millî sermaye çevreleri, yani içimizdeki Danimarka onun işini halletmeye başlıyor. Kıbrıs mı? Washington'a hiç gerek yok "yerli şirket" işi üstlenip götürüyor. Patrikhane çevreleri önce İstanbul'da bazı sermaye çevreleri ve şirketleri ile görüşmeler yapıyor.

Batı kapitalizmi içindeki dev şirketler dünyayı sarmaya başlıyorlar, aynen ahtapotun kolları gibi... Dev şirketlerin Batı kapitalizminin nereye götürdüklerini görmemiz gerekiyor; insanımızın haklarının ve refahının nasıl elinden alındığını anlayabilmemiz için...

AB'nin 2004 Programı ve Türkiye

Aralık sonunda, AB, dış ticaret politikaları ve uygulamalarına ilişkin olarak 2004 yılının programını belirledi. AB'nin bölge ve dünya ticaretinde etkinliğinin artırılmasına yönelik önemli öğeler bu programda yer almaktadır. Türkiye ile ilgili olarak da ilginç noktalar bulunuyor.

1) Ticaret Savunma Araçları (Trade Defence Instruments) ile, kelimelerle oynayarak koruma (Protection) nın yerine, savunma (defence) sözcüğü koymuşlar. Bu sözcüğü Türkiye, Mısır ya da Ukrayna kullansa bir anlam taşıyabilirdi. AB'nin benimsemesi ilginç.

AB dış ticaret fazlası olan ve fazla "korumacı önlemler alan" durumda iken, "savunma" sözcüğünü kullanması psikolojik bir savaştır.

AB 2004 yılında dış ticarete koruma önlemlerini sistemli bir biçimde arttırma eğiliminde. 2004 programında "AB sanayinin korunması için" gereken yeni önlemlerin alınacağı vurgulanıyor.

İfade, "sanayin çıkarlarının korunması" olarak yerli yerine oturtuluyor. Liberalizm ve serbest ticaretin yerine korumacılık öne çıkıyor.

2) 1 Mayıs 2004'te AB'ye alınacak 10 adayın ticarî uyumu ile ilgili çalışmalara devam edileceği belirtiliyor. AB'nin Amerika, Kanada ve Japonya ile yaptığı ikili ticaret antlaşmalarının 10 ülkenin uyum çalışmalarından söz edilirken, 1995'te Gümrük Birliği'ne alınan Türkiye'nin "uyumundan" hâlâ söz edilmiyor. Çünkü Türkiye ileride de içeri alınmayacak.

- Türkiye Gümrük Birliği'ne alındığına göre, 15 tam üye gibi, 3. ülkelerle imzalanan ikili ticaret antlaşmalarından yararlanması gerekmez miydi? Gümrük Birliği'ne Türkiye niçin

girmiştir? İmalat sanayi ürünlerinin ve diğer alanlardaki ürünlerin serbest dolaşımından yararlanmak için.

- Aynen 6 Mart 1995 Gümrük Birliği belgesinin imzalanmasından sonra IKV yetkililerinin savundukları gibi; “AB ticaret antlaşmaları yaptıkça Türkiye’de bundan otomatik olarak yararlanacaktır” diye seminerlerde benim yanımda oturan IKV başkan ve yardımcılarının ifade ettikleri gibi.

- Ben de sürekli olarak, “Türkiye’nin bundan yararlandırılmayacağını, Gümrük Birliği içine Türkiye’nin girmesinin sadece Türkiye’yi bağladığını” söylemişim. Ben haklı çıktım. Çünkü bunlardan yararlanmak için tam üye olmak gerekirdi. Tam üye olmadan Gümrük Birliği’ne girmek demek Türkiye’nin tek taraflı bağlanması demekti. Antlaşma zaten bunun için yapıldı.

AB’nin Aralık ayında yayınlanan 2004 ticaret programında bu nedenle, “Türkiye’nin Gümrük Birliği ile tek yanlı bağlanarak bir arka bahçe yapıldığı” açık bir biçimde ortaya konmaktadır. 6 Mart 1995’te Gümrük Birliği için lobi yapıp imzalatanlar, Türkiye’nin nasıl bir hilkat garibesi durumuna sokulduğunu ya göremiyorlardı, ya da görmek istemiyorlardı.

Özel statüye doğru...

3) ABD’nin 2004 ticaret programında Türkiye ile ilgili ilginç bir nokta da Gümrük Birliği’nin derinleştirilmesi ile ilgili; programda, Türkiye ile olan ilişkilerde “Gümrük Birliği’nin tarıma, hizmetlere ve kamu alanına da genişletilmesine devam edilecektir” deniyor.

Gümrük Birliği’nin sanayideki etkilerini gördük. 1.1.1996’dan sonra sanayimizde Gümrük Birliği yüzünden şu sonuçlar doğdu;

- İmalat sanayinde dış ticaret açığımız hızla büyüdü.

- Yerli sanayicinin yerini çok uluslu şirketler almaya başladı.

- İlaçta, gıdada, deride, mobilyada, elektronikte ve diğer alanlarda yabancı şirketler iç piyasadaki paylarını hızla artırdılar.

- İmalat sanayinde birim üretimde dış girdi payı %32'den %55'e çıktı.

AB 2004 ticaret programı ile sanayideki bütün bu olumsuz sonuçların tarım, hizmetler ve kamusal alana da yayılmasını istiyor.

AB'nin 2004 programı olan Türkiye politikasını ortaya koymaktadır.

1) Türkiye, ticaret politikalarında da diğer adaylardan tamamen soyutlanmaktadır; özel bir statüye doğru götürülmektedir.

2) AB, Gümrük Birliği ile tek yanlı bağladığı Türkiye'yi sadece sanayi alanında değil tarım, hizmetler ve kamusal alanlarda da tamamen denetimi altına almak istiyor ve bunu 2004 programına koyuyor.

3) AB kendisi korumacı bir politika izlerken, Türkiye'nin kapılarını her alanda AB'ye açarak çok uluslu şirketlerin denetiminin yaygınlaştırılması amacını güdüyor.

Bütün bu gerçekler ortada iken biz hâlâ neleri tartışıyoruz. AB üyelik görüşmelerine başlama tarihi verecek mi vermeyecek mi? Verse ne olacak; 10, 20 ya da 30 yıl görüşmeleri sürdürürken artık ileride "görüşülecek bir şey kalmayacak".

AB sanayiden tarıma, siyasetten eğitime şirketleri ve diğer kurumları ile tamamen egemen olacak. 1995'ten bugüne kadar ulusal sanayinin başına gelenler her alana yayılacak.

İçimizdeki Danimarka bütün bu gerçekleri gizlemek için görüşme tarihi verildi-verilmedi tartışması ile davul tozu ve biraz da minare gölgesi pazarlanıyor.

Minare gölgesi ifadesi bugün "mecazi" anlamının yanında galiba gerçek anlamı ile yerli yerine oturuyor. Gayri millî sermaye çevreleri ile köktendincilerin ittifakı bunu göstermiyor mu?

Batı'da Bütünleşme, Türkiye'de Çözülme

Batı kapitalizmi kendi içinde "bütünleşirken" dışarıdakilere "çözölmeyi" öneriyor ve çözömeye zorluyor.

1990 sonrasında AB ve ABD kendileri şu öğelere ağırlık vermeye başladılar;

- 1) Daha güçlü bir devlet,
- 2) Tarımda, sanayide ve hizmetlerde daha fazla destek,
- 3) Dış dünyaya karşı "örtölü koruma politikalarının" daha etkili bir biçimde ortaya konması,
- 4) İç ekonomi ile dış ekonomi arasında "ayırımın ve farklılaştırmaların yaygınlaşması"
- 5) Devleşen şirketlerin "devlet yapısı içinde bütünleşmeleri"; şirket çıkarları ile devlet ve kamu çıkarları arasında örtüşmenin desteklenmesi ve oligarşik bir düzenin kurulması.

Bu eğilim ve uygulamalar, "küreselleşme öneren" Batı kapitalizminin kendi içinde daha ulusalcı bir gelişme içine girdiğini gösteriyor.

AB ve ABD içerde iktisadî, siyasî, askerî ve kültürel öğeler arasındaki "bütünleşmeleri", dışsallıklar yaratacak şekilde daha etkili kullanmaya başladılar.

- ABD ve İngiltere askerî ve iktisadî faktörler arasındaki tamamlama ve dışsallıkları "daha planlı" olarak ortaya koydular. 1990'dan itibaren askerî ve iktisadî faktörler, "Doğu Bloku engellemesi kalmadığı için", daha kolay uygulanır hale geldi.

Birinci Körfez Krizi 1991, Yugoslavya'nın dağıtılması, Balkanlar'ın çözölməsi, Afganistan'ın ve Irak'ın işgali, Gürcistan operasyonları "planlandı ve uygulandı".

ABD ve İngiltere kendi içlerinde ve aralarında bütünleştirdiler, "ortak ulusal politikalar" geliştirdiler. ABD ve İngiltere'nin bu girişimlerine karşılık Kıta Avrupası da AB olarak "içeride bütünleşmeyi genişletti ve derinleştirdi".

- Ticaret politikaları olarak dışarıya karşı "daha AB'ci ve ya ulusalcı" politika izlenmeye başladılar.

- Para politikalarını bütünleştirdiler, "Euro" etrafında toplandılar. Euro etrafında toplanmaları, "AB'ci ve ulusalcı öğelerin bütünleştirilmesi" anlamını taşıyordu. Fransa veya İspanya, Euro etrafında toplanarak dolar veya yen karşısında Fransa'nın ve İspanya'nın ulusal çıkarlarını, AB'nin üyeleri olarak daha iyi savunabileceklerini düşündüler.

- AB ve ABD kendi sanayilerini, tarım ve hizmet sektörlerini 1990 sonrasında daha "kapsamlı bir biçimde desteklemeye ve korumaya başladılar". Gizli koruma önlemlerini geliştirdiler, tarife dışı engellerin kapsamını büyüttüler.

Türkiye ve Kuzey Afrika gibi "dışarıdaki ülkeler"e karşı şirketlerini ve sektörlerini bu ülkelere yerleştirecek bir biçimde "bütünleştirilmiş ve ulusalcı" politikalar izlemeye başladılar. Türkiye'de bazı düşünürler meseleye, "AB'de uluslarüstü öğeler gelişti, ulusalcılık ortadan kalktı" gözü ile bakarak büyük yanılgıya düştüler. Fransa, İsveç ve İtalya AB'nin dünya üzerindeki egemenliğinin, "ancak ortak AB politikaları ile sağlanabileceğini" düşündükleri için bu yola gittiler.

AB'deki uluslarüstü önlemler, "AB üyelerinin ulusal çıkarlarının dünya üzerinde daha iyi korunabilmesi için" geliştirilmektedir. ABD veya Japonya karşısında geri kalmamanın, dış pazarlarda egemenlik sağlamanın bir gereği olarak yapıldı. Küresellik için değil, üstünlük için uygulandı.

Zaten Fransa'nın, Almanya'nın ya da İsveç'in kendi dev şirketlerinin hükümetler olarak nasıl arkalarında durduklarını ve destek verdiklerini görmek, durumu açıklar. Schröder Ankara'ya sıcak mesajlar veriyorsa, Ankara'daki hükümetin ABD ile aşırı yakınlaşmasının önünü kesmek ve Alman ve AB şirketlerinin "Türkiye'deki imtiyazlarını" genişletmek için "arkanızdayım" demektedir!

Dışarıdaki ve içerideki zıtlık...

ABD ve AB, Türkiye ve benzeri ülkelerde yani dışarıda, "kendilerinin yaptığı" aksini önermekte ve dayatmaktadır. Soğuk Savaş sonrasında Batı kapitalizmi, kendi içinde daha bütünleşmiş, daha ulusalcı politikalar üretir ve uygulamalar yaparken dışarıda tersini yaptırmak istemektedir.

Ulusal politikaların bulunmaması, "ulusal kavramların yerini" yerel kavramların alması isteniyor. Yerellik ve ayrışmanın öğeleri olarak da şunlar kullanılıyor;

- coğrafi ayrımcılığın ve yerelliğin esas alınması,
- yerelliğe paralel olarak etnik ve dinî ayrımcılığın altyapısının hazırlanması,
- bu altyapı ile birlikte "siyasî ve iktisadî yerelliğin" ortaya çıkması: Yani ülkelerin bölünmesi.

Bu politikayı Yugoslavya, Endonezya ve Irak örneklerinde olduğu gibi bazen silahla yürütüyorlar; bazen de Türkiye örneğinde olduğu gibi içerideki "gayri millî sermaye çevrelerini, dinî ve etnik ayrımcıları" kullanarak yapmaya çalışıyorlar.

Batı kapitalizmi kendi içinde bütünleşirken, "kendi dışındakileri ayrıştırmaktadır". Kamu yönetiminin "kamusal ve ulusal olmaktan uzaklaştırılması için" dayatılmak istenen son yasal çabalar bunun en açık göstergesidir.

İktisadî, siyasî ve kültürel olarak bölme hedefinin, hukuki altyapısını meydana getirmek istiyorlar. Cumhuriyet yerine tarikatların, etnik ayrımcıların ve çok uluslu şirketlerin egemen olduğu bir arka bahçe yapmak amacını güdüyorlar.

Yeni düzende, Batı kapitalizminin temel içgüdülerini karşılıyorlar.

Büyük Ortadoğu Projesi ve Türkiye Modeli

ABD, askerî güçleri ile işgal etmekte zorlandığı bölgelere "Danimarka'ları yerleştirerek" denetim altına almak istiyor. Buna "Türkiye modeli" demek daha doğru olur.

Afganistan ve Irak'ı işgal modelleri bu işin yürümeyeceğini gösterdi. ABD prestij, insan ve para kaybediyor. Ölen Amerikalıların sonu gelmiyor, içeride zorlanıyor. İşte bu nedenle "Türkiye modelini" devreye sokuyor. Ya tutarsa diye düşünüyor.

Büyük Ortadoğu Projesi tamamen "Türkiye modeli" üzerine oturuyor. Şöyle bir düşünelim;

1) Demokrasi adı altında şu üç unsur öne çıkarılacak; Amerikan ve Batı şirketlerinin ve sermayesinin önü bu 26 ülkede açılacak. "Piyasa ekonomisi ve demokrasi adına" Batı kapitalizminin şirketleri iç ticareti, tarımı, sanayi, iletişimi, turizmi yavaş yavaş ellerine geçirecekler ve köşebaşlarını tutacaklar.

2) Yerli gazete ve televizyonlar yavaş yavaş çok uluslu şirketlerin ve Batı sermayenin tekeline girecek. Bunu, eğitim ve sağlık izleyecek.

3) Etnik ve dinî farklılıklar kullanılarak, kontrollü (veya kontrolsüz) istikrarsızlıklar yaratılacak.

4) İçeride, ABD'ye ve Batı kapitalizmine bağlı bir "sermaye ve şirketler gurubu" oluşturulacak. Aynen Türkiye'de olduğu gibi. Bu gayri millî sermaye gurubu ABD'nin ve Batı kapitalizminin bir uzantısı gibi faaliyet gösterecek. Yani içerideki Danimarka oluşturulacak.

5) Ve bu ülkeler, içerideki azınlıklar (Danimarka) aracılığı ile ABD ve Batı tarafından yönetilecek. Aynen bizde olduğu gibi.

Bu proje de, demokrasi için “Büyük Ortadoğu Projesi” olarak sunulacak.

Türkiye örneği; dün ve bugün

Türkiye Cumhuriyeti ve Atatürk Türkiye'si 1920'li ve 1930'lu yıllarda dünyaya örnek olmuştur. Emperyalistler tarafından ezilen milletler Atatürk Türkiye'si'ni örnek alıyorlardı. Özgürlüğün ve bağımsızlığın simgesi olmuştuk.

Bugün ise ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi ile esaretin ve örtülü işgalin örneği olma yolunda ilerliyoruz. Bir bakalım, bu işler nasıl oluşmuş, nasıl “örnek hale gelmişiz”?

- 1961 Anayasası ile toplumsal ve toplumcu demokrasi'nin, bağımsızlığın yolu açılmış iken 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri yaptırılarak “yerli sermayenin bir bölümü gayri millî hale getirilmiş” ve içerideki Danimarka kurulmuştur. Bunun paralelinde sağ-sol, laik-antilaik, Türk-Kürt çatışmaları planlı bir biçimde desteklenmiş ve ulusal politikalar önlenmiştir.

Ekonomi, büyük şirketler ve gayri millî sermaye ile dışa bağlanırken biçimsel demokrasi bunların yolunu açtı.

Gerçek demokrasi olsaydı...

Gerçek demokrasiler hiçbir zaman ithal edilemez, içeride üretilir. Dışarıdan dayatılan ise, “emperyalizmin işgalinin altyapısını hazırlayan” biçimsel demokrasidir.

Türkiye'de “açık piyasa ekonomisinin önderliğinde” geliştirilmek istenen demokrasi, yıllardır bu köşede yazdığım gibi;

1) İçeride, “gayri millî sermaye çevreleri” aracılığı ile Türkiye'yi Batı kapitalizmine bağlamıştır. İçeride, iplerin ABD ve AB'nin tuttuğu oligarşik bir düzen kurulmuştur.

2) İşçilerin ve köylünün örgütlenmelerinin önü "özellikle kesilmiştir". Oysa gerçek demokrasi ancak bunların siyasal örgütlenmelerinin sonucu ortaya çıkabilir... Onlar sadece, Batı'ya bağlanacak büyük sermayeyi örgütlediler.

3) Ulusal iktisadî, siyasî ve kültürel politikaların önü, "içimizdeki Danimarka", ile birlikte kesilmiştir.

Bu model ABD için ideal bir modeldir. ABD ve İngiltere "Irak'ta bu işin sadece güç kullanılarak yürümeyeceğini görüyorlar".

Sermayeyi ve şirketleri kullanarak içeride ticareti, tarımı, sanayi, medyayı denetim altına alarak "yerli ortakları, yani işbirlikçileri oluşturmak" en akılcısı. İçerideki Danimarka'yı inşa ettikten sonra iş artık kolaydır.

- Siyaseti, siyasal partileri denetim altına alabilirsiniz.

- Bürokrasiyi büyük ölçüde kendinize bağlarsınız.

- Gümrük Birliği gibi, "kurumsallaştırılmış tek yanlı bağlarla" sıkıştırılarak istediğiniz ödümleri alabilirsiniz.

Bu model ABD ve Batı kapitalizmi için "askerî işgal" modeline göre çok daha akılcıdır. Yeter ki, önce "şirketleri, sermayeyi ve zihniyeti sokacak kapılar aralansın". ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi işte bu kapıları aralama projesidir.

Düşünün bir defa, Türkiye'de 12 Mart 1971'den bu yana uyguladıkları politika Arap ülkelerinde, İran'da ve Pakistan'da tutmuş olsa askere gerek mi kalırdı.

Ne acı değil mi; Mazlum milletlerin örnek aldığı Atatürk Türkiye'si'nden ABD'nin işgal için örnek aldığı bir ülkeye nasıl geldik acaba?

Piyasa ve Demokrasi

- Demokrasi ile piyasa mekanizması arasında ilişki nasıl kurulabilir?

- Kamu yararı ve demokrasi arasında bağlar nelerdir?

- Ulusal politikalar ile kamu yararı arasındaki örtüşmeler nelerdir?

Bu bağları açık ve tutarlı bir biçimde ortaya koymadan ne siyaset yapılabilir ne de kamu yararı gözetilebilir.

Piyasa ve mekanizması sadece bir araçtır, bir amaç değildir. Bu araç demokrasi, kamu yararı ve ulusal politikalar ile örtüştürüldüğü oranda bir anlam taşır. Yoksa sadece piyasa ekonomisi esas alınarak, onun önderliğinde ne demokrasi, ne de kurumsal yarar sağlanabilir. Piyasa teknik ve nesnel bir altyapıdır. İyi veya kötü her amaç için kullanılabilir.

İşi sadece piyasaya bırakalım diyenler geride, "başka işleri kendilerine göre hallederler". Piyasanın önderliğinde kurulan müşteri-piyasa, müşteri-şirket ilişkileri bireyi piyasanın kölesi yapar. Bu, oligarşik bir düzen demektir.

- Birey, artık piyasaya bağımlı bir değişkendir, vatandaş değil, müşteri veya tüketicidir. Piyasanın kendi kurallarına göre döndürdüğü çarklar arasında "güdülen bir nesnedir".

- Piyasalararası ilişkiler de tek yanlı ve dengesiz bir manzara sergiler. Türkiye piyasası neo-liberal politikalarla dışarıya bağlandığında şu zincirleme oluşum görülüyor; yerli piyasa, Batı kapitalizminin güçlü piyasalarının esiri olur. Bireyler ve toplum dış piyasaların denetimine girer. Ve Türkiye iktisadi ve siyaseti ile bir arka bahçe olur.

- Batı'nın dev şirketleri Türkiye piyasasını işgale başlarlar. Yalnız piyasa değil siyaset, bürokrasi, eğitim ve medya da işgal altında kalır.

Yeni liberalizm ve...

İşte yeni liberalizm ve küreselleşme olarak sunulan reçete bu sonuçları doğuruyor. Her şeyi piyasaya bırakalım, o halletsin diyenler ülkeyi ve insanlarını,

- Yabancı piyasaların yani, Batı kapitalizminin tekeline bırakıyorlar.

- Biçimsel demokrasi ve yeni liberal politikalarla gerçek demokrasiden uzaklaşıyorlar.

- Artık kamu yararının yerini Batı'nın şirketlerinin ve devletlerinin yararı alıyor.

- Yerli siyasîler ve şirketler Batı kapitalizminin mağaları durumuna geliyorlar.

Ve bütün bunları açık ekonomi ve piyasaların aracılığı ile tereyağından kıl çeker gibi hallediyorlar.

Ortak noktalar var mı?

Ancak piyasa aracılığı ile işler Batı'nın (ve kapitalizmin) ellerine bırakılırken işbirlikçiler ve komisyonlarını alıyorlar.

- Köktendinci, tarikatçı yapılanmanın yolu "serbest piyasa" aracılığı ile serbest hale geliyor.

- Piyasa aracı ile Brüksel'in ve Washington'un ülke üzerinde denetimi artıyor; Cumhuriyet, ülke bütünlüğü, ulusal ordu hedef alınıyor. İçimizdeki gayri millî sermaye en önemli görevi üstleniyor.

- Piyasanın bir ucundan köktendinciler, öbür ucundan gayri milli sermaye yakalamışlar; Batı kapitalizminin çıkarlarını birlikte savunuyorlar. Kime karşı mı? Cumhuriyet'e, Kemalizm'e, ulusal devlete ve gerçek demokrasiye karşı; kısacası 70 milyon halka karşı geliyorlar.

Bazı siyasiler “200 yıldır ilk defa Batı'nın Türkiye politikası ile Türkiye'nin iç dinamikleri örtüştü” derken bunu kastediyorlar. Köktendinci, bölücü, gayri millî, iç dinamikleri olarak tanımlıyorlar.

İşte bütün bu dinamikler yeni liberal politikalar ve piyasalar aracılığı ile hayata geçirilmeye çalışıyor. Piyasa, bu iç ve dış talepleri birleştiren bir araç olarak kullanılıyor.

Örtüşenler, içerideki işbirlikçiler ve dış güçler; örtüştüren masum köprü ise, “yeni liberal politikalar sayesinde piyasalar oluyor”.

Ve piyasalar, bir Truva Atı işlevini görüyor. Türkiye'de gayri millî sermaye çevreleri, köktendinciler ve bölücüler, piyasayı bir Truva Atı gibi kullanıyorlar.

Özelleştirmeden yerelleştirmeye, borsalardan dış ticaret açıklarına ve dış borçlara kadar piyasalar, Batı kapitalizminin Türkiye'yi işgalinin silahları haline dönüştürülmüşlerdir.

Avrupa'ya Yaklaşıırken Yok Olmak

- Türk halkının çoğunluğu Avrupa Birliği'ni istiyor.
- AB'den başka bir yolumuz olamaz.
- Tek hedefimiz AB.

Bunlar son yedi sekiz yıldır gazetelerde, televizyonlarda her gün insanların önüne koyuluyor. Bir tutku yaratılmış, kendini yakacak kıpkızıl ışığa gitmekten kendini kurtaramayan pervane böceği misali Türkiye'yi bölerek, parçalayarak AB'ye yöneltiyor, hem de hiç bir zaman içine alınmayacağı bir birliğe iteliyor.

Pervane böceği ışığa yaklaşır, yaklaşır ve sonunda yanar, yok olur. Türkiye'de insanların kafasında bir Avrupa tutkusu yaratılmış bir hayal dünyası gibi, bir cennet gibi sanal bir dünya beyinlerine işlenmiş. İnsanlar devşirilmiş: olmayan bir şey kafalara soyut olarak yerleştirilmiş.

Oysa böyle bir şey yok, bu büyük bir oyun. Türkiye yaklaştığını sanıyor. Bu arada eli, kolu, kanadı yavaş yavaş koparılıyor. Yaklaştığını sanan Türkiye çözülüyor, gevşiyor, dağıtılıyor ve bölünüyor. Yarın AB'ye katılacak bir Türkiye olmayacak, eğer bu süreç devam ederse...

Türkiye'nin damar ve sinir sistemine giriyorlar; pazarını tekelleri altına alıyorlar, siyasetçisini, bürokratını, işadamlarını yanlarına çekiyorlar. Artık bazı çevreler Türkiye'nin değil AB'nin yanında duruyorlar. İşadamı, gazetecisi, öğretim üyesi, bürokratı, siyasetçisi AB'li olmuş, devşirilmiş. Kendi halkına, toprağına karşı AB ile birlik olmuş sanki.

- Kıbrıs, Ege, Ermeni tasarıları, Kadek, Güneydoğu, Patrikhane ateşe yaklaşan pervane böceğinin şimdilik yolunan tüyleri oluyor.

- AB'ye alınacağını sanan Türkiye yavaş yavaş çözülüyor. Bazı vakıf üniversiteleri ve sivil toplum örgütlerine sızmışlar, istedikleri gibi oynuyorlar.

- Gayri millî sermaye çevreleri ile birlik olmuşlar Artık onlar Brüksel, Berlin, Londra ve Paris ile birlikte Türkiye'yi yönetiyorlar. İşçiyi, köylüyü, memuru, esnafı yani halkı karşalarına almışlar.

Sömürgeleşen bir ülke...

Türkiye yaklaştığını sanırken uzaklaşıyor, onun sömürgeci, arka bahçesi oluyor. Siyasî, iktisadî ve kültürel olarak AB'nin denetimi altına giriyor.

Daha da kötüsü Türkiye parçalanıyor, bölünüyor. Aldatılan Türkiye bir yandan bölünürken öte yandan da tek yanlı bağlanıyor. Hesaplar çoktan yapılmış. Daha Soğuk Savaş biterken Türkiye'yi "kaziğa bağlama" ihtiyacı duyan birkaç siyasî ile gayri millî sermaye çevreleri bir hayal dünyası yaratmaya başladılar.

- Boynumuza ilk halkayı Gümrük Birliği belgesi ile taktılar. Türkiye AB'ye, hiçbir uygar ülkenin yapmadığı bir biçimde bağlandı.

- Bağlandı çünkü, artık AB'nin içimizdeki uzantıları Batı adına Türkiye'yi yöneteceklerdi. Türkiye, içine alınmayacağı Batı kapitalizminin yönetimine veriliyordu.

- Türkiye'nin artık Avrupalı ve Kuzey Amerikalı ülkeler gibi ulusal politikası olmayacaktı. Türkiye, güdülen bir ülke durumuna gelecekti.

- Türkiye'nin iktisatta, siyasette, kültürde politikası olmayacak ama Brüksel, Washington, IMF Türkiye yerine kuralları koyacaktı. Tabii kendi çıkarları doğrultusunda.

- Türkiye 2001'de Cumhuriyet tarihinin en büyük krizine sokulacak ve denetimi daha kolay olacaktı. 2003'te dış ticaret açığı 22 milyar dolara ulaşırken dış borcu daha da yükselecekti.

Arkamız sağlam mı?

Ve hayal tacirleri işbaşındaydı. Schröder arkamızda, Chirac arkamızda, Berlusconi, Tony Blair ve diğerleri hep arkamızdalar. Tabii Bush da arkamızda, bu şerefi kimseye bırakamazdı. Bir tanesi de önümüzde olsa bari.

Ve arkamızdaki Batı kapitalizmi sayesinde Türkiye iktisadî, siyasî ve kültürel olarak çökertiliyor ve çözülüyordu. Türkiye yarın da içine alınmayacağı AB'ye doğru itelenirken AB'nin içine götürülmüyor. Bölünmeye ve bir sömürgeleşmeye götürülüyor.

Ama eli kolu bağlanmış, üçe dörde, bölünmüş bir Türkiye olarak. Bu parçalardan belki bir tanesini AB içine almayı düşünebilir. Aynen Yugoslavya modeli gibi: Hırvatistan'ın, Slovenya'nın alınması gibi.

Evet, Türkiye bir pervane böceği gibi yavaş yavaş kendisini mahvedecek olan ışığa doğru gitmektedir. Bu gidiş devam ederse Türkiye kesinlikle parçalanır. Yarın ordunun bile bunu önlemeye gücü yetmez.

Kendi kendimizi aldatmayı daha ne kadar sürdüreceğiz?

İçimizdeki uzantıları, Danimarka'yı tasfiye etmediğimiz sürece bunun imkânı yok. Ahtapotun kolları kesilmeden çözüme ve dağılma durdurulamaz.

Ulusal cephe gayri millilere karşı kazanmak zorunda, bunun başka yolu yok...

Kendi Halkına Karşı Olmak...

Türkiye'de insanlar toplum ile uyuşamaz hale geliyorlar. Kendini kurtarmaya çalışırken topluma, halka, ülkeye zarar veriyorlar. Öylesine bir düzen, ya da düzensizlik kurulmuş.

- İyi yetişen ya da yeteneği olan bir malî uzman gidiyor çok uluslu şirkete kapılıyor. Çok uluslu şirket Türkiye'yi sömürdükçe bizim uzman maaşını alabiliyor.

- Ya da büyük yerli holdinge hizmet veriyor; ne güzel diyecekken işin yine sarpa sardığını görüyoruz. Yerli büyük şirket dışarıdaki büyük bir çok uluslu şirkete kapıldığı için işler yine tersine dönüyor. Çok uluslu şirket Türkiye'ye araba ya da sigara satıyorsa yerli şirket köylüyü, işçiyi ve yerli sanayiciyi sömürmek zorunda.

- İyi yetişmiş bir öğretim üyesi daha iyi gelir sağlamak için "özel üniversiteyi" tercih ediyor. Oraya gittiğinde de yine sürprizlerle karşı karşıya geliyor; örneğin "okulun patronunun" siyasî ve iktisadî görüşlerine yakın durmak zorunda kalıyor. Veya Türk Medeni Kanunu'nu öğrencilerine İngilizce öğretmek garabeti ile karşılaşılıyor. Yine halkı ile, toplumu ile karşı karşıya getiriliyor. Çünkü okulun düzeni bozuk kurulmuş.

- Yetenekli bir iletişim fakültesi mezunu genç, olanakları geniş bir gazeteye alınıyor. Gazetenin olanakları, patronun olanakları ile bütünleşmiş. Patronu gazetecilik yapmıyor, gazeteyi politik bir çıkar aracı olarak kullanıyor. Hatta, borsa yönlendirerek halkın tasarruflarının, birkaç patronun cebine gitmesini sağlıyor.

Gazeteci genç yetenekli ama gazete kötü: Gazete, "gayri milli sermaye" çevrelerinin tekelinde; dışarıdaki çıkar gruplarına hizmet ediyor. Yetenekli gencimiz de ekmek parası için ülkesine ihanet ediyor. Patron, gazete çalışanını, halkına karşı kullanıyor.

Gazete, patron, sermaye, gayri millî sermaye, dış güçler zinciri öyle bir düzen oluşturmuşlar ki, Batı kapitalizmi içinde herkes kazanırken Türkiye'de patron hariç herkes kaybediyor. Gayri millî yerli sermaye de bunun aracısı olmuş. Köylü, işçi, memur, esnaf kaybederken küçük bir azınlık kazanıyor.

- Dışarıda okuttuğumuz en yetenekli genç ya Batı kapitalizminin bir kurumuna ya da çok uluslu şirketine monte ediliyor. Artık yeteneğini Batı kapitalizmi için kullanacak ve bu sayede ücretini alacak. Kendini kurtarabilmesi için Türkiye'nin sömürülmesine hizmet etmek zorunda.

Ya politikacılar...

Parlak, genç politikacılar mı? Onlar da diğer uzman gençlerden farksız durumdadır. Türkiye'de politika yapmaları ABD ve AB'den icazet almalarına bağlı. Onlar çok uluslu şirket yerine çok uluslu devlete (veya devletlere) hizmet sunuyorlar.

- Batı kapitalizminin büyük devletleri kendi dev şirketlerinin serbestçe at oynatmalarını sağlayan kanunları, kuralları dayatıyorlar. Bizim siyasetçiler de icazet aldıkları çevrelerin taleplerini yerine getirmek zorundalar, emir kulu oluyorlar. Yalnız pamuğu, tütünü değil Kıbrıs'ı da satıyorlar.

- Gümrük Birliği gibi bir sömürge antlaşması bu yüzden imzalandı: Tarım ve ulusal sanayi bu yüzden çöktü: devletin dış borç toplamı bu yüzden 220 milyar doları aştı.

Yetiştirdiğimiz insanlarımız, gençlerimiz kendi ülkelerine, kendi insanlarına değil çok uluslu şirketlere, Washington'a, Brüksel'e, Londra'ya, Paris'e, Berlin'e hatta Atina'ya hizmet ediyorlar. İçeride çalışanlar ise öyle ya da böyle, "kurulu bozuk düzenin bir sonucu olarak", kendi toplumuna ihanet ederek geçimlerini sağlıyorlar.

- Borsada halkı soyuyorlar.

- Medyada halkın haber alma özgürlüğünü ortadan kaldırarak yabancı güç odaklarına hizmet ediyorlar.

- Ulusal sanayiinin değil çok uluslu şirketlerin tarafında duruyorlar.

- Onlar istedi diye Kıbrıs'ı, Ege'yi ve diğerlerini veriyorlar.

Bütün bunların gerisinde, Batı kapitalizminin yıllardır Türkiye ile oynadığı oyun yatıyor. Toplum, bir uyuşturucu bağımlısı gibi bozuk düzenin bir parçası olmuş. Batı kapitalizmi iktisadî, siyasî, sosyal, kültürel ve askerî olarak kazanırken biz kaybediyoruz. Çünkü, onların yaptığı gibi "kendimizi koruyamıyoruz"; ulusal çıkarlarımızı, halkımızı korumaya yönelik politikaları yürütemiyoruz. İçimizdeki uzantılar bunu engelliyor, çomak sokuyorlar.

O halde, içimizdeki uzantıları tasfiye etmeden işleri düzeltemeyiz. Kimdir bunlar?

- Gayri millî sermayedir, Türkiye'yi işgal eden çok uluslu şirketlerin yerli ortaklarıdır.

- Dış odaklarla işbirliği yaparak Cumhuriyet'i yıkmaya çalışan köktendincilerdir; dış destekle ayakta duran siyasîlerdir.

- Ülkeyi bölmek isteyen bölücülerdir.

Ulusal cephe ve ulusal güçler emperyalizmin ve Batı kapitalizminin bu faşist uzantılarını tasfiye etmek zorundadır. Aksi halde insanımız, bireylerimiz bozuk düzenin bir parçası olarak kendi halkına karşı ayakta durmaya çalışarak bu trajik çelişkiyi devam ettirmek zorunda kalır.

Bu çemberi mutlaka kırmak zorundayız.

İsviçre'deki Oyun Şike mi?

Kıbrıs işinin nereye varacağı 13 Şubat 2004'te New York'ta, Tayyip Erdoğan hükümetinin Annan Planı'nı kabul etmesi ile zaten kesinleşmişti.

- KKTC ve Rum Yönetimi görüşecekler, anlaşamazlarsa Ankara ve Atina devreye girecek ki girdiler de.

- Ankara ve Atina anlaşamazlarsa Annan devreye girip adanın AB'ye ve Yunanistan'a ilhakını sağlayacak belgeyi tamamlayacak.

- İsviçre'de antlaşma olursa zaten "antlaşmalı ilhak" gerçekleşecek: Ankara ve Atina anlaşamazlarsa Annan marifeti ile Kıbrıs AB'ye (ve Yunanistan'a) hediye edilecek.

- KKTC'deki referandum mu? Bu da işin formalitesi; birincisinde hayır çıkarsa ikincisi 3-5 ay sonra tekrarlanacak. Ta ki evet çıkıncaya kadar. Aynen Danimarka'da yıllar önce-sinde, AB'ye yetki devri konusunda yapılan ve "hayır" çıktık-ça yenilenen referandumlarda olduğu gibi.

- İsviçre'deki görüşmeler, sonucu belli olan bir maç gibi. Türkiye'nin yenileceği ve Kıbrıs'ın gideceği 13 Şubat'ta Ankara hükümetinin kararı ile kesinleşti. Aslında 13 Şubat'a gelinceye kadar da maçın sonucunun ne olacağını ortaya koyan güçlü sinyaller vardı.

- Tayyip Erdoğan 3 Kasım 2002'den sonra, daha milletvekili bile olmadan sinyalleri vermeye başladı: Belçika Modeli fiyaskosu: "kırk yıllık Kıbrıs politikasını değiştireceğiz" açıklamaları; bu Denктаş'la olmaz dayatmaları Washington'un ve Brüksel'in işin içine en baştan ne kadar "nüfuz ettiklerini" gösteriyordu.

Hele geçici bakan Yaşar Yakış'ın inanılmaz acemilikteki gafları da eklenince maçın sonucunun en baştan belirlendiği anlaşıyor.

Sorun halka nasıl yedirileceği...

Kıbrıs'ın verildiği baştan belli, 13 Şubat'ta Annan Planı'nın kabulü ile hükümet işi zaten bitirmiş durumda. Şimdilik göstermelik "elense çekmeler" dönemi yaşıyor.

- Gayri millî sermaye medyası 13 Şubat'ta Kıbrıs verilirken millî bayram ilan etti. Brüksel'in, Washington'un ve Atina'nın Kıbrıs'ta kazandığı zaferi kutluyorlardı aslında. Denктаş'ı öne çıkararak "sen aslansın" numarasını çektiler, Nobel'e layık görenler de oldu. Onu, "Nobel aslanı" bile yaptılar.

- Denктаş itildiği tuzağı görünce "ben bu oyunda yokum, verecekseniz siz gidin verin" dercesine İsviçre'ye gitmedi. Artık yeter, beni kullanamazsınız, gidin, verdiğiniz şeyi siz sahiplenin diyordu.

Kıbrıs konusunda şu anda yapılan görüşmeler Türkiye'nin ve Kıbrıs Türkleri'nin çıkarları bakımından hiçbir anlam taşımamaktadır. "Görüşme yapılıyor, Türkiye'nin çıkarları korunuyor" oyunu oynanmaktadır. İşin sonucu bellidir.

- Kıbrıs adası bir bütün olarak AB'ye dahil edilecek ve Türk askeri zaman içinde oradan çektirilecektir.

- Türklerin lehine gibi görünen dengeleyici bazı maddeler zamanla aşındırılacak ve ada Rumların egemen olduğu bir konuma gelecektir.

- İki bölgelilik ortadan kalkacak, Rumlar kuzeye gelerek yerleşecekler ve vatandaşlık haklarından yararlanacaklardır. Hem AB'nin bütünleşmesi bunu gerektirir, hem de içerideki Yunanistan bunu yaptırma gücüne sahiptir; hele Türkiye "dı-

şarıda" iken. Ayrıca AB'nin üst kurumları yarın, Türkiye'ye verilen güvenceleri de teker teker kaldıracaklardır. Aynen bugüne kadar yaptıkları gibi.

Kıbrıs'ta çatışma olasılığı...

Kosova, Filistin, Suriye ve Kafkaslar'da "yaratılan" kanlı çatışmalar Kıbrıs'a da sıçrayacaktır. Önümüzdeki yıllarda Rumların saldırı ve baskıları sürpriz olmayacaktır. 1974'ten beri barış yaşayan ada çatışmalarla karşılaşacaktır. Türk mallarına saldırmak ve "Türkiyeli Türkleri" baskı ile kaçırmak isteyen Rumlar ve Yunanlılar Annan Planı'nın uygulanmasını bekliyorlar.

Bu gelişmelerin tek sorumlusu ise AKP hükümeti olacaktır. Çünkü en baştan beri, ABD'nin ve AB'nin talepleri doğrultusunda Annan Planı'na yeşil ışık yakmışlar ve sonunda kabul etmişlerdir.

13 Şubat'tan itibaren yürütülen görüşmeler hiçbir anlam taşımamaktadır, sonuç bellidir. Ada bir bütün olarak AB'ye sokuluyor; Türkiye ve Türk askeri zamanla adadan tasfiye ediliyor.

Türkiye ve Kıbrıs Türkleri için zor günler yeniden başlıyor; Doğacak sonuçların tek sorumlusu, Annan Planı'nı kabul edenlerdir. Hükümet, Batı'nın taleplerine boyun eğmiştir.

İsviçre'deki görüşmeler mi? Sonucu çoktan belirlenmiş bir maç oynanıyor, hepsi bu...

IV

İÇERİDE VE DIŞARIDA OLANLAR

Danimarka'da Aydın Olmak!

- Aydın, düşünür ya da yazar “yerleşik düzene” bağlı kalarak aydın veya düşünür olabilir mi?

- Örneğin sermayenin ve çok uluslu şirketlerin egemen olduğu oligarşik bir düzende aydın gerçekten aydın olabilir mi?

Bir belgeselde izlemiştim. Tarihteki ünlü Medici ailesi “para hırsının ve aşırı zenginliğinin kilise tarafından eleştirilmemesi için” din adamlarına evinde iş yaptırmaya başlıyor. Gelirinden pay veriyor, “rüşvet” veriyor; zenginliğine tepki göstermesinler, sussunlar diye. Ve din adamları da susuyorlar.

- Düşünür, yazar ve sanatçı bugün de “kapitalist sistemin” içine çekilmiştir. Tabii görüntü biraz farklıdır. Düşünür “düşünürken ve yazarken”, sanatçı sanatını “yürütürken” sermayeye, şirketlere ve kapitalist düzene bağlanmıştır.

- Şirketler ve sermaye sanat merkezleri kurar hatta yayıncılık yapar. Tekeline aldığı televizyon, gazeteler ve ajanslarla sanat dünyasına egemen olur. Yazar ve sanatçı “bu dünyadan beslenir ve ayakta durur” hale getirilir.

- Büyük şirketlerin ve sermayenin egemen olduğu bu oligarşik düzen Türkiye gibi ülkelerde “halktan yana değildir”. Halktan yana olması için oligarşinin kırılması ve toplumsal ve toplumcu bir düzenin oluşturulması gerekir.

Batı kapitalizmi ve Türkiye farkı...

Batı kapitalizmi yani Avrupa ve ABD için yukarıda yaptığım değerlendirme geçerli değildir. Batı kapitalizminde büyük şirketler ve sermaye çevreleri ile halkın çıkarları örtüşür. Çünkü ABD'nin Philip Morris'i kazanırken Virginia tütün üreticisi birlikte kazanır; ABD'nin mısır gevreği şirketi kazanırken bu ülkede çiftçinin de geliri artır.

Şirketler ve sermaye dışarıyı, Türkiye gibi ülkeleri sömürürken yalnız işveren değil halk da, devlet de kazançlı çıkar. Bu nedenle Avrupa ve ABD'de yazar, düşünür, sanatçı ile toplum şirketler arasında bir örtüme ve bütünleşme görülür.

Hatta bu öylesine çarpıcıdır ki C. Chaplin (Şarlo) bir solcu olarak Hollywood'da karşı olmasına rağmen yapığı solcu filmlerle bile Hollywood'un ününe ün katmıştır. Şarlo ile Hollywood endüstrisi arasında karşılıklı yarar (dışsallıklar) yaratılmıştır. Çünkü Hollywood (ABD), kapitalizmin kazanan tarafında bulunur.

İtalya'da Mediciler'de de din adamlarının tepkisini çekmemek için "onlara sağlanan olanaklar", sanat ile tefeciliğin ve kapitalizmin bütünleşmesini sağlamıştır.

Kahraman düşünür kendi halkına karşı...

Türkiye, Mısır, Ukrayna ve diğerlerinde işler tersine döner. Türkiye'de büyük şirketler ve gayri millî sermaye çevreleri "dışarıya tek yanlı bağlanmışlardır". Virginia tütün üreticisi kazanırken Ege'li tütüncü kaybetmek zorundadır. Şirketler arası işler böyle kurulmuştur. Yerli büyükler çok uluslu şirketlere bağlanmışlardır.

Dışarıdaki şirketlere bağımlı hale getirilen Türk şirketleri Türk işçisine, köylüsüne, mühendisine, memuruna "yararlı

olamazlar". Son 15 yılda tütünde, şekerde, pamukta, çayda, ampulde, elektronikte, ilaçta, inşaat malzemelerinde, gıdada faaliyet gösteren yerli ve yabancı büyük şirketleri alın inceleyin; şu sonucu görürsünüz; ABD ve AB büyük şirketleri kendi ülkelerine yarar sağlarken bizimkiler dış dengeden istihdama, üretimden dış borca olumsuzluğun büyüdüğü sonuçlar yaratmışlardır.

Şimdi gelelim düşünür, yazar ya da sanatçıya: Bir yazar Türkiye'de büyük sermaye ve şirketlere bağımlı hale getiriliyor ise "onların içeride üstlendiği misyonu" paylaşmış olur. Bir yazar içerideki büyük sermaye çevrelerine bağlı ise, sermayenin gayri millî kimliğine karşı çıkabilir mi? Halkın yanında yer alabilir mi?

Konuyu biraz daha genişletelim; bir akademisyen, uzman veya bir düşünür, sermayeye bağımlı ise "ulusal olabilir mi?" Hele bu sermayenin gayri millî olanına bağımlı kalırsa. Aynı şeyleri gazeteciler ve diğer uzmanlar için düşündüğümüzde Türkiye içindeki bölünmeyi daha iyi anlayabiliriz.

- Sermaye ikiye bölünmüş, millî ve gayri millî.
- Medya ikiye bölünmüş; büyük çoğunluğu gayri millî.
- Eğitim kurumları bölünmüş.
- Aydınlar, düşünürler, sanatkarlar ikiye bölünmüş; ulusal cephede duranlar ve emperyalizmden rahatsız olmayanlar.

Bütün gayri millîler "içimizdeki Danimarka'da" toplanmışlar. Çıkış yolu ararken bu gerçeği iyi görmek gerekir. Yani "kırmızı hattı" burada kesin bir biçimde belirlemek zorundayız.

Bu işin pembesi yok...

Hedef Türkiye mi? Yoksa...

İstanbul'da sinagoglara yapılan bombalı saldırılar ve izleyen hafta İngiliz Konsolosluğu ve Londra merkezli bankaya yapılan terör eylemleri Avrupa ve ABD çevrelerinde genellikle şu doğrultuda değerlendirildi;

1) Türkiye, ABD ve İsrail ile yakın ilişkiler içinde bulunan bir ülkedir. ABD ve İsrail'in 2003 yılı içinde artan saldırıları ve Irak'ın işgali Türkiye'yi de hedef haline getirdi. Üstelik Türkiye, halkı Müslüman olan bir ülkedir.

2) Türkiye Nato'nun üyesidir. Nato, ABD'nin ve Batı'nın çıkarlarını gözetten bir kuruluştur. Böylelikle Batı'nın Ortadoğu'daki faaliyetlerinden zarar gören çevreler için Türkiye, önde gelen hedeflerden birisi olmuştur.

3) Türkiye, Laik ve demokratik bir ülkedir. Diğer İslâm ülkeleri içinde, bundan rahatsızlık duyanlar vardır. Bu çevreler Türkiye'yi hedef seçmişlerdir.

15 ve 20 Kasım 2003'te İstanbul'da meydana gelen olaylar sonrasında ABD ve AB çevreleri belirtilen bu değerlendirmelerde birleşiyorlar. Ancak, Batı'daki bu değerlendirmeler biçimsel olarak doğru görünse bile işin özünde hem yanlış hem de çelişkilidir.

Yaklaşımdaki çelişkiler...

ABD ve Avrupa çevrelerinin değerlendirmelerindeki yanlışlar ve çelişen noktalar şunlardır:

1) Türkiye, bazı iş çevreleri, bürokrasisi ve hükümetleri ile "Batı'nın bölgede işbirliği yaptığı bir yönetim" sergilese bile, "Batı Türkiye'yi içine kabul etmemektedir". İspanya'nın Portekiz'in veya Polonya'nın konumunda değildir. Bu ülkeler, "gerçek Batılı" ülkeler durumundadırlar.

Hristiyan kimlikleri ve tarihsel derinlikleri içinde Batı'nın her zaman bir parçası olmuşlardır. Türkiye ise, gerçekte Batı'nın dışladığı bir ülkedir.

2) Türkiye'nin demokratik yapısı ile Batı'ya benzediği görüşü ise yanlıştır. Türkiye'de gerçek anlamdaki demokratik gelişmeler, "Batı tarafından engellendi". 1961 Anayasası'nın gerçekleştirmekte olduğu toplumsal ve toplumcu demokrasi 12 Mart ve 12 Eylül müdahaleleri ile Batı tarafından önledi.

ABD ve AB çevrelerinin, "Türkiye'nin niçin hedef seçildiğini açıklarken öne sürdükleri hususlar" sadece, "Türkiye içindeki oligarşi için geçerli olabilir". Bu çevreler "Irak'ta ABD'nin ve İngiltere'nin yanında olalım" dediler. Ancak Türkiye'de halkın yüzde doksanı buna karşı çıktı. Dolayısıyla, Batı'nın yanında olan, dar bir çevredir, Türk halkı değildir.

Hangi Türkiye olabilir?

O zaman bizim, ABD ve AB'nin değerlendirmelerine karşı, "hangi Türkiye'nin kastedildiğini" sormamız gerekir.

Batı'nın Türkiye'de toplumsal ve toplumcu demokrasi-nin önünü kesmesi ve biçimsel demokrasi aracılığı ile Türkiye'yi istismar etmesi, "iki Türkiye'nin" ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Eğer Batılı yorumcuların, "hedef Türkiye'dir" görüşü doğru ise o zaman şu sonuca varmamız gerekir:

- Esas hedef Batı emperyalizmi ile işbirliği yapan oligarşidir. Ancak bu oligarşi, "kendisine çıkarılan faturayı 70 milyona ödetmiş oluyor".

- Veya daha arkadakiler ve yukarıdakiler "bir taşla iki kuş vurmak istiyorlar". Türkiye'yi hedef yapıp tamamen yan-larına çekmek gibi...

Oligarşiye çıkarılan faturayı 70 milyona ödettikten sonra 70 milyonu da Ortadoğu kazığına bağlamak ve bataklığın altına çekmek gibi...

Terör ABD ve Avrupa tarafından bir araç olarak kullanıldı ve beslendi. Taliban'dan El Kaide'ye, Asala'dan PKK'ya kadar. Bugün süreç yürümektedir.

- ABD Kuzey Irak'taki oluşumu 1991'den beri adım adım yürüttü ve Irak'ın işgali ile bugünkü noktaya getirdi.

- Avrupa Birliği, PKK (Kadek) ve diğer terör örgütlerine kucak açtı, korudu, besledi. TV yayını olanakları sağladı. Türkiye'ye silah ambargosu bile koydu.

- Avrupa Parlamentosu'nun 1993'ten bugüne kadar PKK (Kadek) konusunda çıkardığı kararlar alt alta koyulduğunda, Türkiye'ye karşı terörün nasıl desteklendiği açık olarak görülür. Arkada AB durmaktadır.

- Hedef Türkiye dendiği zaman bu hedefi gösterenlerin başında Avrupa ve ABD'nin bulunduğu anlaşılır. Özellikle de Asala ve PKK (Kadek) terörün arkasında.

O zaman son olayları geniş bir açıdan ele alarak suçlu aramak gerekir. İçimizdeki uzantılar da dahil olmak üzere... Hele ABD politikaları değiştirip AB'yi de Ortadoğu'ya dahil etme çabaları başladıktan sonra...

Saatın Yelkovanına Asılı Kalmak

Terör hiçbir zaman bir amaç olmamıştır. Terör, güç ve paylaşım kavgasında kullanılan bir araçtır. Aynen bir tabanca veya bir tetikçi gibi.

Önce büyük dişliler dönmeye başlar. Bunlar daha küçük dişlileri çevirir. En küçük dişliler akrep ve yelkovanı döndürür. Bomba yelkovanın ucuna takılmıştır. Bombayı, yelkovanın son hareketi patlatır.

Patlama nedenini ararken akrep, yelkovan ve küçük dişliler etrafında dolanır dururuz. Hatta Uğur Mumcu ya da Taner Kışlalı cinayetlerinde olduğu gibi bizi yelkovanın ucuna özellikle bağlarlar. Burada döndürüp dururlar. Büyük dişlileri kimlerin çevirdiğini anlamayalım diye; saati kimin kurduğunu görmeyelim diye.

Evet, terör güç ve paylaşım kavgasının bir aracıdır; aynı zamanda da sonucudur. Bugün ABD ve Avrupa'nın büyükleri, kendileri için kurmak istedikleri düzenin büyük dişlilerini meydana getirirler.

- Ülkelerin, pazarların ve kaynakların her ne pahasına olursa olsun denetim altına alınması.

- Düzenli orduların giremediği yerlerde "düzensiz ve yer altı ordularının" kullanılarak amaca ulaşılması.

Bugün terör, "dev şirketlerin, Batı'nın stratejik çıkarlarının" amacına ulaşmasının bir aracı olmuştur. Büyük ve küçük devletler amaçlarına ulaşmak için terörü başlatırlar. Bazen de, büyükler küçükleri ezdikleri zaman küçükler, "terörü daha fazla ezilmemek için" kullanmaya başlarlar. Güçsüzün tek aracı haline, güçlü ve ezen ülke tarafından getirilir. Hatta, meşru bir silah olarak benimsenir. Büyüklerin ezen güçleri, terörü yaratan esas nedendir.

Terörün ortadan kaldırılması, “büyüklerin sömürü ve işgali durdurmalarına bağlıdır”. Çünkü terör canavarını yaratan bataklık büyüklerin ezen gücü ve sömürüsü oluşturur.

Kapitalizmin içgüdüleri mi...

- Ancak işin gerisinde Batı kapitalizminin dev şirketlerinin vazgeçemedikleri ihtirasları, pazar ve kaynak kavgaları vardır.

- Batı'nın dünyayı, “Batı ve diğerleri” olarak sömürgeci bir gözle görmesi vardır.

- Hele Soğuk Savaş sonrasında Batı kapitalizminin, “ben hak, hukuk tanımam, neyi istiyorsam alırım” diyerek saldırganlığını daha da arttırması vardır. Son Irak örneğinde olduğu gibi dev şirketlerin Batı'da yönetimleri ele geçirerek işgal ve paylaşımı planlamaları vardır. Kapitalizmin ve şirketlerinin işgal için kararlar alması ve sonuçta 380 bin ton bombanın 25 milyon Irak halkı üzerine yağdırılması “kapitalizm-terör bağlantısını” açıkça ortaya koyar.

Vahşî kapitalizm dünya üzerindeki egemenlik kavgasında terörü yaratan en önemli etken oldu. Vahşî kapitalizm “çevreyi kirleten bir fabrika gibi terörü bir yan ürün olarak yaymakta” ve küresel teröre yol açmaktadır.

Sürdürülebilir üstünlükler kuramı ve terör

Son birkaç yıldır “sürdürülebilir üstünlükler kuramı” üzerinde çalışıyorum. Bu konunun terör ile doğrudan doğruya bağlantısı var. Bu kuram özetle “bir üstün gücün (süper gücün) üstünlüğünü koruyabilmek için diğer ülkeler üzerinde yeni eylem ve politikalar uygulaması” olarak ifade edilebilir.

Diğer ülkelerin iç dengelerini bozulması, bölgesel sorunların canlı tutulması öngörülen hedefler arasındadır. Yeşil Kuşak gibi projelerden etnik ayrımcılığın tahrikine kadar her yol bu kuramın araçları içine girer.

ABD ve Batı'nın diğer büyük devletleri terörü, "sadece kendilerinin kullanabileceği" tek yönlü bir araç olarak değerlendirebilirler. Ancak 11 Eylül olayları ile ilk defa, geniş kapsamlı olarak, "Batı kapitalizmine karşı da kullanıldığını gördüler".

Ve terörün Batı'ya karşı kullanılmasını engellemek için iki araç kullanmaya başladılar:

1) Dışarıda ülkelerin doğrudan doğruya vurulması,

2) Batı dışındaki ülkeler içinde iç kargaşaların ve istikrarsızlıkların, "kontrollü olarak yaygınlaştırılması".

Bu her iki yöntem de terörün yaygınlaşarak "küreselleşmesi" sonucunu doğurmaktadır. "Sürdürülebilir üstünlükler kuramı" Batı devletleri ve kapitalizmi tarafından uygulanırken, küresel terör bataklığı da genişlemektedir.

Paylaşım kavgasındaki dengesizliklerin güç kullanılarak genişletilmesi terörü küreselleştiren en önemli öğedir. Türkiye'deki son terör olaylarını bu değerlendirmeler ışığında ele aldığımız zaman şu gerçeği anlarız: Saatin yelkovanına asılı kalmamak ve büyük dışlıleri kimlerin döndürdüğünü görmek gerektiğini... Büyük dışlıleri çevirenler,

- "Terörün yeni cephesi Türkiye" diyerek hedef gösteriyorlar.

- Futbol maçlarını yasaklatarak altyapı hazırlıyorlar.

- Türkiye'ye sakın gitmeyin, biz Türkiye'yi zaten dışladık diyorlar...

Güney Amerika'daki Değişim ve Türkiye

90'lı yılların başlarında Batı "yeni liberalizmi" Güney Amerika ülkelerine de dayatmıştır. Yabancı malların ve çok uluslu şirketlerin iç pazarı işgali Brezilya, Arjantin, Uruguay, Şili başta olmak üzere bu bölgede büyük iktisadî ve sosyal sorunlar yarattı. Dış borçla birlikte işsizlik arttı, yerli sanayi ve tarım geriledi.

Yeni liberalizm bu uygulamalarının yarattığı büyük sorunlar karşısında Güney Amerika'da karşı rüzgârlar esme başladı.

- Brezilya başta olmak üzere sosyal politikalara döndüler.

- Yerli sanayi ve tarım desteğini arttırarak daha korumacı bir politika izlemeye başladılar.

180 milyon nüfuslu Brezilya bu konuda başı çekiyor. İşçi partisi başkanı İnacio Lula da Silva büyük oy farkı ile seçilerek halkçı bir politika izlemeye başladı. Diğer yanda Venezuelalı Bolivarçı çizgideki baskılarına ve Washington'un sömürgeci dayatmalarına karşı ayakta kalıp "ulusal cephe" direnmesi Güney Amerika ve Karaibler'de vahşî kapitalizmi zora soktu^(*).

Ayrıca Brezilya, Arjantin, Uruguay, Şili ve Venezuela ve bazı küçük Latin Amerika ülkeleri aralarında bölgesel işbirliği geliştirmeye çalışıyorlar. Mercosur, Güney Amerika'da Brezilya, Arjantin ve Paraguay'ın başını çektiği bir kuruluştur. ABD ve AB'nin bölgedeki egemenliğine karşı alternatif bir oluşum içindedir.

(*) Teori dergisinin 2003 yılının ilk altı ayındaki sayılarında Dr. Cüneyt Akalın'ın çok sayıdaki makalesi bu konuyu işliyor.

2000'lerin yeni havası

Brezilya, Arjantin ve Venezuela başta olmak üzere bölge ülkeleri, “yeni liberalizmin doğurduğu büyük bunalımlara karşı” yeni “toplumsal ve toplumcu politikalar” geliştirmeye ve uygulamaya başladılar.

- 90'lı yıllarda dışarıdan dayatılan “yeni liberal politikalara karşı”, “sosyal devlet politikalarına” dönmeye başladılar.

- 2000'li yıllarda yapılan seçimler “sosyal politikalara ağırlık veren toplumcu partilerin” seçimleri kazanmalarına yol açtı.

Çok ilginçtir: Avrupa'da 1990 sonrasında ve 2000'li yıllarda yapılan seçimlerde “muhafazakarlar, sağ ve yabancı düşmanı” partilerin oyları sürekli artış gösterdi. ABD'de de Demokratlar'ın yerine muhafazakarlar Cumhuriyetçiler (Bush Yönetimi) geldi. Buna karşı olarak Güney Amerika'da “toplumsal ve toplumcu koruma refleksi” ortaya çıktı ve bu çizgideki partiler kazanmaya başladılar.

Batı kapitalizminin baskı ve dayatmalarına Güney Amerika'dan gelen yanıt buydu.

Türkiye'nin Güney Amerika'dan farkı...

Güney Amerika ülkeleri Batı kapitalizminin dayattığı ve çok büyük sorunlara yol açan yeni liberalizme karşı “toplumcu siyasal ve iktisadi” yanıtlar verirken Türkiye ne yaptı? Seçimler Güney Amerika'da “toplumcu iktidarlara” prim verirken Türkiye'de neden aynı şey olmadı? Neden halk, halkçı yönetimlere götürecek dönüşümü sağlayamadı?

- Çünkü Özalcı politikalarla birlikte “bazı sermaye çevreleri” siyasete egemen oluyorlardı.

- Bu egemenlikleri bürokrasi, medya, eğitim kurumları ve sivil toplum örgütleri ele geçirilerek ve "toplumcu politikaların" yolu kapatılarak sağlanıyordu.

- ABD ve Avrupa odakları, Türkiye'de işbirliği yapabilecekleri güçlü yerli ortaklar buluyorlardı.

- Yani içimizdeki Danimarka, "Brezilya modelinin yolunu, Türkiye'de kapatıyordu". Güney Amerika'da olduğu gibi "çoğunluğun yönetimine olanak verilmiyor, toplumcu örgütlenmeler engelleniyordu".

- Sonuçta Türkiye'de, Güney Amerika'da olduğu gibi halkçı politikalar gelişmiyor, "oligarşik yapı, yeni liberalizmle birlikte" yerleşmeye başlıyordu.

- Gayri millî büyük sermaye çevreleri ile bazı köktendinci siyasî çevrelerin, "toplumcu ve ulusalcı politikalara, karşı ittifakı", Türkiye'deki oligarşinin işini kolaylaştırdı.

1990'lı yıllarda yeni liberalizmin Güney Amerika ülkelerindeki korkunç tahribatına bu ülkeler "toplumcu politikalarla" karşılık verip kendilerini vahşî kapitalizme karşı korurken Türkiye bunu yapamıyordu.

Engelleyen de içimizdeki oligarşik yapı yani içimizdeki Danimarka idi. Toplumsal ve toplumcu demokrasinin önündeki en büyük engel...

Türkiye'yi Kimler Sürüklüyor?

2000'li yılların başlarındayız ve Türkiye inanılmaz biçimde sürüklenmektedir. 10-12 yıl öncesinde aklımızın ucundan geçmeyen, düşünülmeyen olaylar gerçekleşmektedir.

- Türkiye, kendi içinde ve çevresinde ulusal inisiyatif alamayacağı, ulusal çıkarlarını koruyamayacağı bir noktaya doğru itiliyor. Yalnız dışarıdan değil, içimizde dış güçlerle işbirliği halinde çalışan gayri millî çevreler tarafından da sürükleniyor.

- Irak'ta Türkiye'nin etkisi kalmamıştır. 1980'li yıllarda ikinci büyük ticaret ortağımız Irak bugün Amerika ve İngiltere'nin müdahale ve işgali sonucu, Türk kamyonlarının giremeyeceği bir duruma sokuldu. Kuzey'de fiilen ayrı bir yönetim, yapay bir biçimde oluşturuldu ve Irak üzerinde "söz sahibi" duruma getirildi.

Irak, Türkiye'nin siyasî, iktisadî ve askerî etkisi dışına çıkarıldı. Ortadoğu ile ilişkilerimiz ipotek altına alındı. Bütün bunları ABD, İngiltere ve onları destekleyen Avrupa Birliği ülkeleri yaptı.

- Batı, Türkiye'yi Kafkasya bölgesinden de yavaş yavaş uzaklaştırıyor. Azerbaycan ve diğer Türk Cumhuriyetleri ile eskisi kadar yakın değiliz. ABD, Gürcistan üzerinde oynadığı "darbe oyunu" ile Ermenistan-Gürcistan beraberliğini (veya federasyonunu) gerçekleştiriyor.

Ermenistan, Karadeniz'e uzatıldıktan sonra, "AB ve ABD'nin" güvencesi altına alınacak. Hatta, AB üyesi yapılacaktır.

- Böylelikle bölgede İsrail-Kürdistan-Ermenistan (ve Gürcistan) hattı ABD ve Avrupa tarafından kuruluyor. İsrail, Kuzey Irak'ta bu yüzden faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Bu hat

bölgedeki Araplara, Türklere ve İran'a karşı oluşturuluyor. Uzun vadede İsrail'in ve Ermenistan'ın "Kürdistan" üzerinden genişlemeye yönelik politikalar uygulamaya konulacak. Batı kapitalizminin bölgedeki Hristiyan uzantıları, Müslümanlara karşı bölgede kurulmuş olacak.

- Kıbrıs'tan Türk askerinin (ve sivillerinin) çıkarılması ve Türkiye'nin Kıbrıs adasından tasfiye edilmek istenmesi, "ABD ve AB'nin bölge politikalarının bir parçası". Ortadoğu ve Kafkasya'da ABD'nin ve AB'nin izlediği politikalar ile Kıbrıs politikaları bütünleşiyor.

- İçimizdeki Danimarka, Batı'nın bu projesine karşı çıkmıyor. Hatta, ona yardım ederek Türkiye'nin dağıtılması karşılığında kendisi ayakta kalmak istiyor. "Bölünmüş bir Türkiye'de bile Danimarka'ya yer vardır; çünkü içerideki Danimarka, Batı'nın buradaki uzantısı ve temsilcisidir; işbirlikçileri olmadan Batı bile işlerini yürütemez" diye değerlendiriyor.

- Hatırlıyorum; içimizdeki gayri millî çevreler, "Ermenistan ile ABD'nin istekleri doğrultusunda işbirliği yapalım" demediler mi? 1990 sonrasında Asala destekçilerini bile Ankara'ya getirip bürokrasiye sunmadılar mı? Irak'a, ABD ile birlikte girelim demediler mi? Türkî Cumhuriyetlere son 10 yılda Amerikalıları yanlarında götürüp Türkî Cumhuriyetlere yerleştirmediler mi?

Kıbrıs'ta işbirliği yapanlar...

Batı'da emperyalist çevrelerin bölgemizdeki politikalarına işbirliği yaparak aracı olan içimizdeki gayri millî işbirlikçiler Kıbrıs'ta da Brüksel'in ve Washington'un planlarının bir parçası oluyorlar.

- Irak'a ABD'nin yanında girelim, Ermenistan'da ABD'nin dediklerini yapalım diyenler ile "Kıbrıs'ı verelim" diyenler

aynı gayri millî çevreler. Yani içimizdeki Danimarka. Bunlar Türkiye içinde de bölgede de Batı emperyalizminin bir parçası oldular. Şimdi Kıbrıs'ta ve Ege'de Batı'nın taleplerini karşılıyorlar.

- ABD'nin ve AB'nin bölgede Soğuk Savaş sonrası kurmaya başladıkları İsrail-Kürdistan-Ermenistan cephesinde, Batı'nın yanında yer alıyorlar. Bu cephenin Türkiye'ye, Araplar'a ve İran'a karşı kurulduğunu görmezlikten geliyorlar ve karşı tarafta yer alıyorlar.

Batı kapitalizmini ve saldırganlığının bölgemizdeki bir uzantısı oluyorlar.

- Yine bu çevreler Türkiye'yi AB'ye tek yanlı bağlayıp 6 Mart 1995'te Gümrük Birliği'ni imzalattırmadılar mı? Türkiye'yi ilelebet bekleme odasına hapsettirip AB ipoteği altına sokmadılar mı?

Eğer Verheugen bu kadar küstah ve saldırgan konuşmalar yapabiliyorsa bunları, "içimizdeki işbirlikçilere olan güveni sayesinde" başarabilmektedir. Onlardan destek aldığı için Türkiye'ye saldırmaktadır.

Türkiye bugün, gelişmelere ulusal bakan büyük çoğunluğun gayri millî bakan küçük azınlık arasında bölünmüştür. Ancak bu azınlık, Brüksel ve Washington ile işbirliği halinde bulunduğu için etkili görünmektedir.

Halkın gerçekleri görmeye başlaması bu gayri millî çevreleri korkutan en önemli faktördür. Terazinin bir kefesinde 70 milyonluk halk vardır; öte yanda da küçük bir işbirlikçi gurup, yani ahtapotun içimizdeki uzantıları...

Mustafa Kemal'in "Ey Türk Gençliği..." diye başlayan sözlerini bir daha okumak ve gerekenleri yapmaktan başka yol kaldı mı?

Bireyin Hakkı... Toplumun Hakkı...

Her şey dönüp dolaşıp bireyin mutluluğu ile toplumun mutluluğu arasındaki uyumun sağlanabilmesine, gelip dayanıyor.

- Birey özgürlük istiyor, bu anlaşılır halta tarif bile edilebilir. Çağdaş insan iktisadî, sosyal, kültürel, dinî her neyse yaşamında özgür olmak istiyor. Bireyin demokratik hakları olarak ifade edilen geniş bir alan var. Hem de çok geniş.

- Toplumsal mutluluk diye bir tanım yapılamıyor; burada toplumsal (sosyal) faydadan söz edebiliyoruz. Bunu daha somuta indirgediğimiz zaman toplumsal haklar ortaya çıkıyor, aynen bireysel haklar gibi.

İşçilerin, memurların grev hakkından işsizlik sigortasına kadar geniş bir yelpazede uzanıp giden toplumsal haklar (ve yararlar) ortaya çıkıyor.

Geniş halk kitlelerine devletin konut sağlaması, sağlık hizmeti, ulaşım hizmeti vermesi de sosyal haklara ve yararlar dahil oluyor. Fransa'da devlet bu nedenle, her yıl millî gelirin yarısını toplayıp yeniden halka dağıtıyor: Zenginden alıyor fakire veriyor.

- Bireysel haklar ve olanaklar ile toplumsal haklar ve olanaklar arasında bir denge olduğu zaman "uygar toplum" tanımı da ortaya çıkıyor.

Aslında "bireysel haklar" ile "toplumsal haklar" arasında bir çatışma yoktur. Bir örnek verelim; İstanbul'da Levent çarşısında şahıslar kaldırımları işgal etmeyi bireysel bir hak olarak görürlerse, çoğunluk yani halk kaldırımlarda yürüyemez hale gelir. Kaldırımların işgalini engellemek, bireysel hakları engellemek anlamına gelmez. Aynen, kırmızı

ışıkta geçmenin yasaklanması herkesin yararına olduğu gibi.

Ama birileri, "kaldırım işgalini girişim özgürlüğü olarak tanımlarsa", o zaman Şarlo'nun, Şarlo Diktatör filmindeki ünlü konuşmasında söylediği veciz ifade haklılık kazanır; "Diktatörler özgürlükleri kendileri için isterken halkı köleleştirirler". Bu aslında faşizmin en güzel ve açık tanımlanmasıdır da.

ABD ve İngiltere'nin, Irak'ı işgal ederken, özgürlükten söz etmeleri ve yedi AB ülkesinin bu işgali desteklemesi gibi.

Demokrasi mi dediniz...

Bir ülkede demokrasinin olup olmadığını bireysel haklar ve toplumsal haklar arasındaki örtüşme ve denge oranında görebiliriz. Haklar sözcüğüne "olanakları" da eklersek daha uygun düşer.

Kaldırım işgali bireysel hak olarak uygulanınca "eski dışsallıklar" işlemeye başlar. Veya, "kilitlenme kuramı"nın, yanlış yönde kilitlenme kuralı ortaya çıkar. Özal'ın "benim memurum işini bilir" algılamasında olduğu gibi, içeride herkes, bir diğerine karşı kavgalı olur. Kaldırımın işgalinde bile Ahmet ile Mehmet kanlı bıçaklı olurlar. Hem kaldırımlar işgal edilir, hem de cezaevleri ağzına kadar dolar. Mahkemeler çalışamaz hale gelir. "İşini bilen memurlar" bireysel işlerini halledip oligarşik bir düzen kurarken halk ezilir, işsiz kalır, ilaçsız kalır, eğitimsiz kalır, demiryolsuz kalır.

Bireysel haklar toplumsal haklara karşı değildir. Sendika disiplinin bulunduğu toplumlarda kaldırımlar bireysel çıkar için işgal edilemez. Olsa olsa bir sosyal hakkın elde edilmesi için gösterilerde ağzına kadar insanla doldurulur.

Bireysel çıkar-toplumsal çıkar dengesi

Birileri bize, “bireye demokratik haklar” derken toplumsal haklardan söz etmiyorsa: İşçi sendikalarının siyasallaşmasından, memurun grev hakkından hiç bahis açmıyorsa bunları Şarlo'nun söylediği diktatör sınıfına rahatlıkla dahil edebiliriz.

Ya da birileri girişim özgürlüğü adı altında dev çok uluslu şirketlerin ekonomimizi tekelleri altına almalarına olanak sağlıyor ise bunlar da oligarşinin eli sopalı (veya kalemli) adamlarından başkası olamaz.

Toplumsal (ve toplumcu) demokrasi işliyorsa bireysel haklar ve olanaklar ile toplumsal haklar ve olanaklar arasında hem denge, hem de örtüşme sağlanmış olur. Çünkü birey, bir mafya babasının, kaldırımları işgal ettiremeyeceğini bilir. O kaldırım halka aittir. İşsizlik ortaya çıktığı zaman işsizlik tazminatı alacağını bilir. Kaldırımdaki yürüme hakkı ve payı gibi millî gelir pastasından, kendisine de düşen bir işsizlik payı vardır. Veya, üniversite masraflarını karşılayamadığı çocuğuna burs sağlayan bir sosyal devlet ortalıktadır. Bireysel haklar ile toplumsal haklar (ve olanaklar) uyum içindedir.

Eğer toplumsal bir demokrasi çalışıyorsa, yani çağdaş uygarlığın içinde bulunan bir ülkede yaşıyorsak. Yani oligarşi yoksa, yani çok uluslu şirketlerin ezici tekeli bulunmuyorsa, yani içimizde dış güçler ile iş tutmuş Danimarkalılar yoksa...

Aynen Kıbrıs seçimlerinde olduğu gibi. Ahtapotun kolları Brüksel ve Washington'dan Kıbrıs'a uzanmadı mı?

Kıbrıs Buzdağının Sadece Görünen Ucu

Kıbrıs'taki seçimlerde Amerika'nın ve AB'nin doğrudan doğruya taraf olarak Türkiye'nin ve Denктаş'ın karşısına dikilmeleri iki şeyin de kanıtlanması anlamını taşır:

- Batı (ABD ve AB), Türkiye'yi adadan tasfiye etmek istemektedir.

- AB, Türkiye'yi hiçbir zaman içine almayacağı için onu adadan tamamen çıkarmak istemektedir.

"İçimizdeki Danimarka" bu tasfiye planında AB'nin ve ABD'nin yanında yer alıyor. İçimizdeki Danimarka bu topraklarda mekan tutmasına karşın "Batı kapitalizminin ve onun çıkarlarının Türkiye'deki uzantısı olduğu için" bu durumu doğal karşılamak gerekir.

KKTC seçimlerinin bir cephesinde ABD, AB, Türkiye'deki Danimarka, Rumlar ve Atina yer aldılar. Seçimlerin diğer cephesinde ise Türkiye ve Türkiye'ye yakın durmak isteyen insanlar vardı.

KKTC'deki bölünmenin gerisinde Türkiye'deki bölünmeler yatmaktadır. Türkiye'deki ulusal cephe ile "gayri millîler" arasındaki ayrışma, KKTC'ye yansıdı. Türkiye'deki ve KKTC'deki "AB muhipleri", aralarında işbirliği yaptılar. Hem de Brüksel'i ve ABD'yi arkalarına alarak gerçek amaçlarını ortaya koydular. Brüksel'e ve Washington'a pazarlanan aslında Kıbrıs değil Türkiye'dir.

Esas sorun Türkiye'de

Kıbrıs'ta ortaya çıkan zaaf ve kilitlenmenin temelinde Türkiye'nin yönetimindeki zaafklar ve tutarsızlıklar yatmaktadır. Nedir bunlar?

- Türkiye-AB ilişkileri yanlış bir zeminde yürüyor. Ulusal politika belirleyip kullanamayan yönetimler AB'nin boyunduruğu altına giriyorlar. Bu gidişi, "gayri millî sermaye-köktendinci ittifakı" destekliyor. Aynen Kıbrıs seçimlerinde görüldüğü gibi bu kutsal ittifak, kendi çıkarları için Türkiye'nin AB boyunduruğu altına girmesini istiyorlar. Kıbrıs, "ilk taksit" olarak sunulmak isteniyor.

- Türkiye'deki yönetimlerin ulusal inisiyatif almak istemediğini gören AB, Türkiye'ye baskıyı giderek arttırmaktadır. AB tarafından Türkiye üzerinde baskıların artmasına karşın Ankara'dan ciddi bir tepki gelmiyor.

AB'nin Kadek'ten Güneydoğu'ya, Kıbrıs'tan Ege'ye kadar uzanan ağır itham ve taleplerine TBMM'den ve hükümetten gereken ağırlıkta bir yanıt ve tepki çıkmadı. Türkiye'nin, ulusal çıkarların korunması konusunda gösterdiği zaaf karşı tarafın baskıyı arttırmasına yol açıyor.

Acaba içimizdeki Danimarka'nın yönetim üzerindeki etkisi mi bu cesareti kendilerine veriyor? Yoksa, bizi Danimarka yönetiyor da biz mi farkında değiliz?

Medyanın karartma ve sis perdesi arkasına gömdüğü gerçekler ancak, "toplumsal demokrasi ve ulusal politikalar" ile gün ışığına çıkabilir. Kıbrıs'ta Türkiye'nin karşı karşıya kaldığı ve giderek derinleşen sorunlar, Türkiye içindeki sorunların bir yansımasıdır.

Türkiye, iktisadî, siyasî ve güvenlik konularında ulusal inisiyatif alıp çıkarlarını koruyamayan bir noktaya doğru hızla sürükleniyor;

- ya bu gerçeği görüp toplumsal (ve toplumcu) bir demokratik yapı konusunda gerekenleri yapacağız,

- ya da zaman içinde yavaş yavaş bölünüp kaybolacağız.

Taraflar açık açık yerlerini almış bulunuyorlar. Esas mesele, "Türkiye'nin tarafında olanların" birleşmelerinde görülen yetersizliktir. "Karşı tarafta" olanlar çoktan bir araya gelmiş, harıl harıl çalışıyorlar, aynen eski günlerdeki gibi.

Küçük bir not: Rauf Denktaş'ın danışmanı Mümtaz Soysal'dan Brüksel, Londra ve Washington'da çok şikayet ediyorlar. Çünkü sayın Soysal hep Türkiye'nin tarafında yer aldı ve halen de alıyor. Karşı tarafın Mümtaz Soysal'ı istememesi çok doğaldır.

Oligarşi, Kapitalizm ve Uygarlık

Uygarlık oligarşinin ayrılmaz bir parçası mı? Bir toplumda belirli bir azınlık egemen olmadan uygarlık gelişemiyor mu? "Farklılık gelişmenin ve ilerlemenin tek itici gücü mü"?

- Eski Atina'daki, Roma'daki gelişme ve uygarlık soylular ve köylüler arasındaki farklılara ve zıtlıklara dayanmadı mı? Onların askerleri ve tüccarları bu farklılığa dayanarak "dışarıdakileri ezdikleri için" merkezdeki azınlığın gelişmesi ve refahı sağlanmadı mı? Sezar ve İskender dönemleri bunun en güzel örnekleridir.

- İngiltere önce iç sömürüyü, sonra da dış sömürüyü geliştirerek güneş batmayan imparatorluğun "aynı zamanda kendi uygarlığını" sağlamadı mı?

- Avrupalılar denizaşırı ülkeleri egemenlikleri altına alıp zenginleştirdikleri için teknolojiye, sanatta ve düşünce alanında ilerlemediler mi?

- Avrupa'nın sanatta ve teknolojiye hızlı geliştiği yıllarda, hatta "aydınlanma"nın öne çıktığı dönemde zenginlik ve sefalet Avrupa'da birlikte yaşanmıyor muydu?

- Refah ve sefaletin zıtlığı mı itici bir güç oldu?

Bu soru ve sorgulamaların yanıtları son dört yüzyıl göz önüne alındığında genellikle "evet"tir. Hatta, daha eskilere gidilse bile durum fazla değişmiyor.

O halde bu bir genel kural mıdır?

- Önce ülke içinde gelir farkları belirginleşecek, zıtlasma artacak.

- Arkasından dünyanın bir bölümü (Avrupa veya Batı), azınlıktaki bir parçası büyük çoğunluğu sömürecek "refah farkını, zıtlaşmasını" ulusal boyuttan küresel boyuta taşıyacak.

- Ve bu adaletsizlik veya karşıtlık, gelişmenin vazgeçilmez bir unsuru veya formülü haline getirilecek.

Avrupa modelindeki burjuvazi farkı

Toplumsal zıtlasma veya farklılık nisbî bir kavramdır. İngiltere'de 16. yüzyıldaki zıtlasma ile 19. yüzyıldaki farklılıklar arasında mutlak değerler olarak da nisbî değerler olarak da fark vardır. İngiltere'nin ağırlığı iç sömürüden dış sömürüye kaydırması, "orta sınıfın İngiltere içinde gelişmesine ortam hazırladı". Bu aynı zamanda, "sanayileşmenin ve işçi haklarının gelişmesinin" vazgeçilmeyen bir sonucu olmuştur.

Sanayileşme işçi sınıfının gelişmesini ve siyasallaşmasını, bu da işçilerin sosyal haklarının genişlemesini sağladı. Orta tabaka (veya sınıf) Avrupa'da zemine oturarak gelişti.

Ancak bu orta sınıf "asli sosyal doku" olarak kendi üstündeki "oligarşinin dinamik gelişme yolunu açtı". Dış sömürü, "içerdeki zıtlıkları nisbî olarak azaltırken, mutlak değerler olarak farklar büyüyordu".

Artık Batı kapitalizminin sömürüsü, "içeriden dışarıya aktarılıyordu". Kurallar içeride ayrı, dışarıda apayrı çalışacaktı. İçeride rekabet dışarıda tekel, içeride sosyal devlet, dışarıda işgalci devlet anlayışı Batı kapitalizminin ayakta kalabilmesinin önkoşulu haline geldi.

Eski Atina ve Roma demokrasilerinde olduğu gibi oligarşik düzen bu defa Batı kapitalizmi tarafından gerçekleştiriliyordu. Ulusal zeminden küresel boyuta kaydırılıyordu.

Kapitalizmin azınlık uygarlığı mı?

Avrupa ve ABD içindeki farklar ve oligarşik düzen ile küresel boyuttaki oligarşik düzen bile farklı çalışıyordu.

- ABD içinde oligarşik düzen "halkı" rahatsız etmiyordu. Büyük şirketlerin egemenliği altında kurulan iç siyasî ve iktisadî düzen yani oligarşi, Amerikan halkının refahını arttırıyordu. Çünkü dev şirketleri, dışarıya tekelleri altına alarak dünya üzerinde avantaj sağlıyorlar ve bu sömürü ile Amerikan halkının refahını yükseltiyorlardı.

- Kapitalizmin "dış sömürüsü, içerideki sömürüyü telafi edebiliyordu". ABD'de büyük şirketlerin devlete hakim olmaları sayesinde ABD dünya üzerindeki ticarî, teknolojik, askerî, siyasî, kültürel tekeli elinde tutabiliyordu. Bu sayede ABD'de tütün, pamuk, mısır, üreticileri bilgisayar, sağlık, ilaç, eğitim gibi sektörleri ile birlikte "dünya üzerinde egemen olabilirler".

Tekrar başa döndüğümüzde, "oligarşi ile uygarlık ve gelişme" arasındaki ilişki aslında mutlak değil nisbî bir tanımlamadır. Avrupa devletlerinin denizaşırı sömürgeleri ile birlikte başlattıkları kapitalist süreç "oligarşik düzen ile gelişme arasındaki bağları meydana getirdi".

Aslında hadiseyi, "kapitalizmin kazanan tarafa sağladığı yararlar sonucu" ortaya çıkan bir hadise olarak değerlendirmek gerekir. Oligarşi, kapitalizm, sömürü ve gelişme birbirini izleyen bir bütünlük içindedirler.

"Kapitalizmin tekelinde ve sadece kendisine gelişme sağlayan bir düzendir", kesinlikle küresel değildir. Batı kapitalizminin kendine özgü uygarlığı onun, dünya üzerinde kurduğu oligarşi ve sömürü sonucu ortaya çıkmıştır. Ona "çağdaş uygarlık" adını verirsek, "çağdaş uygarlık oligarşinin ve örtülü faşizmin üzerine oturmuştur" sonucu çıkmaz mı?

Ülkenin Üzerine Atılan Ağ

Konuşmaya başladığımda meseleyi insanların önüne nasıl sergileyebileceğimi düşünüyordum. Hem düşünüyor hem de konuşuyordum.

Soğuk Savaş sonrasının yeni yapılanmaları içinde önemli olanlar nelerdi? Sistemi gözleri önüne sermek istiyordum. İktisadi, siyasî, askerî ve kültürel boyutları ile elle tutulur bir açıklık içinde göstermek istedim.

- Türkiye'deki bir otomobil tesisi, sigara fabrikası veya bir televizyon kanalı "adının bir köşesinde Türk sözcüğü bulunduğu için" yerli veya ulusal sayılamazdı. Yerli şirket, ABD'deki, Almanya'daki veya İngiltere'deki esas şirketin Türkiye'deki bir uzantısı idi sadece.

Beyin dışarıdayken, çok uluslu şirketin "adı çok uluslu olsa bile" bağlı olduğu bir esas liman vardı. Philip Morris ABD'nin himayesindedir. Bayer Almanya'nın, Ericsson İsveç'in, Renault Fransa'nın kanatları altına alınmıştır.

ABD'deki, Batı Avrupa'daki şirketlerin dışarıdaki, üçüncü ülkelerdeki ortakları ve yerli ortak şirketleri "bağımsız değildir". Esas şirketin güdümü ve himayesi altındadır. O çok uluslu şirket de, ABD, Almanya, Fransa, İngiltere ile bütünleşmiştir. Hem de ne bütünleşme! Bu çok uluslu şirketler devletleri ile adeta özdeşleşmişlerdir. Devletler (hükümetler) kendi şirketlerini dışarıda egemen kılmak için siyasî ve askerî güçlerini sonuna kadar kullandılar. Berlusconi Ankara'ya geldiğinde kafasında hangi İtalyan şirketine "Ankara'dan ne koparacağını" tek hedef olarak düşünür. Onun için de, "AB için arkadayım" gibisinden her tarafa çekilebilecek trajikomik şeyler söylerler...

İçerideki güdümlü medya bu sakızı istediği tarafa çeker. Berlusconi'nin elde edeceği avantaj karşılığında medyada sunulan bir malzemedir bu. Sonuçta Türkiye, Batı kapitalizmine biraz daha bağlanmış olur.

- Dışarıdaki çok uluslu şirketler "yerlilerle" kurdukları ortaklıklar ile yalnız şirketleri değil "Türkiye'deki iç sistemi de bağlarlar". Yerli ortak sadece Türkiye pazarındaki bir ticarî aracı değildir artık.

Bürokrasiye, siyasete, medyaya, eğitime yani her alana bulaşmaya başlarlar. Amerikan çok uluslu şirketinin Türkiye'deki ortağı artık "Bush yönetiminin denetimindedir". Alman şirketinin yerli ortağı ise Şansölye'ye kem gözle bakanların hakkından gelir. Washington'un, Berlin'in, Londra'nın, Paris'in "Türkiye siyasetleri" artık yerli ortakların ayrılmaz bir parçasıdır.

Yerli gayri milliler...

Gerçekten iş, iki artı ikinin dört ettiği kadar basit ve tutarlıdır. ABD'nin ve Avrupa büyüklerinin şirketleri kendi devletleri ile bütünleşmişlerdir. Bu şirketler Türkiye'deki yerli şirketleri tek yanlı bağlayınca artık "elim sende" veya "kulaktan kulağa" oyunundaki gibi işler tıkr tıkr yürümeye başlar;

- Washington ABD'nin büyük şirketlerini (tekellerini), Türkiye'deki yerli şirketle ilişkilerinde "siyasî ve bürokratik bir maşa gibi" kullanır. Yerli şirketler artık Kıbrıs'ta, Ege'de, Fener Patrikhanesi'nde, Kamu yönetimi kanununda, Güneydoğu'da sorunlara Washington'un, Berlin'in, Londra'nın gözlüğü ile bakmaya başlarlar. Güdümlü medya da bu doğrultuda "misyon üstlenir".

- Bakmaktan da öteye ellerine alıp Batı kapitalizminin çıkarları doğrultusunda yürümeye başlarlar. Kıbrıs uyuşmaz-

lığı ve Fener Patrikhanesi meselesi “bir doktora öğrencisine tez malzemesi olacak kadar” için cılcının nasıl çıkarıldığını gösterir. Kıbrıs'taki “bazı siyasîler”, bizim gayri millî sermayenin himayesine 1996, 1997 yıllarında İstanbul'a alınmaya başlandı. Brüksel ve Washington Kıbrıs'tan Türkiye'yi tasfiye etmeye karar verince “bu Türk siyasîler”, gizliden gizliye İstanbul'a davet edilip görüşüldü.

Hatta bu görüşmeler Ankara'dan önce Brüksel'de ve Washington'daki patronlara iletildi. Aynı Kıbrıslı siyasîler Brüksel'e davet edildiler. Zaten kesişme noktası Brüksel ve Washington'du. Ne Ankara, ne Türkiye, ne de halkı bu gayri millîlerin umurunda bile değildi. Şebeke kurulmuştu, Annan Planı da İngilizler tarafından daha o zaman hazırlanmıştı.

Artık yeni dönemde Batı kapitalizminin sadece iktisadî uzantıları değil aynı zamanda siyasî, askerî hatta dinî uzantıları konumundaydılar. “Maşaları” demek galiba daha doğru olacaktır.

Hele Aydınlık dergisinin 25 Ocak tarihli baş yazısında, Paul Wolfowitz'e Ankara'dan gönderilen çok özel mektubu okuduktan sonra yukarıda göstermeye çalıştığım “şebeke-nin”, işi nerelere kadar vardırıldığını daha iyi anlıyoruz.

Türkiye bir yol ayrımındadır; gayri millî sermaye ve köktendinci çevreler, iktisadî ve siyasî bir ağ örmeye başlamışlardır. Ya Türkiye yavaş yavaş örülen bu ağ sonucu çö-kertilecek; veya halk gerçekleri görerek, ulusal güçlerle birlikte çöküşü durduracaktır.

Bu iki yol, artık siyah ile beyaz gibi birbirinden ayrıl-maktadır. Üçüncü bir yol kalmamıştır...

Bütün bunları beni izleyen kalabalığa iki saat boyunca anlatmak kolay değildi. İçim sızlasa da anlatmak zorundaydım.

Birileri bunları söylemeliydi. Sıra, bugün bendeydi... Evet, kral çıplaktı ve ben sadece bunu söyledim...

New York'ta Kilise Duvarını Kırletenler

New York'taki Kıbrıs görüşmeleri Türkiye'nin iç çelişkilerini ve iç dengesizliklerini sergiliyor.

- Türkiye ve KKTC karşı tarafla mı pazarlık ediyor? Yoksa kendi içindeki bölünmenin sıkıntılarını mı yaşıyor?

- New York'taki esas gündem, Batı'nın Türkiye üzerindeki dayatmalarının kabulü ve reddidir.

Taraflar KKTC'deki iç seçimlerde tabak gibi ortaya çıktılar. Bir tarafta AB'nin akıttığı para ve siyasî destek: ABD büyükelçisinin köy köy dolaşarak kendi tarafına oy toplama çabası: İngiliz askerî üssünden çizimleri giyerek KKTC köylerine dalan üs komutanı Türkiye'nin karşısındaki cepheyi oluşturanlardı. Annan Planı'nın ve New York'un sinyallerini vermişlerdi.

- Hatta işin daha öncesi de vardı. Bir süre önce Karen Fogg dosyası ile lağım patlamıştı, pislikler ortalığa saçılmıştı. AB temsilcisi, "Denktaş'a karşı başkaldırın, Türkiye'nin varlığına karşı çıkın" diyordu. Kime mi, Kıbrıs'taki Türklere.

Kıbrıs'ta sorun çözümsüzlük değil, Türkiye idi. Türkiye'nin varlığının ve askerinin atılması gerekiyordu.

- İş burada da bitmiyordu. 3 Kasım sonrası Ankara'ya gelenler, "bu iş Denktaş'la olmaz", "Kıbrıs politikamız değişecek" demediler mi? Brüksel'den, ABD'den ve Ankara'dan söylenenler artık örtüşüyordu. Hatta 1995'ten beri yürütülen "kampanya" sayesinde KKTC'de Türkiye karşıtı bir zemin yaratılmıştı.

İtiraf etmek gerekir ki, içimizdeki gayri millî sermaye çevreleri bu başarıda "özel bir misyon" üslendiler. Brüksel ve Washington ile birlikte oldular.

- İşin Annan Planı ile noktalanması konusunda yönetimdekiler, Brüksel ve Washington birlikte çalıştılar. İşte bu nedenle Kofi Annan o zehir zemberek mektubunu (ültime-tomunu) Ankara'ya gönderme cesaretini gösteriyordu. Bu bir sürpriz değildi.

Annan planı nereye götürür?

Annan Planı, yumuşak bir geçişle, zanıan içinde Türkiye'yi ve Türk askerini adadan tasfiye edecek bir plandır. Bugün Türkiye AB içinde olsa, Annan Planı ideal bir plan olurdu.

Türkiye dışarıda olduğuna ve yarın da tutulacağına göre artık, "karşı taraf" için ideal bir plan kimliğine dönüşüyor. Annan Planı, Ankara'daki hükümetleri de kurtarıyor!

1) Kağıt üzerinde Türkler'le Rumlar arasında "denge sağlayan bir görüntü" veriyor.

- Şimdilik de olsa iki bölgelilik var.

- Türk askeri bulunduğu yerden izinsiz çıkamasa bile "şimdilik" adada kalıyor.

- Nüfus çoğunluğuna dayalı Rum egemenliğine "şimdilik" karşı çıkılmış oluyor.

- Meclislerde ve üniter devlette dengeler kağıt üzerinde sıralanmış.

Bu kağıt üzerindeki dengeler Ankara hükümetini "bugün için" rahatlatılabilir.

2) Madalyonun öbür yüzünde ise "gerçekler" duruyor. Ancak onlar buzdağının altında, görünmüyor.

- Ada, bir bütün olarak AB'ye giriyor, AB'nin parçası oluyor. Türkiye ise dışarıda, uzaktan seyrediyor.

- Uzun vadede Rum nüfusa getirilen kısıtlamalar yavaş yavaş kalkmak zorunda. Ve Rum çoğunluğun egemenliği altında bir Rum devleti ortaya çıkıyor. Simitis Şubat'ın birinci haftasında onun için, "Kıbrıs'ta Helenizm kazandı" diye çıkışık atıyor. Herhalde Tayyip Erdoğan'ın kulakları çınlamıştır.

- 2008 yılında Avrupa Parlamentosu daha etkili ve yetkili bir hale geldiğinde bir karar alıyor; dost Yunan parlamenterlerin önerileri ile artık Türk askerlerinin adadan çıkması kararı alınıyor. Ve tabii ekinde, diğer 6 ay içinde çıkmazlarsa "Türkiye-AB ilişkilerinin bundan zarar göreceği" cümlesi bulunuyor.

- Tabii bizim malum medyamız ertesi günü, "Kıbrıs'ta askerler AB ile ilişkimizi bozuyor" diye manşet atıyorlar. Bu nasıl ilişkiye... Eh artık, AB'ye girmek mi önemli yoksa Annan Planı'na bilmem kaç sene önce yazıldı diye orada asker bulundurmak mı önemli? Tabii ki AB'nin isteklerini yerine getirmek önemli, yoksa ilişkiler aksayacak.

- 2008'deki hükümet de, "zaten adada pek Türk kalmadı, gözleri yıldı, Kıbrıs'tan ayrıldılar" diye düşünüp AB'nin taleplerine boyun eğecekler. Bugün nasıl uluslararası antlaşmalarla Türkiye'nin sahip olduğu haklar Annan Planı ile yırtılıyorsa o gün de aynı şey olacak.

- Bu arada Kıbrıs, Ege gitmiş, Güneydoğu özerk hale gelmiş Türkiye çatırdıyor. Ve AB ile tam üyelik görüşmeleri 10. ilerleme raporu ile biraz daha ilerlemiş.

- Türkiye'nin AB'ye tam üyeliği mi, AB'ye girişi mi? Buna artık gerek de kalmayacak. AB A'den Z'ye Türkiye'nin her tarafına girmiş olacak.

Artık tam üyeliğe de gerek kalmayacak. Ha biz AB'ye girmişiz, ha onlar bize ne fark eder ki? İşte içimizdeki Danimarka işi böyle ortaya koyacak.

Denktaş da gitmiş New York'ta Kilise duvarını kirletmeye kalkıyor, emperyalizme karşı duruyor! Türkiye arkanda bile olsa yaptırmazlar, sen sermayeden haber ver... Halkın parası yok ki...

New York'ta Kazananlar ve Kaybedenler

New York'ta neyin antlaşması yapıldı? Ankara Hükümeti daha önce Annan Planı ile kendisine dayatılan iki konuda ödün verince mesele çözüldü:

- Antlaşma sağlanamayan konularda Annan karar veriyor,

- Kofi Annan'ın boşluklarını doldurduğu metin, "antlaşma olmanda" da referanduma sunuluyor.

Türkler ve Rumların, Ankara'nın Atina'nın görüşmeler sonucu "anlaşmamaları" çok doğal. Egemenlik, siyasî bağımsızlık, başkanlık, iki bölgelilik, sınırlar ve askerler konusunda görüşmeler siyah ile beyaz kadar zıt. Üstelik Rumlar nasıl olsa 1 Mayıs 2004'te fiilen AB içine alınacakları için kaybedecekleri bir şey yok. Antlaşmamak için yan çizeceklerdir.

İpler tamamen Annan'ın elinde. Annan'ın da arkasında ABD, AB, İngiltere kapı gibi duruyorlar. Annan Planı zaten 4 yıl öncesinde İngilizlerin hazırlayıp ABD'ye kabul ettirdikleri metin.

Bizim gayri millî çevrelerin son yıllarda Brüksel ve Washington ile birlikte el altından yürüttükleri Kıbrıs meselesinin içinde Annan da var. Planı Londra'nın Rumlarla ve Atina ile görüşerek hazırladığı biliniyor. Ankara hükümeti "karşı tarafın" hazırlayıp önüne koyduğu plana "evet" demiştir.

Ve bu durum "kimi medya" tarafından başarı olarak halka sunuluyor.

Hatta bunu "Nobellik" görenler bile var. Herhalde birkaç ödül daha alabilmek için.

- Yarın Ege'nin de verilmesi gerekecek.

- Güneydoğu'ya özerklik verilmesi bir üçüncü Nobel olabilir.

- Hele Fener Patrikhanesi Vatikanlaştırılır ise en büyük ödülü buna vermek gerekir.

Ödülü alanlar kimler?

New York sonrası çılgınlık, bana 6 Mart 1995'i hatırlattı.

- O gün de aynı medya çevreleri başarıdan ödülden söz ediyor, çılgık atıyorlardı. Türkiye'yi tek yanlı bağlarken, Avrupa'ya girdik diyorlardı.

- Bugün de Kıbrıs'ı vermeye çalışırken aynı şeyi söylüyorlar, AB'ye giriyoruz diye yalan söylüyorlar, halkımızı yine kandırıyorlar.

- Çünkü bunlar Türkiye'nin kendisi, Türk halkı değil. İşçimiz, memurumuz, köylümüz, esnafımız, ulusal sanayicimiz değil. Gayri millîler, Türkiye'yi kendilerine ve dışarıdakilerin isteklerine göre değiştirmek isteyenler. Yani içimizdeki Danimarka bunlar, gayri millîler de köktendincilerin ittifakının sonuçları, aynen dün olduğu gibi.

- Dikkat ediniz, IMF taleplerini ve köylümüzü, pancar üreticimizi, tütün, pamuk, çay üreticimizi ezen uygulamaları dayatanlar ile Annan Planı'nı dayatanlar aynı iç ve dış çevrelerdir. Gayri millî kimliğe bürünen bazı sermaye çevreleri ve onlarla işbirliği yapan siyasîlerdir.

Ödülü de kendileri almaktadırlar; köylünün, işçinin fakirleşmesi; Kıbrıs'ın, Ege'nin gitmesi karşılığında ödüllendirilenler kendileridir.

Türk halkının sırtından yabancı güç odaklarına hizmet ederek, yine yabancılardan ödün alıyorlar.

Sessiz darbe sürüyor...

Soğuk Savaş sonrası içimizdeki Danimarka'nın Türkiye'yi Batı kapitalizmine tek yanlı bağlama süreci yürütülüyor. Sir L. Britton 1995'te Avrupa Parlamentosu için hazırladığı raporda, "Gümrük Birliği sayesinde Kıbrıs'ı halledeceğiz" diyordu^(*). Kastettiği, 13 Şubat 2004'te New York'ta ulaşılan nokta idi. İçimizdeki Danimarka ile birlikte bunu da hal yoluna soktular. İş henüz bitmedi ama bitirmek istiyorlar.

Ancak bu işin başlangıcı, Kıbrıs uzun yoldaki ilk adım. Arkada uzun bir liste var. AB'nin ve Batı'nın Türkiye'ye girmesi, listenin tamamlanmasına bağlı. Dr. Yıldırım Koç daha üç yıl önce Türk-İş'in yayımladığı kitapta bunları madde madde sıralamıştı. Hem de AB kurumlarının almış olduğu "resmi kararlar" halinde.

Bu kararlar Ankara hükümetleri tarafından yerine getirildikçe "Mütareke Basınıımız", barış yolunda önemli adım manşetleri ile Nobel ödülleri istemeye başlayacaklar. Osmanlı'nın son padişahları gibi madalyalarını göğüslerine dolduracaklar.

13 Şubat New York sonrasında Atina'da ve Rum kesiminde sevinç çığlıkları yankılandı. Bunlar "mütareke basınına" hiç yansımadi. Brüksel, Londra ve Washington da sevenlerin başında oldular.

Son aylarda sürekli yazmaya, anlatmaya çalıştım; AKP hükümeti 1923'ten beri gelenler içinde, "Batı'ya en yakın hükümettir".

New York'ta bunu fazlası ile gösterdi. Önümüzdeki aylarda "görüşmelere başlama tarihi" verilir ise kimse şaşırma-

(*) Erol Manisalı, Türkiye-Avrupa İlişkilerinde Sessiz Darbe, Derin Yay., İstanbul, 2003.

sın. Oyalamanın ve Sessiz Darbe'nin sürmesi için bu kaçınılmaz. Kıbrıs'tan sonra diğer ödümlerin alınması için bu gerekiyor.

Kendileri söylemediler mi: "önce uyutalım, sonra unutalım" demediler mi? Hem de en yetkili ağızlardan.

Biz içeriden, onlar dışarıdan uyutmaya devam, nice ödüllere...

Türkiye'de Solun Anlamı

Tony Blair hükümeti veya İşçi Partisi İngiliz vatandaşları için hâlâ “sol” anlamını ifade edebilir. Millî gelirin yarısını vergi olarak toplayıp yeninde “sosyal amaçlı” dağıtmaktadır. İşsizlik, sağlık sigortası vardır. Yüksek öğrenim “sosyalleştirilmiştir”. Temel gıda maddeleri ucuzlatılmıştır.

Tony Blair hükümetinin iktisadî veya stratejik nedenlerle faşist Bush yönetimi ile birlikte Irak'ı işgal etmesi hiç önemli değildir. Bular, Batı veya İngiliz kapitalizminin “dışarıdaki olağan işleridir”. Sol veya sağ tanımlamaları, İngiliz vatandaşlarına olan yansıma ile ölçülür.

İngiliz halkı ve düşünürü için “sol meselesi” küresel değil yerel bir meseledir. Çünkü dışarıda sadece, “vahşî kapitalizmin kuralları”, devlet ve şirket politikalarının beraberliği içinde en vahşice yürütülür. İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da sağ da, sol da emperyalisttir. Bu nedenle Tony Blair hükümeti Irak'ın işgali sırasında Muhafazakar Parti'nin verdiği oylar sayesinde onay alabildi. Bu İngiliz Milliyetçiliği idi ve emperyalist bir çizgide olmak zorundaydı.

Özellikle 1990 sonrasında kurmak istedikleri tek boyutlu küresel düzen, daha da saldırganlaşmalarına yol açmıştır.

Ya Türkiye'den bakınca...

Batı'nın İngiltere örneğinde olduğu gibi, “ev içi düzeni için” yani ulusal düzeyde değerlendirdiği “sol meselesi” Türkiye'den, Brezilya'dan Arjantin'den, Venezuela'dan, Endonezya'dan veya Arap dünyasından bakıldığında siyah ile beyaz gibi “karşıtlıkları” ortaya çıkarır.

- Batı'da solun yaptığı gibi işsizlik tazminatı çiftçiye ve işçiye destek, ulusal sanayiye destek için güçlü bir devlete;

eğitimden sanayiye çok güçlü ulusal politikalara gereksinim olacaktır.

- İç pazarın sanayide, tarımda ve ticaretle çok uluslu şirketlerin tekellerine karşı korunmaları bizde de zorunlu hale gelecektir. "Sol düşünce" bunu gerektirir.

- Liberal politikaların "Batı emperyalizminin işgaline yol açtığı" açıkça bilindiğinden, liberal politikâlara karşı çıkılması gerekecektir.

Türkiye'den bakınca sol demek geniş halk kitlelerinin toplumsal refahlarına yönelik politikaları savunmak demektir. Güçlü devlet ve ulusal politikalar bunun vazgeçilmez unsurlarıdır. Güçlü devlet olmadan toplumsal ve toplumcu politikalar izlenemez, halkın yanında olunamaz.

Tatlısı solcuları...

Bizde tatlısı solcuları ya da liberal solcular!

- Çok uluslu şirketlere karşı çıkmadan,
- Ulusal sanayi, ulusal tarımı, iç pazarı yabancı dev şirketlere karşı korumaya gerek duymadan,
- Türkiye-AB ilişkilerinde, AB'nin Türkiye'yi Gümrük Birliği ile tek yanlı bağlayarak, "her alanda sömürmesine karşı olmadan",
- AB'nin ve ABD'nin Kıbrıs, Ege, Patrikhane, Güneydoğu, Ermeni tasarıları gibi konularda dayatmalarına tepki göstermeden kendilerinin "sol olduklarını" savunuyorlar. Bunlara "emperyalist sol" veya "kapitalist sol" demek gerekir. İşgalcilerle beraber olan solcular bunlar.

- AB'nin sömürge politikalarının yanında yer alırlar,

- AB ve ABD'nin eğitim ve misyonerlik eylemlerinin içinde ve yanında dururlar.

- Hükümetlerin, bürokrasinin ve gayri millî sermayenin Batı emperyalizmi ile işbirliğine tepki göstermezler. Onlar, enternasyonalist solculardır, aynen Tony Blair hükümeti gibi.

“Milliyetçilik” ve solculuk

Milliyetçilik nispi bir kavramdır; Bush da Tony Blair de ABD'nin ve İngiltere'nin milliyetçileridir. Onların bu milliyetçilikleri “emperyalist” ve saldırgan sonuçlar doğurur.

Buna karşılık Hugo Chavez de Lula de Silva da milliyetçidir. Ama bunlar kendi ülkelerinin insanını, ulusal kaynaklarını çok uluslu şirketlerin tekeline ve kapitalizmin sömürgeci saldırılarına karşı koruyan “ulusalcılardır”.

Ve bunlar, anti-emperyalist tutumları ile “gerçek bir sol çizgide” bulunurlar.

Türkiye ve benzeri ülkelerle artık kavramların “bizim tarafımızdan” konulması gerekiyor. Ezilen bizleriz; ezenlere karşı çıkarken neyin sağ, neyin sol, neyin milliyetçi, neyin sömürgeci anlama geldiğini biz ezilenler “kendi açımızdan” değerlendirmek zorundayız. Bizim milliyetçiliğimiz onlarınkiyle taban tabana zıttır.

Batı emperyalizminin tanımlamaları kendilerinin denizaşırı sömürgeler manzumesinden ortaya çıkan kavramlarıdır. Aynen Tony Blair'in solculuğunda olduğu gibi, benimki ile taban tabana zıttır.

Türkiye açısından bakıldığında bir tarafta “ulusalcı düşünce” öbür tarafta ise gayri millî ve sömürgeci düşünce bulunmaktadır. Bu tanımlamamanın “anti-emperyalist” fikir yapısı ile eş anlama geldiğini söylemek gerçeğin ifadesi olur.

Türkiye'de manzaraya şöyle bir baktığımızda, her şey yerli yerine tastamam oturmuyor mu? Gayri milli cephenin hangi düşünceleri savunduğuna baktığımızda her şey apaçık görülür...

Verilmiş Kıbrıs'ın Davası

Hocam millî davamız Kıbrıs ne oldu? Biraz konuşabilir miyiz, söyleşi yapabilir miyiz? diyen gazeteciler, televizyoncular, radyocular...

Kendilerine söylemeyi dilim varmıyor; artık bunun davası mı kaldı, sözler çoktan verilmiş bile. Her şey baştan halledilmiş. ABD'ye ve AB'ye "merak etmeyin, istediğimiz şekilde halledeceğiz demişler". Onun için artık bunun davası mavaşı olmaz; baştan vereceğiz demişler. Verdikten sonra davası mı kalır? Hem de "millî dava" diyorlar, ne millisi, bunların topu gayri millî.

Gayri millî sermaye ile Cumhuriyet karşıtları arkalarına Brüksel'i ve Washington'u almışlar haraç mezat satıyorlar:

- Kıbrıs, Ege, Güneydoğu her alanda istenenleri karşılıyorlar.

- Tütün, pamuk, pancar, çay madenler, Tüpraş, Tekel hepsini veriyorlar.

- Ulusal toplum yerine "federal topluluk" diyerek köktendinci, ayrılıkçı ve sömürgeleştirilmiş bir düzeni altın tepsi içinde sunmaya çalışıyorlar.

- Ulusal yönetim yerine eyalet yönetimini getirmek için yasaları değiştiriyorlar.

- Sosyal ve güçlü devlet yerine zayıf ve çözülmüş bir topluluk istiyorlar.

Çünkü bunlar ulusal bakmıyorlar; gayri millî bakıyorlar. Etnik ve dinsel ayrımcılığın esas alındığı gayri millî ve köktendinci bir düzen istiyorlar.

Aynı amaçları güden dış otlaklar ve şirketler ile beraber çalışıyorlar. Beraber çalışmak ne söz, onların dediklerini yapıyorlar; onların taleplerini karşılıyorlar.

İşte Kıbrıs'ı bu yüzden vermek istiyorlar. Daha doğrusu Annan'a havale ettiler. Kıbrıs'ı Annan marifeti ile verecekler.

- Kendileri vermiş olmayacak, Annan boşlukları dolduracak.

- Bizim, "olmazsa olmaz" dediklerimize Annan, "olur olur, işte böyle olur" diye dolduracak ve biz de "dolduruşa" gelmiş olacağız.

- Bizi dolduruşa getiren Annan kim? ABD'nin ve AB'nin adamı; Atina ve Rumlarla "çok özel parasal ilişkiler içinde olan biri".

- İş Annan'a havale eden kim? Bizim bazı siyasîler.

- Kıbrıs'ı biz değil, Annan vermiş gözükecek; Dava, Annan marifeti ile halledilecek.

İşte bu nedenlerle radyolardan, gazetelerden, televizyonlardan "Erol Hoca millî dava ne oluyor" diyenlere "artık Kıbrıs'ın davası mı kaldı? Bizim siyasîler işi Annan'a, Annan da AB'ye ve Rumlara havale etti. Yorgan gitti kavga bitti misali, Kıbrıs gitti, dava bitti" diyorum. Bizim gayri millîler Türkiye'nin sırtından kazananlar; halktan, Cumhuriyet'ten, ulusal çıkarlardan hile ile çalıp yabancılara verenler hep bunlar.

- Kıbrıs'ı, Ege'yi verenler...

- Cumhuriyet'i, Kemalizm'i çalanlar...

- Köylüden, tütün, fındığı, pamuğu, çayı, pancarı götürenler...

- Ulusal tesisleri yabancılara peşkeş çekenler...

Bunlar hep aynı çevreler; gayri millî büyük sermaye çevreleri ve köktendinciler. Bu gerçeği anlamadan “Kıbrıs davasını” anlamaya imkân yoktur.

Dava, özünde Türkiye davasıdır; en sonunda, Türkiye'nin de davası kalmadı; hepsi de Batı'nın istediği biçimde çözüldü dedirtmek istiyorlar. Bu sona doğru götürmek niyetindeler.

- Siyasîler, Annan'a vermiş...
- Annan, AB'ye götürmüştü...
- Yunanistan AB içinde...
- Ama Türkiye AB dışında kalmış...

Uçtu uçtu kuş uçtu oyununu oynayabilirsiniz...

İnek dağa kaçtı tekerlemesini yapabilirsiniz...

Ama Kıbrıs davası ne oldu sorusunu artık soramazsınız. Çünkü baştan verilmiş bir Kıbrıs'ın davasının da olmayacağı açıktır. Bu, işin birinci perdesi; gayri millîler işleri yürüttükçe daha çokook barış kutlamaları yapacaklar.

Eskiden insanlar daha namusluymuş; Osmanlı'da önce verir sonra da yas tutarlarmış... Girit'te olduğu gibi...

Şimdi hem veriyorlar hem de yaşıyor diye çığlık atıyorlar, tam bir kepezelik...

Bir de Kıbrıs davası demezler mi? Neyin davası...

Batı'nın Hesapları Karşısında Türkiye

Türkiye Soğuk Savaş sonrasında Batı, yani ABD ve AB tarafından “dışlanmış” bulunmaktadır.

Batı Türkiye'yi karşısına almıştır. Batı kapitalizmi Türkiye'yi siyasî, iktisadî, askerî ve kültürel olarak “kendi içinde görmemektedir”. Z. Brezinski'nin son yıllarda yazılarında ABD'nin Dünya karşısında, AB ile beraber olma zorunluluğunu sürekli vurguluyor.

Haklı olarak, “Batı kapitalizminin Dünya'ya karşı, kendi içinde bölünmeye meydan vermeden egemenliğini sağlamasını” savunuyor. Batı kapitalizminin çıkarları açısından bu görüş doğrudur. Ancak Batı kapitalizminin bu yaklaşımının “diğerleri tarafından iyi algılanması” gerekiyor. Çünkü hedef kendileridir. Türkiye de bu hedefler arasında bulunmaktadır.

Soğuk Savaş sonrasında Batı kapitalizmini daha da netleşen bu tutumu karşısında Türkiye'de, “üzerinde anlaşılmış ve çoğunluğun desteklediği” bir toplumsal veya siyasî çizgi bulunmamaktadır. Aksine, Türkiye içinde kalın hatlarla birbirlerinden ayrılmış “bölünmeler” vardır.

Batı'nın Soğuk Savaş sonrasında Türkiye'ye sunduğu seçenekler şunlardır;

1) AB'ye ve ABD'ye iktisadî, siyasî ve askerî alanda tek yanlı bağlanmış ve arka bahçe konumuna getirilmiş bir Türkiye; yani, eski “Şark Meselesi”nin yerinden uygulanışı ve “barış yolu ile Sevr”.

2) Türkiye'de iç savaş çıkartılarak 4 veya 5 parçaya bölünmesi; Türkiye Cumhuriyeti yerine küçük uydu devletlerin kurulması, yani Yugoslavya modelinin uygulanması.

3) Türkiye'nin ABD ve AB'nin güdümüne alınması ve dağıtılması konusunda İsrail, Yunanistan, Ermenistan ve yaypay Kürdistan'dan "aktif olarak yararlanılması".

Batı'nın sunduğu bu seçenekler ve dayatmalar birbirlerinin yerini tutmaktan çok birbirlerini tamamlayan özellikler gösteriyor.

Ya biz nasıl bakıyoruz?

ABD ve AB'nin Türkiye'ye (ve bölgeye) bu yaklaşımına karşılık Türkiye'den verilen tepkiler çok farklıdır.

1) Bir kısım çevreler Batı kapitalizminin Türkiye'yi tamamen denetimi altına almasını "desteklemektedirler". Türkiye bir sömürge olarak da olsa, Batı'nın bu taleplerini (dayatmalarını) yerine getirmelidir görüşündedirler. Bu görüşü taşıyanlar içeride, birbirine pek de yakın çevreler değiller aslında.

- Gayri millî büyük sermaye çevreleri bunların başında geliyor. Bu çevreler zaten Batı kapitalizmini, Washington'un ve Brüksel'in Türkiye'deki uzantıları ve acentaları konumundadırlar. Çıkarlarını Batı kapitalizmi, çok uluslu şirketler ve dış siyasî çevrelerle bütünleştirmişlerdir.

- Türkiye'de İslâm ağırlıklı bir sosyal ve iktisadî yapı kurmak isteyen çevreler Cumhuriyet döneminde ilk defa olarak, "Batı kapitalizmi ve emperyalizmi" ile bu kadar derin işbirliği içine girmişlerdir. Cumhuriyet rejimine karşı olmaları, gayri millî bir çizgiyi (ümmetçi) ulusal devlet yapısına tercih etmeleri ortak noktalarıdır. Batı emperyalizmi ile işbirliğinin temelinde, "içeride Ordu'nun ulusal kimliğine karşı destek" yatmaktadır.

- Türkiye'nin bölünmesini tercih eden bazı etnik çevreler de Batı emperyalizmi ile işbirliği içindedirler. Aynı işi İ-

rak'ta da yapmak istemişlerdir. Batı emperyalizminin bölge-
deki maşaları durumuna gelmişlerdir.

Şeytan üçgeni olarak adlandırılabilir bu çevreler Batı'nın sunduğu ve dayattığı modele çok sıcak bakmaktadırlar. Hatta, Washington ve Brüksel ile mutlak bir işbirliği süreci başlatanlar da vardır. Bunların bir kolu da Kıbrıs'ta, KKTC'ye uzamışlar.

2) Batı'nın Türkiye ve bölge üzerindeki sömürgeci yaklaşımlarına karşı "teslimiyetçi" bir tutum yerine, ulusal politikaların izlenmesini savunan görüş Türkiye'de bugün güçlü bir cephe oluşturmaya başlamış bulunuyor. Ulusal cephe artık "eskisi gibi" sağ-sol ayrımı yapılmamaktadır.

Esas saldırganın sömürgeciler ve Batı kapitalizmi olduğu artık kabul edilmeye başlanmıştır.

3) Türkiye'de ayrıca, yukarıda meselelerin hiç farkında olmayan ve belki de böyle görünmeye çalışan geniş bir kesim bulunmaktadır. Batı kapitalizminin (ve emperyalizminin) hedef seçtiği kitle budur. Eskiden afyonlu uyutulan toplumlar şimdi teknolojisinin ve tüketim düzeninin sinir ve damar sistemine nüfuz eden olanakları ile uyutulmaktadır.

Gerçekler, bu yolla örtölmektedir. Bu "hedef kitlenin" uyanıp uyanmayacağı, sorunun da yanıtını ortaya koyacaktır.

Kamusal yararlar ve ulusal çıkarlar, "marjinal" bir kanun olarak sunulabilmektedir.

Gayri millî sermayenin medyadaki uzantıları şimdilerde bu misyonu üstlenmişlerdir. Karartma ve otosansür uygulanarak gerçekler halktan gizlenmektedir.

Gayri millîlerin en büyük korkusu halkın ulusal cepheyi güç kullanarak desteklemeye başlamasıdır. Telaşları bundandır.

GENEL DİZİN

11 Eylül 80, 151
12 Eylül 6, 25, 93
12 Mart 6, 12, 22, 89

A

AB (Avrupa Birliği) 7,
AB 8, 9, 10, 11, 13, 14,
15, 16, 17, 100, 101,
102, 107, 109, 112,
114, 117, 118, 125,
126, 127, 131, 132,
133, 137, 140, 141,
145, 148, 150, 154,
155, 164, 165, 166,
171, 173, 174, 175,
176, 177
AB 18, 19, 24, 25, 25,
29, 30, 31, 32, 33,
34, 35, 40, 44, 51,
52, 54, 56, 66, 67, 68,
69, 73, 73, 75, 76, 83,
84, 86, 87, 90, 92, 94
AB Parlamentosu 93, 98
ABD (Amerika Birleşik
Devletleri) 10, 11, 13,
14, 15, 16, 17, 24, 25,
28, 29, 30, 31, 31,
32, 33, 34, 35, 39,
40, 41, 42, 44, 45,
46, 51, 52, 54, 55,
56, 59, 60, 62, 64,
66, 67, 68, 69, 71, 73,

75, 76, 77, 78, 86, 89
90, 92, 100, 101, 102,
103, 104, 107, 109,
113, 116, 117, 118,
119, 120, 121, 129,
133, 137, 140, 141,
142, 144, 145, 147,
148, 149, 149, 152,
154, 159, 160, 161,
163, 166, 171, 172,
173, 174, 176, 177

âdî terör 77

Afganistan 31, 36, 47, 56,
77, 103, 122, 126

Afrika 43

AKP 14, 15, 16, 87, 140,
177

Almanya 8 15, 21, 72, 95,
107, 115, 124, 167, 179

Amerika 29, 109, 113

Anadolu 16

Ankara 21, 74, 90, 91, 93,
100, 107, 108, 124,
138, 156, 162, 167,
169, 171, 175, 179

Annan 78, 131, 174, 175,

Annan Planı 15, 19, 24,
27, 87, 89, 98, 107,
111, 138, 139, 169,
171, 173, 175, 176

antiemperyalist devrim 17,

antlaşmalı ilhak 138

Arap Ülkeleri 37, 77, 80,
107, 128
Araplar 88
Arjantin 56, 102, 152,
153, 179
Asala 94, 148, 156
askeri darbe 11
Asurlar 88
Asya 43
Atatürk Devrimleri 18
Atatürk Türkiye'si 127, 128
Atatürkçü 24
Atina 21, 74, 91, 136,
138, 139, 161, 164,
175, 177, 179
Atlantik 43
Avrasya 59, 107, 108, 111
Avrupa 7, 13, 38, 11, 28,
30, 41, 44, 51, 56, 56,
59, 60, 62, 64, 67, 69,
71, 73, 75, 76, 89 90,
93, 103, 125, 136, 141,
142, 146, 157, 161, 27
Avrupa Birleşik Devletleri
17, 94
Avrupa Birliği 17, 47, 77,
80, 92, 100, 132, 148,
155
Avrupa Ekonomik Bölgesi
95
Avrupa Parlamentosu 16,
38, 78, 91, 99, 108,
148, 173, 177
Avrupa Temsilciler Meclisi
93
Aydınlık (dergi) 169

az gelişmiş toplumlar 29
azrail 30

B

Bağdat 80
Balkanlar 43, 56, 122
Başkanlık Bildirgesi 20
Batı 4, 12, 13, 14, 15, 20,
27, 33, 39, 40, 41, 42,
47, 51, 52, 53, 55, 60,
61
Batı 40, 41, 42, 47, 51,
52, 53, 55, 60, 61, 63,
64, 67, 70, 73, 77, 87,
89
Batı Avrupa 69, 167
batı emperyalizmi 90, 93,
187
batı kapitalizmi 17, 32,
47, 61, 64, 79, 100,
114, 124, 155, 187
Batı mandası 3
Batı-Danimarka-Türkiye
şeytan üçgeni 92
Bayer 167
Belçika 45, 138
Berlin 133, 136, 168
Berlin Duvarı 29
Berlusconi 20, 134, 167
beşinci kol 54
Birinci Körfez Krizi 77,
80, 122
Birleşmiş Milletler 70, 77
Blair 20
BOP 26, 43
Bosna-Hersek 98

Brezilya 56, 59, 60, 107,
152, 154, 179

Brezinski, Z., 80, 186

Brüksel 5, 12, 14, 27, 34,
60, 74, 92, 100, 130,
133, 157, 169, 177,
188

Bush 20, 36, 43, 61, 63,
70, 134, 153, 168, 179,
181

Büyük Ortadoğu Projesi
(BOP) 26, 43, 80, 82,
126, 127, 128

büyük sermaye çevreleri
38

Büyükanıt (General) 7

C-Ç

Cenevizler 88

Cezayir 93

Chaplin, C. (Şarlo) 144

Chirac 134

Clinton 44, 46

Cumhuriyet (gazete) 89

cumhuriyet 11, 12, 13,
15, 17, 22, 123, 130,
173, 174, 177

çıkar çatışması 35, 73

Çin 107

çok uluslu şirketler 12, 33,
53, 74

D

Danimarka 3, 6, 16, 27,

92, 107, 127, 131, 136,
143, 154

demirperde 29

denge politikası 55, 108

Denktaş, Rauf 90, 138,
139, 161, 171, 174

derogasyon 87

devlet terörü 77, 78

Dikelya üssü 90

dış dinamikler 14, 18

dış güç 55,

dış odaklar 74

dış politika 56

dış tekel 24

Doğu Akdeniz 39, 43

Doğu Bloku 61, 64, 65,
114

Dünya Ticaret Örgütü
(WTO) 100, 113

Dünyada ve Türkiye'de
Büyük Sermaye 51, 76

E

Ecevit, Bülent 7, 8, 91

EFTA 95

Ege 15, 35, 45, 48, 63,
64, 70, 78, 87, 91, 94,
101, 102, 125, 130,
161, 171, 173

eğitim politikası 52

El Kaide 148

emperyalist sol 180

emperyalizm 5, 26, 28

Endonezya 47, 56, 77,

124, 179

Endülüs 43

EOKA 28

Ericsson 167

Ermeni tasarıları 9, 56,
83, 91, 95, 99, 108,
132, 180Ermenistan 19, 46, 108,
155, 187*Ermenistan Gürcistan*
projesi 108

Eski Atina 164, 165

Eski Mısır 43, 88

Essen Doruğu (1664) 9

etnik ayrımcılık 39*etnik gruplar* 13*etnik ve dinsel ayrımcılık*
4, 183

F

faşizm 62

Fatih Cami 12, 13

Fener Patrikhanesi 16, 39,
74, 95, 102, 108, 165,
169, 176

Filistin 140

firma teorisi 67Fransa 72, 93, 103, 107,
115, 123, 124, 158,
167, 179

Fransızlar 88

G

gayri milli 11, 12*gayri milli büyük sermaye*
51, 154, 185, 187*gayri milli cephe* 81*gayri milli çevreler* 22, 60*gayri milli köktendinciler* 17*gayri milli medya* 81*gayri milli sermaye* 5, 17,
18, 25, 68, 117, 132,
134*gayri milli sermaye çevre-*
leri 5, 74, 121, 133,
144, 171*gayri milli siyasiler* 81

Girit 21, 90, 185

Görüşme Tarihi 9, 18, 19,
121*grev hakkı* 3*güç maksimizasyonu* 53

Gümrük Birliği (1995) 9

Güney Amerika 56, 57,
107, 152, 153

Güney Kürdistan 108

Güneydoğu Anadolu 16,
38, 102, 108Gürcistan 39, 46, 78,
102, 108, 122, 155

H

Haçlı seferi 79, 80

halkçı 18, 24*halkçılık* 4

Hayber geçidi 31
hedef kitle 188
 Helen adası 88, 89
 Helen Cumhuriyeti 88
helenizm 173
 Helsinki Doruğu (1999) 7
 Hindistan 107
 Hırvatistan 134
 Hollywood 144
 Hugo Chavez 181

I-İ-J

IKV 119
 IMF 18, 52, 100, 101, 133, 176
 Irak 14, 33, 34, 35, 39, 40, 41, 46, 48, 49, 56, 60, 66, 67, 69, 73, 104, 111, 118, 121, 140, 148, 152, 170, 177
 İç Asya 43, 77
iç dinamikler 16
iç tekel 22
iki bölgelilik 88
 İkinci Dünya Savaşı 33
iktisadî refah 52
ilerleme raporları 9
ilerleme raporu 8
 İnacio Lula da Silva 152
 İngiliz Muhipleri 12, 99
 İngiltere 24, 25, 27, 30, 33, 35, 39, 40, 46, 55, 56, 60, 62, 66, 69, 73, 76, 77, 84, 104, 109,

116, 121, 140, 148, 152, 157, 166, 170, 172
 İran 34, 40, 66, 67, 69, 73, 76, 77, 101, 121
 İskender 164
İslâm dünyası 46, 79
islâmî örgütler 46
 İspanya 45, 77, 78, 120, 146
 İsrail 46, 146, 155, 187
 İstanbul 34, 90, 117, 146, 158, 169
 İsviçre 138, 139, 140
 İşçi Partisi 52, 70, 179
İşçi sendikaları 5, 23, 160
 İtalya 45, 123, 144, 167
 Japonya 118, 123

K

Kadek 9, 16, 56, 78, 91, 95, 99, 132, 148, 162
 Kafkasya 18, 39, 77, 108, 111, 155, 156
Kamu Yönetimi kanunları 83
 Kanada 51, 75, 115, 118
Kapitalist enternasyonal 61, 62, 63
kapitalist sol 180
kapitalizm 6, 31, 46, 57, 63, 75, 107
Kapitalizmin Temel İçgüçlüsü 51, 76, 77
kâr maksimizasyonu 67

Karaibler 152

Karamanlis 89

Karen Fogg 99, 114, 171

Katılım Ortaklığı Belgeleri
(KOB) 9

kemalizm 12, 16, 131,
184

Kıbrıs 9, 14, 15, 17, 18,
20, 24, 34, 35, 45, 48,
63, 64, 78, 83, 84, 85,
86, 87, 89, 91, 92, 93,
101, 102, 105, 11, 124,
129, 130, 132, 149,
153, 154, 155, 161,
163, 165, 167, 171,
173, 174, 177

Kıbrıs Cumhuriyeti 20,
27, 88

Kıbrıs Koşullu Katılım
Ortaklığı 91

Kıbrıs Türkleri 87, 88,
139, 140

Kıbrıs uyusmazlığı 19, 74,
90, 98

Kıta Avrupası 33, 64, 123
KKTC 27, 34, 74, 82, 90,
97, 138, 161, 171, 188

KOBİ 75

Koç, Dr. Yıldırım 177

Kofi Annan 172, 175

köktendinci çevreler 11,
25, 92, 169

köktendinci örgütler 20,

köktendinci yapılanma 4

köktendinciler 121, 131, 185

Komünist enternasyonal 61

komünizm 46

Kopenhag 8, 15, 91

Kopenhag Doruğu (1999) 8

Kopenhag kriterleri 15, 16

Kore savaşı 93

Körfez Krizi 34, 67, 77,
80, 122

korumacı önlemler 118

Kosova 40

Küçük ve Büyük Ortadoğu
Projeleri 37

Kürdistan 46, 108, 155, 187

küresel egemenlik 32, 64,
77

küresel oligarşi 47, 48, 49

küresel oligarşik düzen 47

küresel politika 32, 36

küreselleşme 29, 63, 103

Kürt Devleti 39, 108

Kurtuluş Savaşı 17

Kuveyt 34

Kuzey Afrika 80, 113, 123

Kuzey Amerika 69, 133

Kuzey Irak 18, 39, 78, 88,
90, 108, 148, 155

Kuzey Kürdistan projesi 108

L

Latin Amerika 57, 59,
101, 107, 152

Levent Çarşısı 158

Lewis, Prof. Bernard 92

liberal solcular 180

liberalizm 30

Lübnan 87
Lula da Silva 59, 60, 152

M

M. A. Talat 27
Madrid 78
makro çıkar 73
makro maksimizasyon 51, 69, 71
makro mikro örtüşmesi 75
maksimizasyon 51
Medici ailesi 143
Mercosur 152
Mesut Yılmaz 7
Mezopotamya 81
mikro maksimizasyon 69
Mısır 35, 43, 80, 88, 118, 144
Mısırlılar 88
Muhafazakârlar Komisyonu 47
Mümtaz Soysal 163
müslüman dünyası 45-46
Mustafa Kemal Atatürk 11, 12, 59, 93, 157
mütareke basını 177

N

NASA 35
NATO 37, 93, 146
New York 82, 138, 171, 174, 175, 177
Nice Doruğu (1970) 8

nisbî üstünlükler 109, 110
Nobel 139, 176, 177
neo-liberal politika 129
Norveç 95

O-Ö

oligarşi 32, 57, 58
oligarşik düzen 32, 45, 50, 58, 74, 107, 139, 161, 163
Ortadoğu 26, 37, 43, 77, 80, 110, 126, 146, 155
Ortadoğu projesi 80
ortak dış sömür 69
ortak dış yarar 69
Ortodokslar 88
örtülü faşizm 4, 59, 166
örtülü işgal 80, 117, 127
Osmanlı 89, 177, 185
Osmanlı Devleti 89
Özge 89

P

Pakistan 80, 128
Papadopoulos 26, 27, 28
Paris 133, 136, 168
Patrikhane 9, 19, 39, 55, 72, 83, 91, 95, 99, 129, 176, 180
Paul Wolfowitz 169
Philip Morris 35, 144, 167
PKK 78, 94, 148
Politika (dergi) 81
Polonya 146

Portekiz 45, 146
 Putin 107

R

Renault 167
 Rodos 21
 Roma 43, 164, 165
 Rum kesimi 177
 Rum Yönetimi 138
 Rusya 107

S-Ş

Saddam 80
 Sait Faik 48
sarıklı-papyonlu ittifakı 18
sarıklı-papyonlu koalisyonu 11, 18
Şarlo Diktatör 159
 Schröder 7, 8, 9, 15, 20, 124, 134
 Şerbet (Afgan kızı) 31
 Sessiz darbe 3, 8, 9, 19, 54, 79, 92, 177, 178
 Seven Sisters (Yedi Kızkardeşler) 67, 115
 Sezar 164
 Şili 56, 152
 Simitis 89, 173
 Sir L. Britton 177
şirket-devlet bütünleşmesi 70, 76
şirketler oligarşisi 69, 116
sirtakiciler 91
sivil darbe 22, 81

sivil toplum örgütleri 25, 54, 56, 75, 133
 Sky Türk 89
 Slovenya 134
soğuk savaş 5, 11, 33, 37, 43, 45, 55, 63, 77, 80, 93, 94, 101, 115, 124, 150, 157, 167, 186
sosyal devlet 5, 60, 153, 160, 165
 Sosyalist Enternasyonal 61
 Sovyetler Birliği 11, 46, 48
stratejik çıkar 43, 44, 149
 Sümerler 43
Sürdürülebilir Üstünlükler Kuramı 33, 77, 78, 150
 Suriye 78, 81, 87, 140
 Suudi Arabistan 81

T

Taliban 148
tam üyelik 8, 94, 173
 Taner Kışlalı 149
 Tansu Çiller 7
tarikatlara 13, 125
tarım politikası 52, 56
tatlısı solcuları 180
 Tayyip Erdoğan 15, 27, 138, 173
 TBMM 13, 14, 116, 162
 TC Anayasası 28
tek yanlı bağlanma 7
tek yanlı iktisadî yapılanma 19

Tekel 183
 Teksas 104
 terörist devlet 77, 79
 Tercihet Savunma Araçları 118
 Times Antlaşması 81
 Tony Blair 70, 134, 179, 181
 Tony Blair Hükümeti 70, 179, 181
 toplumcu politika 52, 70
 toplumsal demokrasi 3, 58, 162
 toplumsal ve toplumcu demokrasi 75
 truva atı 131
 Truva Atları 17, 81
 TSK 21, 97
 Tunus 113
 Tüpraş 183
 Turgut Özal 94, 101
 Türk askeri 27, 156, 172
 Türk Medeni Kanunu 135
 Türk-İş 177
 Türki Cumhuriyetler 156,
 Türkmenler 88
 Türk-Yunan dengesi 89

U-Ü

üçüncü ülkeler 53, 167
 Uğur Mumcu 149
 Ukrayna 118, 144
 ulusal eğitim kurumları 75
 ulusal politika 48, 54
 ulusal sanayi 7, 50, 176

ulusal ve toplumcu politika 4
 ulusalcı 18
 ulusalcı cephe 83
 ulusalcı toplumsal hareket 82
 uluslararası antlaşmalar 87
 uluslararası hukuk kuralları 44
 ümmetçi 187
 Ürdün 80
 Uruguay 56, 102, 152
 uyutma politikası 18

V-Y-Z

Venedikliler 88,
 Venezuela 102, 152, 153, 179
 Verheugen 99, 114, 157
 Verilmiş Kıbrıs'ın Davası 89, 183
 Yalçın Akdoğan 14, 16
 Yaşar Yakış 139
 Yaşlı Avrupa 43
 yeni genişleme politikası 7, 8
 Yeni Muhafazakârlar 61, 63
 Yeni Muhafazakârlar Koa-lisyonu 63
 yerel ve bölgesel ayrışmalar 4
 yerel yönetim düzenlemeleri 95
 Yerel Yönetim Tasarıları 9
 yeşil kuşak 11, 151
 Zagreb 81

ULUSAL CEPHEDE

VURUŞANLAR MANİSALI

Kitap hakkında...

Soğuk Savaş Sonrası, ABD ve Avrupa'nın Türkiye ve bölgeye yönelik politikaları, Türkiye içinde bazı bölünmelere yol açtı.

Bir kısım çevreler Batı'nın içimizdeki uzantıları olarak dış güçlerle kendi halkına karşı bütünleştiler.

Türkiye içinde gelişmekte ve örgütlenmekte olan ulusal cephe de Türk halkı ile bütünleşerek buna karşı koymaya başlamıştır.

Bu kitapla ulusal cephede meydana gelen gelişmeler ve Türkiye'ye yönelik tehditler kısa kusa yazılar halinde yer almaktadır.

- Batı kapitalizminin içimizdeki uzantıları kimlerdir?
- Türkiye'yi nereye götürmek istiyorlar?
- Ulusal cephenin üstünlükleri ve zaafı nelerdir?
- Sermaye, gayri milli ve ulusal olarak nasıl bölündü?
- Şirketlerin "dış bağlantıları" nasıl bir düzen öngörüyor?
- Ordu'nun ulusal cephe içindeki işlevi nedir?
- Toplumsal demokrasiyi engelleyenler kimlerdir?
- Sermaye-din koalisyonu nasıl kuruldu?
- AKP hükümeti ne yapmak istiyor?

Bu soruların yanıtları kitapta verilmiş bulunmaktadır.

